

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES
ΤΕΥΧΟΣ 52, ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2009, ΕΥΡΩ 0,01
Κτίριο 1 και Πικροίαν, 184 35 Αθήνα

Από το 8ο Ενημερωτικό Σεμινάριο 1η Στρατιά-ΑΤΑ, 11-13 Νοε 2008

- * Μισονοτικό και Μεταναστευτικό στην Ελλάδα
- * Ανασφαλίωση-Συμπεράσματα-Προτάσεις

ΑΡΘΡΑ

- * Τουρκία, το Δόγμα της Στρατηγικής του βάθους
- * Η Ασφάλεια στα πλαίσια Αθήας
- * Όχι άλλο Μουσουλμανικό Ζήτημα στην Ελλάδα
- * Οι Προεκτιμήσεις των νέων Εξελίξεων στις Σχέσεις ΗΠΑ-Ρωσίας μετά 6 μήνες έντασης, η Εποχή του Ομπάμα-2009
- * Ο Πόλεμος το Ανεθνές Δίκαιο και η Στρατηγική
- * Περί Πολέμου
- * Η Ευρωπαϊκή Πολιτική Ασφάλειας και Άμυνας
- * Η Ωριμότερη και Πλουσιότερη Γλώσσα του Κόσμου, η Ελληνική

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

- * Με μια Μαρτιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Εύστοχη και επίκαιρη η ένθετη φωτογραφία της πρώτης σελίδας από την εαρινή άσκηση των στρατιωτικών τουρκικών δυνάμεων στα παράλια της πάλαι ποτέ ελληνικής Σμύρνης, εκεί που κατά τους συγχρόνους, προοδευτικούς "ιστορικούς", συγγραφείς συνωστίζοντο οι Έλληνες το 1922 υπό την απειλή των αιμοσταγών Τσετών του Κεμάλ και τα χαιρέκακα βλέμματα και την εγκατάλειψη των συμμάχων, των προτρεψάντων τους Έλληνες στη μεγαλεπήβολη αλλά ατυχή εκστρατεία, Άγγλων και Γάλλων.

Οι τουρκικές ένοπλες δυνάμεις εκπαιδεύονται σ'ένα μελλοντικό θέατρο επιχειρήσεων και ειδικότερα ασκούνται στις αποβάσεις, διαθέτουμε προς τούτο τα αναγκαία και πλέον σύγχρονα μέσα, με σκοπό ουχί να προβούν σε απόβαση στα Πριγκηπόννησα, αλλά στα ελληνικά νησιά όπου οι συνθήκες το επιτρέψουν, αφού, είτε μας αρέσει είτε όχι, οι προθέσεις της Τουρκίας παραμένουν αμετάβλητες και αποσκοπούν στο μοίρασμα του Αιγαίου με κατάληψη ελληνικών νήσων. Απειλή διαχρονική, δυνατή, σταθερή, πολλαπλώς εκδηλουμένη και σε βάθος χρόνου και χώρου προετοιμαζόμενη.

Η Ελλάδα, παραβλέποντας την υπαρκτή απειλή, επιδίδεται σε απαξίωση του θεσμού της θητείας, της υποχρέωσης κατάταξης και προσφοράς απάντων των Ελλήνων στις Ένοπλες Δυνάμεις, δια της μείωσης της ήδη ανεπαρκούς διάρκειάς της και της ταυτόχρονης κατάργησής της δια το Ναυτικό και την Αεροπορία. Ούτω οι Ένοπλες Δυνάμεις θα καταστούν μισθοφορικές, πολυδάπανες, στερούμενες εφεδρικού δυναμικού, γηρασμένες και στερούμενες του νεανικού σφρίγγου, απαραίτητου στοιχείου δια την επίπονη προετοιμασία της εθελουσίας, του βασικού παράγοντος επίτευξης της ποθητής νίκης. Τοιαύτες Ένοπλες Δυνάμεις αποβαίνουν ακατάλληλες δια εθνικούς αγώνες. Οι Ένοπλες Δυνάμεις είναι κυρίως κατάλληλο ανθρώπινο δυναμικό. Η άμυνα και η ασφάλεια της πατρίδος είναι υπέρτατο αγαθό, συλλογικό συμφέρον, υπεράνω των οποιωνδήποτε σκοπιμότητων. Δεν προετοιμάζονται και δεν οικοδομούνται ευκαιριακά. Πολιτικές ασκήσεις στο χώρο των Ενόπλων Δυνάμεων δεν χωρούν.

Μη ψάχνεστε! Η καθολική στράτευση, υπό τις υφιστάμενες συνθήκες, απειλών και δημογραφίας, στο 18ο ή 19ο έτος της ηλικίας ανδρών και γυναικών διαφορετικής διάρκειας και ουχί κατωτέρας του ενός έτους δια τους πρώτους και στους τρεις κλάδους των Ενόπλων Δυνάμεων, είναι η μοναδική εθνοπρεπής και από πάσης πλευράς συμφέρουσα λύση. Είναι αδιανόητο η χώρα των χιλιάδων νήσων και ακτών, της παγκόσμιας ναυσιπλοΐας να μην καλλιεργεί στους πολίτες της τη ναυτοσύνη και τη ναυτική ιδέα, κατατάσσοντας και εκπαιδεύοντας τους, στο κατ'εξοχήν ναυτικό σχολείο, στο Πολεμικό Ναυτικό. Είναι ακατανόητο να μη συμβάλουν οι Έλληνες στη ναυτική ισχύ της πατρίδος των. Λόγια, λοιπόν, και το "μέγα το της θαλάσσης κράτος".

Διανύομεν την δεύτερη εβδομάδα μετά την προσέλευση κατά την 7ην Ιουνίου στις κάλπες προς εκλογή των ευρωβουλευτών. Εκλογή δεδομένη κατά τη σειρά αναγραφής των υποψηφίων στις κομματικές λίστες, καθιστώσα ούτω την ψήφο των πολιτών δευτερεύουσα και επουσιώδη. Έτσι επουσιώδης, ευστόχως ερμηνευθείσα και κυρίως υπό των κομμάτων προκληθείσα, υπήρξε και η συμμετοχή των πολιτών σε μια διαδικασία και ένα σκηνικό το οποίον ονόλως απείχε των εθνικών βουλευτικών εκλογών με τις αρχηγικές εμφανίσεις, τις τηλεμαχίες, τις συγκεντρώσεις, τις επαναλαμβανόμενες δημοσκοπήσεις - ποδηγετήσεις - τις αφίσες, τις

πολυδάπανες πολιτικές εκστρατείες μεσούσης της οικονομικής κρίσης, αλλά με τους αφανείς, αλάλους έως αγνοημένους υποψηφίους.

Κυρίαρχος άξονας των ευρωεκλογών η σκανδαλολογία, η διαφθορά, η παροχολογία και η εκλογολογία, κατά το "φύγε εσύ να έλθω εγώ, αφού το παρελθόν μου εγγυάται και την τέχνη της απόκρυψης". Τα προβλήματα της ΕΕ, οι επιπτώσεις στα ελληνικά πράγματα, οι προτεινόμενες λύσεις μέσα από τις ευρωπαϊκές διαδικασίες ουδόλως εθίγησαν και μάλλον παρεπέμφθησαν στο "χρονοντούλαπο της ιστορίας". Τα κύρια συμπεράσματα των εκλογών είναι η μοναδικότητα του εκλογικού αγώνος στον ευρωπαϊκό χώρο, η αποχή, δια πρώτη φορά, των Ελλήνων σε τόσο μεγάλο ποσοστό, 48% στην ψηφοφορία, η αποτυχία του συστήματος των δημοσκόπων - οιωνοσκόπων - στις προβλέψεις των αποτελεσμάτων της εκλογής και τέλος η ανάδειξη των εθνικών θεμάτων με κορυφαίο το της μετανάστευσης, συνεπεία των "ανοικτών συνόρων" της πονοψυχίας, της ολιγωρίας, της απερισκεψίας, της παθογενείας, της ηττοπαθείας, και ατολμίας των συγχρόνων Ελλήνων. Οι ελληνοποιήσεις και οι κατατάξεις μεταναστών στις Ένοπλες Δυνάμεις και στα Σώματα Ασφαλείας δεν αποτελούν εθνική λύση. Δημιουργούν εστίες μόλυνσης και αποστημάτων, εθνικών - πολιτισμικών - κοινωνικών - θρησκευτικών και επωάζουν μελλοντικές επιδημίες. Λύση μοναδική η αποδοχή και η υπεράσπιση του εθνικού συμφέροντος, ο περιορισμός των υπαρχόντων μεταναστών και η φρούρηση των συνόρων προς αποτροπή της εισόδου των λαθρομεταναστών. Λύση εθνική η υποστήριξη της τρίτεκνης ελληνογενούς οικογενείας και η ένταξη της στην κατηγορία των πολυτέκνων. Λύση που επιλύει κατά τον καλύτερο τρόπο το εθνικό δημογραφικό πρόβλημα και τις εξ αυτού ποικίλες επιπτώσεις. Τα τζαμιά και οι μιναρέδες ανοίγουν ορέξεις και φέρουν τρικυμίες. Απαιτείται αποφασιστικότητα, τόλμη και συνταυτίση προσπαθειών προς το κοινό εθνικό συμφέρον.

Τέλος, ένας περίπατος εκεί που κατοικούν ή διημερεύουν οι άρχοντες του τόπου, στις νότιες παρυφές του Λυκαβηττού, θα σας πείσει πως ευρίσκεσθε εκτός Ελλάδος. Από τις επιγραφές και όχι μόνο των καταστημάτων απουσιάζουν παντελώς η ελληνική γλώσσα και τα ελληνικά γράμματα, αφού το "ΠΡΩΤΟΠΟΡΟ" πρωτοπορεί ως "PROTOPORO". Εάν τύχει και βρεθείτε, σας συνιστώ ημέρα, στην περί την πλατεία της Ομονοίας περιοχή μετά λύπης θα διαπιστώσετε ότι εκεί δια να επικοινωνήσετε χρειάζεσθε πολύγλωσσο διερμηνέα. Η ελληνική γλώσσα κινδυνεύει να χαθεί. Ποίος όμως είναι υπεύθυνος δια τον έλεγχο των επιγραφών; Διατί δεν επιβάλλει την τήρηση του νόμου; Αυτή η παράλειψη είναι και η σύγχρονη κρατική αδυναμία.

Βαίνομεν σε καλοκαιρινές διακοπές. Χαλαρά, λοιπόν, ας απολαύσουμε τα θαλάσσια μπάνια ώστε να ανακτήσουμε δυνάμεις δια τον επερχόμενο χειμώνα, που πέραν των άλλων θα αντιμετωπίσουμε και την απειλή της επιδημίας της "νέας" γρίπης, σε δυσμενείς συνθήκες δια τους ζώντες στο πληθύνθος, πολυπολιτισμικό και ευάλωτο ανθρώπινο δυναμικό του "κλεινού" άστεως.

Καλό καλοκαίρι, καλές διακοπές και από το Σεπτέμβριο πάλι μαζί δια τον αγώνα της προσφοράς στην υπεράσπιση του εθνικού συμφέροντος, από τις θέσεις της ΕΛ.Ε. Σ.ΜΕ., εκφράζοντας και συνάδοντες προς την κοινή γνώμη.

Αντιστράτηγος ε.α. Ηλίας Καζούκας
Πρόεδρος ΔΣ/ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ. (18 Ιουνίου 2009)

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.

Εκδότης-Διευθυντής: Η.Καζούκας

Υπεύθ. Συντάξεως: Στ. Παναγόπουλος

Υπεύθ. Τυπογραφ: Α. Σαραντινός

Συντακτική Ομάδα: Ε.Σκληρός,

Ε.Τέμπος, Π. Λάγγαρης, Σ. Κουρκούμπας

DTP-Καλλιτεχνικά: Κ.Αργυρόπουλος

Εκτύπωση: NEMESIS A.E.

Η προαιρετική σας συνδρομή
προς το περιοδικό μας μέσω του
λογαριασμού 142-002101-073469
ALPHA Bank ή μέσω
ταχυδρομικής επιταγής, τυγχάνει
εκτιμήσεως εκ μέρους της
ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ., η οποία και σας θεωρεί

παράγοντες βελτιώσεώς του

Διευθύνσεις

Γραφεία: Ηπείρου 1 και Πατησίων
τ.κ. 104 33 Αθήναι
Τηλέφωνο:2108211025
Fax:2108211056
E-mail:elesme@otenet.gr

ΤΟΥΡΚΙΑ, ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ "ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΒΑΘΟΥΣ" (1)

Υπό Στρατηγού ε.α. Δ. Σκαρβέλη
Επιτίμου Α/ΓΕΕΘΑ -Ακαδημαϊκού

Τα συμβαίνοντα στην Τουρκία, ιδίως τα αφορώντα στην εξωτερική πολιτική και στα στρατιωτικά πράγματα, οφείλουμε να τα παρακολουθούμε και να τα μελετούμε, κυρίως για τις επιπτώσεις που μπορεί να έχουν στις σχέσεις μας με την γειτονική χώρα. Πολύ πρόσφατα είχαμε την αντικατάσταση του Υπουργού Εξωτερικών κ. Μπαμπατζάν από τον κ. Νταβούτογλου, μέχρι τώρα πρώτου συμβούλου του Πρωθυπουργού κ. Ερντογάν σε θέματα εξωτερικής πολιτικής, μέσα στα πλαίσια κάποιου κυβερνητικού ανασχηματισμού.

Η αλλαγή αυτή δεν είναι άσχετη με την επίσκεψη του Προέδρου Ομπάμα στη χώρα. Από το στόμα του ίδιου η Τουρκία προήχθη σε "στρατηγικό εταίρο" των ΗΠΑ και γενικά της αναγνωρίστηκε ρόλος δυνητικού περιφερειακού παίκτη στην ευρύτερη περιοχή της, ασφαλώς υπό τον όρο η στρατηγική της να μην αντιβαίνει στα ύψιστα συμφέροντα της υπερδύναμης.

Η ώρα για τον κ. Νταβούτογλου είχε σημάνει. Πανεπιστημιακός καθηγητής στις διεθνείς σχέσεις, είχε από τις αρχές της δεκαετίας επεξεργασθεί τη νέα εξωτερική πολιτική που έπρεπε να ακολουθήσει η χώρα του, διατυπώνοντάς την ως το "δόγμα της στρατηγικής βάθους" (2).

Ο Ψυχρός Πόλεμος έχει περάσει, μαζί του και η αντιπαλότητα Ανατολής-Δύσης, με αποτέλεσμα ο πρωταρχικός ρόλος της χώρας του, της ανάσχεσης του Σοβιετικού μπλοκ, να μην έχει νόημα. Το ίδιο και η αποκλειστική ταύτιση με τη Δύση, σε ρόλο υποτελού.

Οι καιροί έχουν αλλάξει και μαζί τους άλλαξε και το διεθνές σκηνικό, ευρέως γύρω από την Τουρκία. Ανεξαρτητοποιήθηκαν πολλές χώρες της πρ. ΕΣΣΔ, διευρύνθηκε η ΕΕ και άρχισε η διαπραγματευτική διαδικασία ένταξης της χώρας, το Μεσανατολικό εξακολουθεί να υπάρχει ως πρόβλημα και η αστάθεια και οι συγκρούσεις στο Αφγανιστάν και Ιράκ δεν φαίνεται να έχουν τέλος. Η 11/9/2001 εκορύφωσε για τη Δύση τα θέματα της διεθνούς τρομοκρατίας και του ισλαμικού φονταμενταλισμού. Η Τουρκία με το γεωπολιτικό βάρος της, που στηρίζεται στη γεωγραφική θέση της (3), στην εδαφική έκτασή της, στο ανθρώπινο δυναμικό της, αλλά και με την Οθωμανική κληρονομιά της, τη γλωσσική συγγένεια με χώρες της κεντρικής Ασίας, τη μουσουλμανική ταυτότητά της και το πρότυπο "δημοκρατίας" που παρέχει για μουσουλμανικές χώρες, αξίζει, σύμφωνα με το δόγμα, μιας εξωτερικής πολιτικής "στρατηγικού βάθους" προς Ευρώπη, Κεντρική Ασία και Καύκασο και ασφαλώς Μέση Ανατολή, αυτόνομης και πρωταγωνιστικής, αντάξιας μιας περιφερειακής δύναμης. Η πολιτική αυτή αποβλέπει σε επιρροές,

διαμεσολαβήσεις και διακανονισμούς, οικονομικές συναλλαγές, πολιτιστικές δραστηριότητες και απόκτηση κύρους και γοήτρου στην ευρύτερη περιοχή. Μέσα από μια τέτοια πολιτική δημιουργείται παράλληλα και η δυνατότητα προώθησης των εθνικών συμφερόντων της χώρας, κυρίως στους τομείς της οικονομίας και της ασφάλειας και η επιβολή της ως καθοριστικού περιφερειακού παίκτη.

Η προσπάθεια προς την κατεύθυνση αυτή έχει αρχίσει από καιρό, τώρα όμως με τον εμπνευστή της "στρατηγικής βάθους" σε θέση εκτελεστική (υπουργού) και την "κατανόηση" αν όχι και προτροπή των ΗΠΑ, η δραστηριότητα θα ενταθεί. Ήδη έχουν σημειωθεί μεταβολές αδιανόητες έως τώρα, όπως η προσέγγιση με τη Συρία, που έφθασε στην πρόσφατη διεξαγωγή και κοινών στρατιωτικών ασκήσεων. Γεγονός είναι επίσης η ενδυνάμωση των σχέσεων με το Ιράν, με υπογραφή συμφωνίας συνεργασίας σε οικονομικά θέματα, αλλά και τέτοια ασφάλειας, που περιλαμβάνουν και την ευνοϊκή Ιρανική στάση στο υπ' αριθμόν ένα ζήτημα για την Τουρκία, το Κουρδικό. Η φραστική επίθεση του Τούρκου Πρωθυπουργού κατά του Ισραήλ στο Νταβός, εξισορρόπησε, ή και ανέτρεψε, τη δυσарέσκεια του μουσουλμανικού κόσμου της Μ.Α. έναντι ου προκλητικού γι' αυτόν εβραίο-μουσουλμανικού (ισραηλοτουρκικού) δεσμού, χωρίς βεβαίως τη διακοπή του δεσμού. Ακόμα και ο επίσημος εκπρόσωπος της Χαμάς, Καλέντ Μασσάλ, εκλήθη στην Άγκυρα για διαβουλεύσεις. Η θέση της νέας στρατηγικής για το Ιράκ είναι το ένα και ενιαίο Ιρακινό κράτος, προφανώς για τον φόβο δημιουργίας ανεξάρτητου Κουρδιστάν, ενώ δεν αναγνωρίζει "εθνότητα" στους Κούρδους της χώρας. Η απарέσκεια των μεσανατολικών χωρών, ιστορικής προέλευσης, λόγω του οθωμανικού παρελθόντος της Τουρκίας στην περιοχή, έχει υπερκερασθεί. Η νέα στρατηγική προβάλλει ένα τουρκικό πρόσωπο συμφιλωτικό και ειρηνικό, σε ένα γεωγραφικό χώρο που έχει ανάγκη από συμφιλίωση και ειρήνη.

Προς την κατεύθυνση της Κεντρικής Ασίας και του Καυκάσου, εκεί όπου πολλές πρώην "σοβιετικές δημοκρατίες" απέκτησαν την ανεξαρτησία τους μετά την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού, η νέα στρατηγική, ερειδομένη σε πολιτισμικούς όρους, όπως η γλωσσική και θρησκευτική συγγένεια και κάποια κοινά στοιχεία κουλτούρας, επιδιώκει την αναβάθμιση της τουρκικής παρουσίας. Βεβαίως, μη αγνοούσα το ενδιαφέρον της σημερινής Ρωσίας για τον ίδιο χώρο και λαμβάνουσα υπόψιν τις ιστορικές ρωσο-οθωμανικές αντιθέσεις και συγκρούσεις, κινείται με ήπιο τρόπο, ενώ παράλληλα αναπτύσσει την ρωσοτουρκική προσέγγιση, η οποία με

Τα δημοσιευόμενα άρθρα αποδίδουν τις προσωπικές απόψεις των συγγραφέων των και δεν είναι απαραίτητο να συμφωνούν με τις θέσεις της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.

πρωταγωνιστές τους Πούτιν και Ερντογάν, έχει κερδίσει πολύ έδαφος. Η οικονομική διάσταση της πολιτικής προς τον χώρο έχει αντικείμενο τον ενεργειακό πλούτο της, από τον οποίο θα μπορούσε η Τουρκία να ωφεληθεί σημαντικά ως διαμετακομιστική χώρα. Η ήπια αντίδραση στην περυσινή ρωσική επέμβαση στη Γεωργία, η προσέγγιση της Αρμενίας, παρά την ύπαρξη του θέματος της γενοκτονίας των Αρμενίων του 1915, η υπόδειξη του τουρκικού μοντέλου διακυβέρνησης, ως του καταλληλότερου για τις μουσουλμανικές χώρες της περιοχής, μαζί με την κοινή ταυτότητα και την κοινή μοίρα, προβάλλονται σαν στοιχεία που συνηγορούν για εποικοδομητική συνεργασία και από κοινού αντιμετώπιση των παγκόσμιων προβλημάτων.

Τέλος, προς την κατεύθυνση της Ευρώπης, η νέα στρατηγική δεν αντιτίθεται στην ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας. Εντούτοις δεν βλέπει την ένταξη σαν μονόδρομο και στα επίμαχα ζητούμενα από την ΕΕ, του εκδημοκρατισμού, των μειονοτήτων και του πολιτικού ελέγχου του στρατού, αντιπαρατάσσει την αναγκαιότητα της Ευρώπης για ένα ρόλο στην Ευρασία και στη Μ.Α. που μόνο με την σύμπραξη της Τουρκίας μπορεί να διαδραματίσει. Προβάλλει ακόμα την παρουσία της στην ΕΕ με τους μετανάστες τουρκικής προέλευσης, καθώς και την παρουσία της και επιρροή της στη Βαλκανική δια των μουσουλμανικών κρατών και μειονοτήτων.

Η "στρατηγική βάθους" εύκολα γίνεται αντιληπτό ότι αποπνέει νέο-οθωμανισμό και παντουρκισμό και οραματίζεται την Τουρκία σαν μία δυναμική περιφερειακή οντότητα με ρόλο όχι μόνο στην ευρύτερη περιοχή της, αλλά και στο παγκόσμιο γίγνεσθαι. Ένα ρόλο επαρκώς αυτονομημένο από την υψηλή στρατηγική των ισχυρών παικτών του διεθνούς στίβου, κυρίως των ΗΠΑ, που κύριο στόχο θα έχει την προώθηση πρωτίστως των ιδικών της συμφερόντων.

Το ερώτημα που απομένει από αυτή την παρουσίαση του νέου τουρκικού δόγματος εξωτερικής πολιτικής, είναι τί σημαίνει αυτό για τη χώρα μας; Δεν φαίνεται να προοιωνίζει τίποτε το ευχάριστον. Μία πολιτική όπως αυτή που σκιαγραφήθηκε, ακόμα και για τον πλέον καλόπιστο, δεν μπορεί να ερμηνευθεί ότι υπαγορεύει κάποια στροφή ή αναθεώρηση των απαιτήσεων της γείτονος στο χώρο του Αιγαίου, αλλά και αυτών στην Κύπρο.

Η δική μας επανάπαυση στην αίσια κατάληξη της ενταξιακής πορείας της για την επίλυση των μεταξύ μας θεμάτων, είναι μία πολιτική ληθάργου που ενδέχεται να κρύβει εκπλήξεις. Πρέπει να επεξεργασθούμε εναλλακτικές πολιτικές.

1. Πηγή του άρθρου αποτελούν διάφορα δημοσιεύματα, κυρίως αυτό του Joshua Walker "Insight Turkey", 2007 και η ομιλία του Α. Davutoglu at the Henry Jackson Society.

2. Το βιβλίο του, όπου επεξεργάζεται αυτή τη στρατηγική, κατά πληροφορίες, θα κυκλοφορήσει σύντομα σε ελληνική μετάφραση.

3. Στην ομιλία του Α. Davutoglu η Τουρκία αναφέρεται ως χώρα Ασιατική και Ευρωπαϊκή, Μεσανατολική και χώρα του Κόλπου, Βαλκανική, Μεσογειακή, Καυκασιανή και Κασπιανή.

Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΛΥΣΗΣ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Φ. Κλόκκαρη

Η βιωσιμότητα οποιασδήποτε λύσης του Κυπριακού θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό από το νέο σύστημα ασφάλειας που θα υιοθετηθεί.

Το υφιστάμενο σύστημα ασφάλειας που βασίστηκε στις Συνθήκες Εγγυήσεως και Συμμαχίας 1960 απέβη καταστροφικό. Οι Εγγυήτριες Δυνάμεις δεν εκπλήρωσαν τις υποχρεώσεις τους που καθορίζονται ρητά από το άρθρο II της Συνθήκης Εγγυήσεως, ήτοι εγγύηση της ανεξαρτησίας, εδαφικής ακεραιότητας, ασφάλειας και συνταγματικής τάξης της ΚΔ. Η Τουρκία εκμεταλλεύθηκε τις Συνθήκες για προώθηση των στρατηγικών στόχων της που έθεσε για την Κύπρο από τη δεκαετία του '50, ήτοι τον έλεγχο ολόκληρου του νησιού και τη δημογραφική αλλοίωσή του. Οι διατάξεις των συνθηκών παραβιάζονται συνεχώς επί 35 χρόνια από την Τουρκία, η οποία εισέβαλε στην Κύπρο το 1974 με αφορμή το πραξικόπημα και έκτοτε διατηρεί στην Κύπρο κατοχικές δυνάμεις.

Η Τουρκία σύμφωνα με τη δική της ερμηνεία του άρθρου IV της Συνθήκης Εγγυήσεως (the right to take action) υποστηρίζει ότι το δικαίωμα που έχει να αναλαμβάνει μονομερώς δράση, περιλαμβάνει και τη στρατιωτική ενέργεια.

Αυτό αντίκειται προς τις διατάξεις του καταστατικού χάρτη των ΗΕ (1). Βέβαια η Τουρκία παραβλέπει σκοπίμως το υπόλοιπο σκέλος του ιδίου άρθρου, ότι η ενέργεια θα έχει ως μοναδικό σκοπό την αποκατάσταση (reestablishing) της Συνταγματικής τάξης. Η Βρετανία δεν ασκεί οποιαδήποτε πίεση επί της Τουρκίας για τις παραβιάσεις της, επειδή δεν επηρεάζονται τα δικά της συμφέροντα και το καθεστώς των Βρετανικών Βάσεων. Η Ελλάδα παραμένει σε καθεστώς αδράνειας λόγω της αδυναμίας της έναντι της Τουρκίας, η οποία απέκτησε στρατιωτική και πολιτική υπεροχή με αποτέλεσμα να ασκεί πίεση σε όλο το μέτωπο Θράκη - Αιγαίο - Κύπρος. Η Ελλάδα ακολουθεί πολιτική κατευνασμού και υποχωρητικότητας με την ψευδαίσθηση ότι θα εξασφαλίσει ειρήνη στις σχέσεις της με την Τουρκία. Στο διπλωματικό πεδίο η ΚΔ και η Ελλάδα απέτυχαν να εφαρμόσουν αποτελεσματική στρατηγική κινητοποίησης του διεθνούς παράγοντα και του Συμβουλίου Ασφαλείας (ΣΑ) του ΟΗΕ, για να επιβάλουν συμμόρφωση της Τουρκίας προς τη διεθνή τάξη. Τόσο μεγάλη είναι η αποτυχία μας στην εξωτερική πολιτική που η Τουρκία σήμερα :

- Συνεχίζει την κατάφορη παραβίαση των Συνθηκών Εγγυήσεως και Συμμαχίας 1960 και την μη εκτέλεση των Ψηφισμάτων του ΣΑ/ΟΗΕ και των αποφάσεων του ΕΔΑΔ για την Κύπρο που αφορούν σωρεία παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και θεμελιωδών ελευθεριών της Ευρωπαϊκής Σύμβασης του 1950 και του διεθνούς δικαίου.

- Παραμένει ουσιαστικά εκτός των συνομιλιών για λύση του Κυπριακού αφού πέτυχε όπως το πρόβλημα από θέμα εισβολής, κατοχής, εποίκισμού, μετατραπεί σε δικοινοτική διαφορά με αποτέλεσμα να μην ασκείται η διεθνής πίεση προς την Τουρκία.

- Συνεχίζει τις συνομιλίες με την ΕΕ για ένταξή της ως μέλος, χωρίς να αναγνωρίζει την ΚΔ, και χωρίς να αποσύρει τα στρατεύματά της και τους παράνομους εποίκους από έδαφος της ΕΕ. Προβάλλει Βέτο σε όλες τις απόπειρες της ΚΔ να ενταχθεί σε διεθνείς οργανισμούς επειδή δεν αναγνωρίζει την κρατική οντότητά της. Κατά τα άλλα χρειάζεται τις υπογραφές της ΚΔ για να ανοίγουν κεφάλαια για ένταξή της στην ΕΕ.

- Πέτυχε να γίνει μέλος του ΣΑ/ΟΗΕ επιφορτισμένο με την τήρηση της διεθνούς τάξης. Στο κεφάλαιο για την ασφάλεια, κατά τις συνομιλίες, η Τουρκία θα εμμένει σθεναρά στη διατήρηση του συστήματος των συνθηκών Εγγυήσεως και Συμμαχίας του 1960 αφού της επιτρέπει τη διατήρηση στρατευμάτων στο νησί και της παρέχει επεμβατικά δικαιώματα, που στερήθηκε το 1923 με τη συνθήκη της Λωζάνης. Έχει ρόλο κυρίαρχου κηδεμόνα, λόγω και της αδυναμίας της Ελλάδος να εξισορροπήσει τη στρατιωτική ισχύ της Τουρκίας.

Η πλευρά μας, πρέπει να υποστηρίζει σθεναρά, την κατάργηση του συστήματος ασφάλειας 1960, αφού είναι ζήτημα ζωής και θανάτου, όπως απεδείχθη στην πράξη από την εφαρμογή του. Να εμμένουμε σε αντικατάστασή του με νέο σύστημα ασφάλειας, το οποίο να βασίζεται στο δικαίωμα της αυτοάμυνας (άρθρο 51 καταστατικού χάρτη των ΗΕ) διατήρησης ιδίων Ενόπλων Δυνάμεων από το Κυπριακό Κράτος, την πλήρη συμμετοχή μας στην ΚΕΠΠΑ της ΕΕ και συμμετοχή σε οργανισμούς συλλογικής ασφάλειας.

Η θέση μας για κατάργηση του συστήματος ασφάλειας 1960, κατά τη γνώμη μου αποδυναμώνεται από :

* Το γεγονός ότι η Κυπριακή Δημοκρατία και η Ελλάδα δεν κατήγγειλαν επίσημα

μέχρι σήμερα τις Συνθήκες Εγγυήσεως και Συμμαχίας 1960.

* Την αδρανή στάση μας και τη μη συνεχή καταγγελία της Τουρκίας στον ΟΗΕ και την ΕΕ ότι επί 35 χρόνια παραβιάζει συνεχώς τις διατάξεις των Συνθηκών Εγγυήσεως και Συμμαχίας 1960 (π.χ. προβλέπεται να έχει στην Κύπρο 60 στρατιώτες και έχει 43.000, προβλέπεται να εξασφαλίσει τη συνταγματική τάξη, και αντί τούτου προέβει σε εθνοκάθαρση, εποίκισμό και δημιουργία παράνομης κρατικής οντότητας).

* Το μνημόνιο συνεργασίας, που υπέγραψαν ο πρόεδρος της ΚΔ και ο πρωθυπουργός του ΗΒ στις 5 Ιουνίου 2008 στο οποίο περιλαμβάνεται η δέσμευση ότι "The two countries reiterate their commitment to their respective obligations under the Treaties signed in 1960". Οι συνθήκες που υπεγράφησαν το 1960 είναι η Συνθήκη εγκαθίδρυσης και οι Συνθήκες Εγγυήσεως και Συμμαχίας.

* Τη θέση της πλευράς μας για πλήρη αποστρατικοποίηση, που δημιουργεί κενό ασφάλειας το οποίο θα εκμεταλλευθεί η Τουρκία για εμμονή στη διατήρηση των Συνθηκών Εγγυήσεως και Συμμαχίας 1960.

**Η Ελλάδα ακολουθεί πολιτική
κατευνασμού και υποχωρητικότητας
με την ψευδαίσθηση
ότι θα εξασφαλίσει ειρήνη
στις σχέσεις της με την Τουρκία.**

1. Επί του θέματος της μονομερούς επέμβασης ο Δρ Κλέαρχος Κυριακίδης (Νομική Σχολή Πανεπιστημίου Hertfordshire του ΗΒ) επισημαίνει τα εξής στο βιβλίο του "The case against the Annan plan", σελίδα 34 :

- Το άρθρο 2(4) του Χάρτη ΗΕ απαγορεύει τη χρήση ή την απειλή χρήσης βίας από τις χώρες στις διεθνείς σχέσεις τους, πλην δύο περιπτώσεων (αυτοάμυνα - άρθρο 51 του χάρτη των ΗΕ - εξουσιοδότηση από το Συμβούλιο Ασφαλείας των ΗΕ υπό το Κεφάλαιο VII του χάρτη των ΗΕ)

- Μερικές χώρες υποστηρίζουν ότι το διεθνές δίκαιο αναγνωρίζει ή πρέπει να αναγνωρίζει, ότι βία μπορεί να χρησιμοποιηθεί νόμιμα και σε άλλες περιπτώσεις.

- Η Τουρκία υποστηρίζει ότι η εισβολή στην Κύπρο και η συνέχιση της στρατιωτικής κατοχής πηγάζει από νόμιμο δικαίωμα και υποχρέωσή της που προβλέπει η Συνθήκη Εγγυήσεως 1960.

- Σε περίπτωση σύγκρουσης υποχρεώσεων που απορρέουν από τον Καταστατικό Χάρτη, με υποχρεώσεις άλλων διεθνών συνθηκών επικρατούν οι υποχρεώσεις που απορρέουν από το χάρτη των ΗΕ σύμφωνα με το άρθρο 103 του χάρτη των ΗΕ.

Mediterranean Sea

ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Οι ταραχές του Μαΐου 2009 στην Αθήνα και η αποκρυπτογράφηση αυτών

Του Υποστρατήγου ΕΛ.ΑΣ ε.α. Π. Λάγγαρη

Πρώην Υποδιευθυντού της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας της ΕΛ.ΑΣ

Οι ταραχές και η αφορμή τους

Εικόνες έντονης βίας και εκτεταμένων φθορών και λεηλασιών σε αυτοκίνητα, καταστήματα και τράπεζες εκτυλίχθηκαν και πάλι στο κέντρο της Αθήνας κατά την τελευταία εβδομάδα του μηνός Μαΐου 2009 από κραυγάζοντες έξαλλους μουσουλμάνους που συμμετείχαν σε πολλαπλές και ταραχώδεις διαδηλώσεις διαμαρτυρίας.

Αφορμή για τα βίαια επεισόδια αυτά, ήταν το σκίσιμο, όπως οι ίδιοι οι διαδηλωτές καταγγέλλουν, μιας σελίδας από το Κοράνι, που είχε μαζί τους ένας μετανάστης ιρακινός και έλεγξε αστυνομικός το βράδυ της 20ής Μαΐου στην περιοχή Αγίου Παντελεήμονος Αχαρνών κατά διενεργούμενο προληπτικό αστυνομικό έλεγχο.

Βεβαίως και το περιστατικό, αυτό καθ'εαυτό, είναι απαράδεκτο και καταδικαστέο, ως γενόμενο από όργανο του κράτους υπό την μορφή βεβήλωσης ιερού βιβλίου γνωστής θρησκείας, στην υποθετική περίπτωση αληθείας του γεγονότος και ιδιαίτερα εάν ο αστυνομικός ε γνώριζε τι ήταν, καθόσον επακολούθησε σχετική διάψευση από την Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής. Η αντίδραση όμως αυτή των εν Αθήναις μουσουλμάνων που κατά τρόπο μαζικό και οργανωμένο προκάλεσαν αυτά τα βίαια επεισόδια στο κέντρο της Αθήνας δεν είναι μόνο υπερβολική, αλλά ακραία, εκτός ορίων και "ύποπτη".

Και τούτο, διότι οι ταραχές ξεκίνησαν αιφνιδιαστικά από τους ίδιους τους διαδηλωτές μουσουλμάνους χωρίς καν να προκληθούν από τους αστυνομικούς, οι οποίοι κράτησαν αμυντική τακτική οπισθοχώρησης, αλλά πρωτίστως, παρακάμπτοντας κάθε άλλη λογική, ήπια και νόμιμη διαδικασία εκτόνωσης της κατάστασης (διαμαρτυρία δια των μουσουλμανικών συλλόγων ή της διπλωματικής οδού, καταγγελία του γεγονότος στις επίσημες Αρχές, δημοσιοποίηση και στηλίτευση αυτού δια των ΜΜΕ).

Εδώ επίσης, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη και το γεγονός, ότι η ελληνική πολιτεία προστατεύει όλες τις γνωστές θρησκείες του κόσμου και την ακώλυτη λατρεία αυτών, ενώ στις μουσουλμανικές χώρες μία και μόνο θρησκεία είναι αποδεκτή, η Μωαμεθανική, οι δε άλλες, αντιμετωπίζονται σαν να μην υπάρχουν και οι οπαδοί τους είναι υποχρεωμένοι να ακολουθούν τους νόμους του Κορανίου (π.χ. οι γυναίκες να καλύπτουν τα μαλλιά τους, μη κατανάλωση αλκοολούχων ποτών κ.λ.π.).

Εμφύλια αποδοκιμασία - "τζιχάντ"

Προς επίρρωση των ανωτέρω έρχονται και οι δημόσιες δηλώσεις του προέδρου μουσουλμάνων Ελλάδος Μεμέτ Ιμάμ, ο οποίος κάνει λόγο ... "για στημένο παιχνίδι και ξένο φονταμενταλιστικό δάκτυλο, που επιδιώκει να φέρει κλίμα αναταραχής στην ελληνική επικράτεια"...με σκοπό... "να στοχοποιηθούν οι μουσουλμάνοι και να έλθουν αντιμέτωποι με Έλληνες και χριστιανούς σε ένα χορό με αβέβαιο τέλος". Και συνεχίζει "η πόλωση δεν θα ωφελήσει κανένα. Ούτε τον τόπο, ούτε τους ίδιους που επιθυμούν την πόλωση. Τι μπορεί να κερδίσει κάποιος κλέβοντας και λεηλατώντας την περιουσία του διπλανού του ;".

Μάλιστα, και ο ίδιος ο Μεχμέτ Ιμάτ (Ραμαντάν Σαλίογλου το πλήρες όνομά του), οικονομολόγος-ερευνητής το επάγγελμα, εμφανίζεται να αμφιβάλλει ακόμη και για το αν πραγματικά έλαβε χώρα το γεγονός που οδήγησε στις συγκρούσεις (σχίσιμο της σελίδα του Κορανίου) λέγοντας : "Στο παρελθόν έχουν γίνει πολλά παρόμοια περιστατικά. Έρχονταν σ'εμάς, γινόταν η καταγγελία και προχωρούσαμε κανονικά. Αυτή τη φορά, αντί να έλθουν στον Σύνδεσμο, κάποιοι επέλεξαν να ξεσηκώσουν τον κόσμο".

Επιπλέον, προκειμένου να απομονωθούν τα ακραία στοιχεία που επιδίδονταν σε συγκρούσεις με την αστυνομία και σε καταστροφές, οι σύλλογοι των μουσουλμάνων στην Ελλάδα ξεκίνησαν "τζιχάντ" (ιερό αγώνα) κατά των ταραχοποιών ομοθρήσκων τους, των οποίων οι πράξεις, όπως οι ίδιοι λένε, εκθέτουν και στοχοποιούν τη μουσουλμανική κοινότητα στο σύνολό της. Με ανοικτήκοινή επιστολή, της οποίας το κείμενο απευθύνεται σε όλους τους ομοθρήσκους τους και σε ιδιαίτερα σκληρό τόνο, που συνυπογράφουν ο πρόεδρος του Συνδέσμου Μουσουλμάνων Ελλάδος "ΦΙΛΟΘΗΤΑ" Μεχμέτ Ιμάμ Ραμαντάν Σαλίογλου και ο πρόεδρος της κοινότητας Μπαγκλαντές Γκολάμ Μόλα, καταδικάζουν τα επεισόδια και διαχωρίζουν τη θέση τους από αυτά αναφέροντας, μεταξύ των άλλων, ότι.. "η κοινότητα των μουσουλμάνων Ελλάδας δεν συμμετέχει με τους τραμπούκους, κλέφτες και εγκληματίες", που λεηλατούν τις επιχειρήσεις και τις περιουσίες των συμπολιτών τους, κλέβοντας ή δημιουργώντας βανδαλισμούς στον τόπο" καλώντας τους να σταματήσουν την κακοποιό δράση τους, σε μία οργανωμένη κοινωνία και καταλήγουν... "το μόνο που μπορούμε να πούμε είναι ότι είστε η ντροπή μας". Στη "τζιχάντ" αυτή, μάλιστα, συμμετέχουν και οι θρησκευτικοί ηγέτες των μουσουλμάνων, οι οποίοι με κηρύγματά τους στους δεκάδες αυτοσχέδιους χώρους λατρείας των μουσουλμάνων που υπάρχουν στην Αθήνα (ελλείναι Τζαμιών), αναμετέδιδαν το περιεχόμενο του κειμένου του συνδέσμου και καλούσαν τους πιστούς να διαδηλώσουν ειρηνικά και κόσμια τα αιτήματά τους σεβόμενοι την έννομη τάξη της χώρας που τους φιλοξενεί.

Η πραγματική αιτία των επεισοδίων

Άρα, λοιπόν, οι γενικευμένες ταραχώδεις συγκεντρώσεις και τα επεισόδια αυτά των μουσουλμάνων στην Αθήνα, δεν είχαν το συμβάν του "ιερού βιβλίου" τους, ως αιτία, αλλά ως αφορμή. Ούτε η καταγγελλομένη "προβοκάτσια" από "ξένο φονταμενταλιστικό δάκτυλο" από τους εκπροσώπους των μαζικών φορέων των μουσουλμάνων ήταν αποκλειστικά η μοναδική αιτία.

Κατά την άποψή μας η πραγματική αιτία της ακραίας και εκτός ορίων αντίδρασης αυτής των μουσουλμάνων, στην οποία μετείχαν και ορισμένοι Έλληνες του αντιεξουσιαστικού χώρου, αλλά και πολλοί άλλοι μετανάστες, (οι οποίοι έβριζαν χυδαία και τους αστυνομικούς και τους "κωλοέλληνες"), είναι τα εντυπωσιακά αποτελέσματα που είχε πρόσφατα η επιθετική τακτική της Ελληνικής Αστυνομίας στη μάχη κατά της εγκληματικότητας, με τις αλλεπάλληλες "επιχειρήσεις-σκούπα" στο κέντρο

της Αθήνας και τις εκατοντάδες συλλήψεις αλλοδαπών και Ελλήνων για σωρεία σοβαρών αδικημάτων και μαζικές κατασχέσεις προϊόντων του εγκλήματος(ναρκωτικά-όπλα).

Ήταν, κατά κάποιο τρόπο, μια "προειδοποίηση" με σκοπό να σταματήσει κάθε είδους έλεγχος στους παράνομους μετανάστες, από μέρους των "κυκλωμάτων" που μετέχουν και Έλληνες, τα οποία εξαρτούν τεράστια συμφέροντα και αντλούν αθέμιτα κέρδη δισεκατομμυρίων δολαρίων και ευρώ, γύρω από το όλο φαινόμενο της λαθρομετανάστευσης. Οι εν λόγω ταραχώδεις διαδηλώσεις αποτελούν ένα μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση από μέρους των κυκλωμάτων αυτών, μήνυμα εκφοβισμού και τρομοκρατίας με σκοπό να μη θιγούν ... "τα κακώς κείμενα" περί τα της λαθρομετανάστευσης "που θεωρούν κεκτημένα τους".

Η ολιγορρία της Πολιτείας

Τα βίαια επεισόδια των μουσουλμάνων και λοιπών αλλοδαπών που έλαβαν χώρα στο κέντρο της Αθήνας, δυστυχώς επιβεβαίωσαν για άλλη μια φορά, αυτά τα οποία αρκετές φορές από αυτές τις στήλες είχαμε επισημάνει (η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ σε σχετικές μελέτες της στα Υπουργεία Εξωτερικών, Εθνικής Αμύνης, και, ο υποφαινόμενος, σε πολλά σχετικά άρθρα στο περιοδικό "Προβληματισμοί"). Δηλαδή, τα τεράστια προβλήματα για την ελληνική κοινωνία που ήταν μαθηματικά βέβαιο ότι θα μας προκαλέσει η ανέκαθεν χαλαρή και ήπια μεταναστευτική πολιτική που εφαρμόζε η Ελλάδα, αναφορικά με την είσοδο - παραμονή - εγκατάσταση - νομιμοποίηση - κοινωνική ένταξη και ελληνοποίηση της πανσπερμίας αυτής των πάσης φύσεως αλλοδαπών στη χώρα μας. Τώρα η κατάσταση έχει πλέον ξεφύγει από κάθε έλεγχο σε κεντρικά σημεία των Αθηνών που είναι ήδη "γκετοποιημένα" και με έξαρση εγκληματικότητας (πλατεία Θεάτρου, οδοί Σωκράτους, Μενάνδρου, Μιχ. Βόδα, Αγ. Παντελεήμονας Αχαρνών κ.λ.π.). Τα ίδια προβλήματα παρατηρούνται και σε άλλα μεγάλα αστικά κέντρα της χώρας (Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Ηράκλειο). Μάλιστα κατά κόρον είχαν επισημανθεί οι εθνικοί κίνδυνοι που εγκυμονούντο, άμεσα και μακροπρόθεσμα, για την εθνική ασφάλεια της χώρας μας, νοούμενη με την ευρύτερη του όρου έννοια, δηλαδή την εθνική μας ταυτότητα, την εθνική συνοχή, τη δημόσια υγεία, την εθνική οικονομία, τη δημόσια τάξη και ασφάλεια και την εθνική μας άμυνα.

Είχαμε μάλιστα ιδιαίτερα τονίσει το γεγονός, ότι υπάρχει πρόβλημα απορρόφησης και αφομοίωσης της συνεχώς ογκούμενης πολυεθνικής κοινότητας των αλλοδαπών, γιατί οι ενυπάρχουσες κοινωνικές υποδομές δεν αντέχουν άλλο, με συνέπεια να μη μπορεί να τους απορροφήσει και η αγορά εργασίας, για νόμιμη απασχόληση και εξασφάλιση των προς το ζην αναγκών.

Πολύ δε περισσότερο είναι δυσχερής, αν όχι αδύνατη, η αφομοίωση της πανσπερμίας αυτής των αλλοδαπών από απόψεως πολιτισμικής (εθνολογικής, θρησκευτικής, ηθών και εθίμων, παραδόσεων κ.λ.π.). Μάλιστα δε, είχαμε επισημάνει έντονα ως ενδεχόμενο τον κίνδυνο ανθελληνικής δράσης των Σκοπιανών, Αλβανών, Τούρκων και φίλα προσκείμενων προς αυτούς άλλων μουσουλμάνων και την έγερση αλυτρωτικών διεκδικήσεων και μειονοτικών ζητημάτων, με τη δημιουργία "θυλάκων" μειονοτήτων, εθνικών ή θρησκευτικών.

Ληπτέα μέτρα άμεσα και διαρκή

Η κατάσταση έχει φθάσει στο απροχώρητο και δεν

πάει άλλο, όταν περιοχές στο κέντρο της Αθήνας έχουν μετατραπεί σε "γκέτο", ένθα οι μόνιμοι κάτοικοι αυτών κατέστησαν, αυτοί οι ίδιοι, πρόσφυγες στη χώρα τους και φοβούνται να κυκλοφορήσουν με ασφάλεια. Επιπλέον δε, σύμφωνα με τα πρόσφατα γεγονότα, η πολυπληθής λιμοκτονούσα και εγκληματούσα ετερόκλητη μάζα των αλλοδαπών λαθρομεταναστών να έχει μετατραπεί, οργανωμένη και κατευθυνόμενη, σε επικίνδυνο παράγοντα κοινωνικής αναστάτωσης και πολιτικής αποσταθεροποίησης.

Οφείλει λοιπόν η Ελληνική Αστυνομία, να μην υποχωρήσει στα εκβιαστικά διλήμματα εκφοβισμού των κυκλωμάτων που δρουν γύρω από το όλο φάσμα της λαθρομετανάστευσης, αλλά να προχωρήσει αταλάντευτα στην εντατικοποίηση των επιχειρήσεων "σκούπα" καταδεικνύοντας προς πάσα κατεύθυνση ότι είναι αποφασισμένη να βάλει τάξη στις περιοχές του κέντρου της Αθήνας. Προς τούτο να δημιουργηθεί μακράν του κέντρου της Αθήνας, κάποιο κέντρο διαλογής-καταγραφής και εξουδετέρωσης των παρανόμων (εγκλεισμός στις φυλακές μετά την καταδίκη τους από τη δικαιοσύνη, επαναπροώθηση, απέλαση, συνεχής και αδιάλειπτη αστυνόμευση και έλεγχος των σχετικών περιοχών κ.λ.π.).

Πέραν των ανωτέρω, επιβάλλεται να ληφθούν άμεσα δραστικά μέτρα, προληπτικά και κατασταλτικά, όπως απαγόρευση της μαζικής εγκατάστασης των αλλοδαπών σε αστικές περιοχές, ή στις παραμεθόριες περιοχές, αραιώσεις των ήδη εγκατεστημένων αλλοδαπών, επαναπροωθήσεις, απελάσεις των παρανόμων και των πλεοναζόντων και ειδικότερα εφαρμογή μιας προσεκτικής πολιτικής έναντι των αλλοδαπών μεταναστών "ειδικών κατηγοριών", όσο αφορά στα θέματα εισόδου -παραμονής-νομιμοποίησης-μόνιμης εγκατάστασης και κοινωνικής ένταξης. Ήτοι, κατά τρόπο οργανωμένο, ελεγχόμενο, σταδιακά και λελογισμένα, μετά φειδούς και όχι αδιακρίτως. Παράλληλα να θεσπισθούν εξουθενωτικές ποινικές και άλλες παρεπόμενες ποινές στους δουλεμπόρους, διακινητές και τους καθ' οιονδήποτε τρόπο διευκολύνοντες τη λαθρομετανάστευση.

Κατά πάλη τονίζουμε με έμφαση, ότι η χώρα μας, λόγω της αναπτύξεώς της, αποτελεί πλέον και χώρα υποδοχής και μόνιμης εγκατάστασης μεταναστών και λαθρομεταναστών. Ως εκ τούτου, το όλο θέμα του μεταναστευτικού, αποτελεί μία δεδομένη και αναπόφευκτη κατάσταση. Μια κατάσταση που θα αποτελεί και μελλοντική ανάγκη, εάν ληφθεί υπόψη και το δημογραφικό πρόβλημα της Ελλάδας. Για το λόγο αυτό απαιτείται μια αναπροσαρμοζόμενη ρεαλιστική και μακροπρόθεσμη μεταναστευτική πολιτική για τον προσδιορισμό και την τήρηση των ορίων των εθνικών αναγκών, καθόσον, κάθε υπέρβαση των ορίων αυτών, επηρεάζει την εθνική ασφάλεια της χώρας, με την γενική έννοια του όρου, που προαναφέρθηκε ανωτέρω. Κατά συνέπεια λοιπόν, το μεταναστευτικό θα πρέπει να εξετάζεται και να αντιμετωπίζεται ως **εθνικό θέμα**, μέσα στην ευρύτερη διάσταση των ορίων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, από την οποία η Ελλάδα, ως εμπροσθοφυλακή των εξωτερικών συνόρων της Ε.Ε, θα πρέπει να απαιτήσει από αυτή παντοειδή κοινοτική συνδρομή. Ιδιαίτερα να δημιουργηθεί επιτέλους η περιβόητη Ευρωπαϊκή Ακτοφυλακή προς διαρκή επιτήρηση των συνόρων της Ε.Ε. Και να πιεσθούν και υποχρεωθούν οι χώρες που δεν έχουν υπογράψει μέχρι τώρα συμφωνίες επανεισδοχής, να τις υπογράψουν. Ακόμη δε, θα πρέπει να υποχρεωθούν να εφαρμόσουν τις συμφωνίες επανεισδοχής και οι χώρες, οι οποίες ενώ τις έχουν υπογράψει, δεν τις τηρούν, όπως η Τουρκία.

Του Αντιστρατήγου ε.α. Δ. Λακαφώση

Με το πάτημα του "κουμπιού" επανακίνησης αρχίζει η νέα εποχή του Obama, αμέσως μετά την εκλογή του στην προεδρία των ΗΠΑ, στις 20 Ιανουαρίου 2009, για την ομαλοποίηση των σχέσεων ΗΠΑ-Ρωσίας. Σχέσεις που είχαν φθάσει στο "κόκκινο" με την εισβολή της Ρωσίας στη Γεωργία.

Η προσπάθεια ομαλοποίησης δεν εστιάζεται μόνο στα θέματα Α.Ευρώπης, που αποτέλεσαν τα κύρια σημεία τριβής στην 6μηνη ένταση που ακολούθησε τον σύντομο ρωσο-γεωργιανό πόλεμο, τον Αύγουστο 2008. Επεκτείνεται και στα θέματα της Μ. Ανατολής και του αντιτρομοκρατικού αγώνα. Συμπεριλαμβάνεται και η παλαιά συμφωνία, που λήγει το τέλος του 2009, για τη μείωση των στρατηγικών όπλων (STAR) με επίκεντρο και αρχή τα πυρηνικά όπλα.

Εγκατάσταση Αντιπυραυλικής (α/π) Ασπίδας στην Α. Ευρώπη

Η Ρωσία πιστεύει ότι το α/π σύστημα στην Α. Ευρώπη στοχεύει την ίδια και δεν περιορίζεται κατά της πυρηνικής απειλής από το Ιράν. Οι ΗΠΑ προβάλλουν το α/π πρόγραμμά τους ως βασικό συστατικό της ευρωπαϊκής ασφάλειας, εκτός και εάν η Ρωσία βοηθήσει να σταματήσει το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα. Προς το παρόν, οι διαφορές υπάρχουν, οι δε πιθανότερες εναλλακτικές λύσεις είναι :

Το α/π σύστημα Aegis από τα πλοία και τα ακριβή μεγάλου βεληνεκούς βλήματα από τα μη επανδρωμένα αεροσκάφη (UAV's) μπορούν να καταρρίψουν έγκαιρα βλήματα μεγάλου βεληνεκούς, με συμβατικές ή πυρηνικές κεφαλές, που πιθανόν να εκτοξεύσουν χώρες που υποστηρίζουν την τρομοκρατία.

Η αντιαεροπορική άμυνα της Πολωνίας και της Τσεχίας θα μπορούσε να ενισχυθεί από τους κινούμενους πυραύλους Patriot, στη Γερμανία.

Η Ρωσία θα μπορούσε να συμμετάσχει στην α/π ασπίδα της Α. Ευρώπης, πράγμα που τώρα δεν δέχεται. Αλλά, και να βοηθήσει για την εγκατάσταση του α/π συστήματος σε χώρες της επιρροής της στην Κ. Ασία.

Η παραπέρα επέκταση του NATO

Η Ρωσία αντιδρά στην παραπέρα επέκταση του NATO. Εκλαμβάνει τούτο ως προσπάθεια άσκησης "σφαίρας επιρροής" του NATO, στις γειτονικές πρώην χώρες της Σοβιετικής Ένωσης, στα νότια σύνορά της, πράγμα που το NATO απορρίπτει.

Η Ρωσία βλέπει τη νατοϊκή εκπαιδευτική άσκηση, 6/5-1/6/09, στη γειτονική με διαφορές Γεωργία, ως πρόκληση και αντιδρά στη διεξαγωγή της. Αναβλήθηκε προγραμματισμένη στρατιωτική συνάντηση NATO-Ρωσίας και απελάθηκαν εκατέρωθεν διπλωμάτες. Το δε NATO αφήνει ανοικτή την πόρτα για ένταξη της Γεωργίας και Ουκρανίας, χωρίς όμως σαφείς δεσμεύσεις. Εξ άλλου, η επέκταση του NATO δεν έχει προτεραιότητα έναντι των σοβαρότερων παγκοσμίων θεμάτων που ανα-

μένουν άμεση λύση. Αλλά, προς το παρόν, η συνεργασία με "συμμαχίες επιθυμούντων" και η PfP φαίνεται να είναι προτιμητέες. Παράλληλα, οι παρατηρούμενες διαδηλώσεις κατά του Saakhasvili προβληματίζουν εάν το οικονομικό όφελος με την προσέγγιση προς τη Δύση είναι συμφερότερο από αυτό προς τη Ρωσία.

Διπλός Ρόλος της Ρωσίας για το Ιράν

Η Ρωσία δεν συμφωνεί για νέες αυστηρότερες κυρώσεις που προτίθεται να επιβάλει το ΣΑ των ΗΕ στο Ιράν, επειδή δεν συμμορφώνεται στην απόφασή του για να σταματήσει τις πυρηνικές του φιλοδοξίες. Έχει τους δικούς του λόγους για να παίζει διπλό ρόλο :

Επιβραδύνει, με διάφορες αφορμές, την πλήρη λειτουργία του πυρηνικού αντιδραστήρα Bushehr στο Ιράν. Όμως, την κατασκευή του έχει αναλάβει από το 1995 ρωσική εταιρεία, με προοπτική να έχει τελειώσει μέχρι το τέλος του 2009.

Ενώ ρωσική εταιρεία έχει προμηθεύσει το Ιράν με τα αντιαεροπορικό σύστημα TORS, η Ρωσία αρνείται προς το παρόν να προμηθεύσει το Ιράν με πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς S-300, που ζητά το Ιράν. Πράγμα που θα προκαλούσε "κούρσα εξοπλισμών" σε αυτή την ευαίσθητη περιοχή του κόσμου, με διεθνείς ανησυχίες.

Η ρωσική πετρελαϊκή κρατική εταιρεία Gazprom, έχει επενδύσει στο Ιρανικό πετρέλαιο. Τυχόν ρωσική συμφωνία για αυστηρότερες κυρώσεις από τα ΗΕ στο Ιράν, θα έβλαπτε τα συμφέροντα της εταιρείας.

Ρωσική υποστήριξη των Νατοϊκών Δυνάμεων στο Αφγανιστάν

Η Ρωσία επιτρέπει τη μεταφορά επαρκούς προμηθείας υλικού για τις συμμαχικές δυνάμεις στο Αφγανιστάν, μέσω ρωσικού εδάφους. Μάλιστα τώρα, που οι ΗΠΑ έχουν περισσότερο ανάγκη αφού το Κιργιστάν αποφάσισε να καταργήσει τη σημαντική στο Αφγανιστάν Αμερικανική Βάση.

Επίσης, η Ρωσία εξετάζει να βοηθήσει πλέον ενεργά, εάν η συμμαχία σταματήσει την επέκτασή της προς τα ρωσικά σύνορα. Στην ουσία, όμως, η Ρωσία δεν θέλει την παρουσία του NATO στο Αφγανιστάν. Απλά, δεν θέλει και τους Ταλιμπάν - εχθρούς του NATO - γιατί φοβάται την επέκταση της τρομοκρατίας στην ευρύτερη περιοχή.

Διαπιστώσεις

Στις προοπτικές επανακίνησης των σχέσεων ΗΠΑ-Ρωσίας, ασφαλώς εκπέμπονται αρκετά θετικά μηνύματα. Αλλά, δεν παραλείπονται και αρκετές ίσως συγκυριακές, εκβιαστικές και διερευνητικές αποκλίσεις και ακόμη προσπάθειες ρωσικής επίδειξης ισοδυναμίας με τη Δύση.

Πάντως, σημαντικά κίνητρα δικαιολογούν το διακύβευμα για το νέο ξεκίνημα, χωρίς όμως ασφαλείς εγγυήσεις για επιτυχία της νέας προσέγγισης.

Ο Πόλεμος, το Διεθνές Δίκαιο και η Στρατηγική

Αντιναυάρχου ε.α. Δρα Στυλιανού Πολίτη

Υπήρξαν φιλόσοφοι που θεώρησαν τον πόλεμο κυριολεκτικά σαν κάτι το απόλυτα φυσικό! Ο Ηράκλειτος (544-484 π.Χ.) στα περί φύσεως γράφει ότι "*Ο πόλεμος πάντων μεν πατήρ ἐστί, πάντων δε βασιλεύς, και τους μεν θεούς ἐδείξε, τους δε ανθρώπους τους μεν δούλους ἐποίησε, τους δε ελεύθερους*". Ο Ιταλός φιλόσοφος Θωμάς Καμπανέλα (1568-1639), δίδαξε ότι όλα τα όντα βρίσκονται σε διαρκή ανταγωνισμό και παρουσίασε τον πόλεμο σαν νόμο του σύμπαντος!(1) Ο πόλεμος όμως στη συνείδηση των ανθρώπων έχει μια θέση τελείως αντίθετη με την έννοια του δικαίου. Γι' αυτό δεν είναι λίγοι εκείνοι που στο παρελθόν ισχυρίστηκαν ότι ο πόλεμος πόρρω απέχει της εννοίας του δικαίου και της δικαιοσύνης γενικά.(2) Σήμερα μάλιστα που ο πόλεμος είναι έγκλημα ο όρος "*το δίκαιο του πολέμου*" ή ακόμα καλύτερα "*το δίκαιο των διεθνών ενόπλων συγκρούσεων*" δημιουργεί την εύλογη απορία κυρίως στους μη νομικούς, για το πώς μπορεί μια παράνομη κατάσταση να διέπεται από το δίκαιο. Αυτή η εντύπωση που θυμίζει οξύμωρο σχήμα(3) παραμερίζεται σταδιακά με την συστηματική μελέτη του αντικειμένου και αφού διαπιστώσουμε μέσω της Ιστορίας, την επιτακτική ανάγκης ύπαρξης δικαίου που θα διέπει ακόμα και τις ανώμαλες σχέσεις μεταξύ των Κρατών.

Βασικά το διεθνές δίκαιο προστατεύει την Ειρήνη. Εξαιρετικά μεγάλος αριθμός διεθνών συνθηκών κατευθύνονται προς τη διατήρηση των ομαλών σχέσεων μεταξύ των κρατών. Το ίδιο και η στρατηγική, που επίσης κινείται χαρακτηριστικά προς αυτή την κατεύθυνση. Βασικός εμπνευστής της ήταν ο Κινέζος Στρατηγός Sun Zu. Έζησε τετρακόσια ενενήντα χρόνια πριν το Χριστό και έγραψε το σημαντικότερο σύγγραμμα στρατηγικής μέχρι σήμερα. Το έργο του αυτό, με τίτλο "*Η Τέχνη του Πολέμου*" χαρακτηρίζεται σαν το περισσότερο υπέρ της ειρήνης κείμενο που γράφτηκε ποτέ!(4) Έτσι λοιπόν διαπιστώνουμε ότι και το δίκαιο αλλά και η στρατηγική αποσκοπούν στην εξασφάλιση της ειρήνης. Η αποτυχία τους καταλήγει στην έκρηξη του πολέμου. Αλλά και με την έναρξη των εχθροπραξιών τόσο το διεθνές δίκαιο όσο και η στρατηγική εξακολουθούν να κινούνται παράλληλα. Η στρατηγική τώρα χρησιμοποιεί κυρίως τα στρατιωτικά μέσα. Σκοπός της η τελική νίκη κατά του αντιπάλου. Το δίκαιο την υποχρεώνει σε όλο το εύρος της εφαρμογής της να είναι σύμφωνη με τους κανόνες του, που ειδικά στο στρατιωτικό πεδίο εμπνέονται από τις αρχές της στρατιωτικής αναγκαιότητας, του ανθρωπισμού και του ιπποτισμού.

Στο παρελθόν υπήρξαν συγγραφείς, που ακολουθώντας το ρητό: *jus belli est infinitum*, αμφισβήτησαν το δίκαιο του πολέμου προτάσσοντας το επιχείρημα ότι η έννοια των ενόπλων συγκρούσεων αυτή καθ' αυτή αποκλείει την ύπαρξη νομικών κανόνων. Υιοθέτησαν το ρητό *silent leges inter arma* και δέχθηκαν μόνο την ανάγκη επίτευξης αντικειμενικού σκοπού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Κλαούζεβιτς (Carl von Clausewitz), που στο Von Kriege (1832), σημειώνει: "*Σε τόσο επικίνδυνες υποθέσεις όπως είναι ο πόλεμος, εσφαλμένες ιδέες που υπαγορεύονται από την ευγένεια της ψυχής είναι ότι χειρότερο Εκείνος που χρησιμοποιεί τη δύναμη της βίας, χωρίς κανένα οίκτο και χωρίς να αισθάνεται καμιά φρίκη μπροστά σε οποιασδήποτε έκτασης αιματοχυσία, πλεονεκτεί απέναντι στον αντίπαλο που δεν ενεργεί με τον ίδιο τρόπο. Η διαρκής απειλή του ενός αντιπάλου κατά του άλλου εξωθεί σε ακρότητες στις οποίες μοναδικός περιορισμός είναι η σθεναρή αντίσταση της άλλης πλευράς Ο πόλεμος είναι πράξη βίας και στην εφαρμογή της δεν υπάρχει κανένας περιορισμός*". (5) Παρόμοιες είναι και οι θέσεις του Νικολάου Μακιαβέλλι (Niccolo Machiavelli) ο οποίος το 1520, πολύ πριν τον Κλαούζεβιτς, στο έργο του Περί της Τέχνης του Πολέμου (*Dell' arte della guerra*), εξέθεσε ανάλογες απόψεις και πρότεινε διαδικασίες για μια "*αποτελεσματική χρήση*" της στρατιωτικής δυνάμεως φεύγοντας πολύ μακριά από το ευρύτερο πλαίσιο των ευγενών σκοπών και του ιπποτισμού. Μεταγενέστερος αμφισβητίας του δικαίου του πολέμου υπήρξε και ο Χίτλερ. Ο Γερμανός Φύρρερ είχε μάλιστα δηλώσει πριν την εκστρατεία στη Ρωσία, ότι το δίκαιο του πολέμου δεν μπορεί να εφαρμόζεται στην διάρκεια των μαχών κατά "*ασιατικών, βαρβαρικών, ιουδαϊκών και μπολσεβικικών κτηνών*"(6)

Οι απόψεις αυτές βρήκαν αντίθετους πλείστους θεωρητικούς ακόμα και στην εποχή του Μακιαβέλλι και του Κλαούζεβιτς(7). Πέρα απ' αυτό η σημερινή ανάπτυξη του διεθνούς δικαίου και οι σύγχρονες αρχές του πολέμου τις ξεπέρασαν. Οι ιδέες αυτές είναι παρωχημένες και από την πλευρά του δικαίου αλλά και από τη σκοπιά της σύγχρονης στρατηγικής. Ο πόλεμος πρέπει υποχρεωτικά να διεξάγεται σύμφωνα με διεθνείς κανόνες - όπως ακριβώς ασκείται και το δικαίωμα της νομίμου αμύνης κατά το εσωτερικό δίκαιο - κάτω από νόμιμες προϋποθέσεις και με αυστηρούς κανόνες(8). **Οι κανόνες διεξαγωγής του πολέμου σε καμία απολύτως περίπτωση δεν έρχονται σε αντίθεση και δεν περιορίζουν ούτε στο ελάχιστο το βασικότερο καθήκον κάθε πολίτη, δηλαδή την υποχρέωση υπεράσπισης της Πατρίδας, η σωτηρία της οποίας λογίζεται σαν Υπέρτατος Νόμος. Γι'**

αυτό και οι σύγχρονες σχέσεις μεταξύ των Κρατών πρέπει να ακολουθούν την βασική αρχή που διατύπωσε ο μεγάλος ανθρωπιστής Montesquieu, στο *De l' Esprit des Lois*, Liv.ICh.III. *"Όλα τα Έθνη οφείλουν στις μεταξύ τους σχέσεις σε περίοδο ειρήνης να πράττουν το μεγαλύτερο καλό, ενώ στην περίοδο του πολέμου το μικρότερο κακό επιδιώκοντας όμως σθεναρά το εθνικό τους συμφέρον"*.

Στο παρελθόν άλλοι πόλεμοι θεωρούντο δίκαιοι (*bellum justum*) και άλλοι άδικοι (*bellum injustum*)⁽⁹⁾. Σήμερα κάθε χρήση βίας είναι άδικος⁽¹⁰⁾. Εξαίρεση αποτελεί η άμυνα καθώς και τα στρατιωτικά μέτρα για την προστασία της ειρήνης και για επιβολή των αποφάσεων των Ηνωμένων Εθνών, από το Συμβούλιο Ασφαλείας. Τα μέτρα αυτά μπορούν να λαμβάνονται αποκλειστικά και μόνο μέσα στο πλαίσιο των δυνατοτήτων του Χάρτη⁽¹¹⁾. Τα Κράτη οφείλουν να διακανονίζουν τις διεθνείς διαφορές αποκλειστικά και μόνο με ειρηνικά μέσα, κατά τέτοιο τρόπο που η διεθνής ειρήνη, η ασφάλεια και δικαιοσύνη δεν θα τίθεται σε κίνδυνο. Η λύση των διαφορών πρέπει απαραίτητα να επιτυγχάνεται με διαπραγματεύσεις, έρευνα, μεσολάβηση, συνδιαλλαγή, διαιτησία, δικαστικό διακανονισμό, με προσφυγή σε τοπικές οργανώσεις ή διευθετήσεις και με κάθε άλλο ειρηνικό μέσο που μπορεί εκείνα να εκλέξουν. Αυτά επιβάλλονται από το Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών⁽¹²⁾. Παρ' όλα αυτά υπάρχει ένα πράγμα που δυστυχώς συμφωνούν όλοι οι φιλόσοφοι και θα πρέπει να το λάβουν σοβαρά υπόψη τους οι διεθνολόγοι: **Ο πόλεμος δεν θα πάψει να απειλεί την ανθρωπότητα**. Όσο και απαισιόδοξο και αν φαίνεται, δεν αποκλείεται να είχε δίκιο ο διάσημος Γερμανός φιλόσοφος και θεολόγος Λάϊμπνιτς, που τελείως απογοητευμένος χαρακτήρισε ανέφικτο ιδεώδες την πραγματοποίηση μιας διαρκούς παγκόσμιας ειρήνης.

Επειδή λοιπόν οι στρατιωτικές αναμετρήσεις δεν θα πάνε, εύκολα αντιλαμβανόμαστε για άλλη μια φορά τη σπουδαιότητα του διεθνούς δικαίου των ενόπλων συρράξεων. Σήμερα όλος ο πολιτισμένος Κόσμος είναι απόλυτα πεπεισμένος για την αναγκαιότητα της υπαγωγής του πολέμου, δηλαδή του εσχάτου είδους αυτοδικίας, σε προδιαγεγραμμένους κανόνες. Η ύπαρξη μάλιστα αυτών των κανόνων που καθορίζουν τα μέσα και τον τρόπο διεξαγωγής του πολέμου, αποτελεί περίτρανο δείγμα σημαντικής προόδου του Πολιτισμού.

Δεν πρέπει όμως να παραβλέψουμε και μια σημαντική αλήθεια όσο και αν είναι πικρή. Στους σύγχρονους πολέμους δεν ήταν λίγες οι φορές που εφαρμόστηκαν όσα "δίδασκε" με το *Von Kriege* από το 1832, ο Κλαούζεβιτς. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την αντικειμενική αδυναμία υπάρξεως μιας ανωτέρας δυνάμεως για την άμεση και περισσότερο αποτελεσματικότερη επιβολή του δικαίου του πολέμου οδήγησε μερικούς ανθρώπους σε εσφαλμένες αντιλήψεις που έφθασαν ακόμα και στην πλήρη αμφισβήτηση της δυνατότητας εφαρμογής του διεθνούς δικαίου. Σε αυτό συνέβαλλαν οι φρικαλεότητες των δύο παγκόσμιων πολέμων καθώς και η διαπίστωση της τεράστιας διαστάσεως μεταξύ δικαίου του πολέμου και πολεμικής πρακτικής, που παρατηρήθη-

κε ακόμα και στις μικρότερης κλίμακας πολεμικές αναμετρήσεις δυστυχώς μέχρι και στις μέρες μας. Το χειρότερο όμως και το θλιβερότερο είναι το γεγονός ότι πολλές φορές οι θεμελιώδεις κανόνες του δικαίου του πολέμου εφαρμόστηκαν από δολιότητα, με σκοπό να παραπλανήσουν όσους πιστεύουν σ' αυτό. Σημειώθηκαν περιπτώσεις υψώσεως των χεριών, για να νομίσουν οι αντίπαλοι ότι πρόκειται για παράδοση αιχμαλώτων και στη συνέχεια έγινε ύπουλη επίθεση από τους δήθεν παραδιδόμενους ή από άλλους κρυμμένους συμπολεμιστές τους. Δεν είναι λίγες οι φορές που οχήματα μεταφοράς μαχίμων στρατιωτικών ή πυρομαχικών καλύφθηκαν με τα προστατευτικά εμβλήματα, που δηλώνουν μεταφορά τραυματιών ή υγειονομικού προσωπικού και υλικού. Το ίδιο συνέβη σε οχυρωματικά έργα και λοιπά στρατιωτικά κτίρια που χρησιμοποιήθηκαν σε πολεμικές επιχειρήσεις και σημειώθηκαν καταχρήσεις ακόμα και της "λευκής σημαίας". Ακόμα περισσότερο χρησιμοποιήθηκαν στολές και εμβλήματα του αντιπάλου για παραπλάνηση και στρατολογήθηκαν βιαίως πολίτες για να χρησιμοποιηθούν σε έργα εναντίον της ίδιας της Πατρίδας τους⁽¹³⁾. Ο πόλεμος στο Ιράκ μας έδωσε πολλά θλιβερά δείγματα! Ακόμα και με τη χρησιμοποίηση αμάχων σαν "ασπίδα". Όλα αυτά έχουν κλονίσει την εμπιστοσύνη των μαχητών και έχουν δημιουργήσει άλλη μια δικαιολογία γι' αυτούς που προσπαθούν να αμφισβητήσουν την ισχύ ακόμα και τη χρησιμότητα, των κανόνων του δικαίου του πολέμου. Παρ' όλα όμως αυτά, μια είναι η μεγάλη αλήθεια: Μόνο εφαρμογή του δικαίου του πολέμου μπορεί να περιορίσει τις συνέπειες του πολέμου και να μετριάσει έως και να κατευνάσει την εξολοθρευτική μανία των διαμαχόμενων. Δικαίως λοιπόν θεωρείται ότι αποτελεί την περισσότερο εμφανή πρόοδο του διεθνούς δικαίου⁽¹⁴⁾.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΓΑΓΓΑ Δ. Διεθνές Δίκαιο των Ενόπλων Συγκρούσεων, έκδοση Ι. Σιδέρη, Αθήνα, 2000.

ΓΩΓΟΥ Κ., ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ Δ., ΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ Α., Εγχειρίδιο Διεθνούς Ανθρωπιστικού Δικαίου, έκδοση Διευθύνσεως Στρατιωτικής Δικαιοσύνης, Αθήνα 1996.

ΚΑΡΔΟΥΛΗ Κ., Το Δίκαιον του Ναυτικού Αποκλεισμού, τυπ. εργ. Π. Κλεισιούνη, Αθήνα 1974.

ΚΑΡΔΟΥΛΗ Κ., Μελέται Δημοσίου Διεθνούς Δικαίου, τυπ. εργ. Π. Κλεισιούνη, Αθήνα 1975.

ΚΩΝΣΤΑ Π., Στρατηγική, Αθήνα 1951.

ΛΕΚΚΑ Ν., "Στοιχεία Διεθνούς Δικαίου Πολέμου", Γενική Στρατιωτική Επιθεώρησης, μηνιαία έκδοση Γενικού Επιτελείου Στρατού, αριθμός 10, Οκτώβριος 1957.

ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ Α., Δημόσιο Διεθνές Δίκαιο - Ειρηνικά και Βίαια Μέσα Επίλυσης Διεθνών Διαφορών, εκδ. Αντ. Σάκκουλα, Αθήνα - Κομοτηνή, 1988.

ΠΟΛΙΤΗ Σ., "Η Εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου στις Σύγχρονες Πολεμικές Επιχειρήσεις", Ναυτική Επιθεώρηση, τεύχος 541, Μάιος-Ιούνιος 2003.

ΠΟΛΙΤΗ Σ., "Η Αυτοδικία και η Νόμιμη Άμυνα", Αθηνά, Επιθεώρηση Σχολής Εθνικής Άμυνας, τεύχος 23, Απρίλιος Μάιος Ιούνιος 2003.

ΠΟΛΙΤΗ Σ., "Η Χρήση Ένοπλης Βίας στο Σύγχρονο Διεθνές Δίκαιο", Εξωτερικά Θέματα, Τριμηνιαία Επιθεώρηση Εξωτερικής Πολιτικής, τεύχος 10, Αθήνα Ιούλιος 2003.

ΣΟΥΜΠΑΣΗ Δ., "Γενικά τινά περί Δικαίου, Ηθικής

και Φιλοσοφίας του Πολέμου", Γενική Στρατιωτική Επιθεώρησης, μηνιαία έκδοση Γενικού Επιτελείου Στρατού, αριθμός 11, Νοέμβριος 1961.

ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ Γ., "Το Δίκαιο του Πολέμου", ομιλία στην Ελληνική Εταιρία Στρατηγικών Μελετών, 14 Φεβρουαρίου 2001.

ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ Ε., Εγχειρίδιον Διοικητικού Δικαίου, 2α έκδοση Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα -Κομοτηνή, 1981.

ΧΑΤΖΗΛΟΥΚΑ Ι. Διεθνές Δίκαιο του Πολέμου, εκδ. Υπουργείου Στρατιωτικών, Αθήνα 1912.

ALDRICH G. "New Life for the Law of War." American Journal of International Law 75 October 1981.

BERTEIL L., De Clauzewitz a la Guerre Froide (Από τον Κλαούζεβιτς μέχρι του Ψυχρού Πολέμου), έκδοση Γ.Ε.Σ., Αθήνα 1962.

CLAUSEWITZ K., Von Kriege (Περί Πολέμου, μετάφραση και επιμέλεια Πηγαίου Α.), έκδοση περιοδικού Άμυνα και Διπλωματία, Αθήνα 2005.

COMBAUX M., "Πέραν του Κλαούζεβιτς", από το Revue de Defense Nationale, (μετάφραση Καφετζόπουλου Π.), Γενική Στρατιωτική Επιθεώρησης, μηνιαία έκδοση Γενικού Επιτελείου Στρατού, αριθμός 7, Ιούλιος 1957.

CONCOL R., "Αι Αρχαί του Πολέμου", (μετάφραση Καρβέλλη Γ.), Ναυτική Επιθεώρηση, τεύχος 244, Μάιος - Ιούνιος 1954.

DOUCERET, "Η περί Πολέμου Θεωρία του Κλαούζεβιτς και η Αντίστοιχος Σοβιετική Άποψις", από το L' Armee, (μετάφραση Λάζαρη Ι.), Γενική Στρατιωτική Επιθεώρησης, μηνιαία έκδοση Γενικού Επιτελείου Στρατού, αριθμός 4, Απρίλιος 1967.

DRAPER G.I.A.D., "Το Δίκαιον του Πολέμου και η Στρατιωτική Εκπαίδευσις", (μετάφραση Βραχάτη Ι. από την Βρετανική Στρατιωτική Επιθεώρηση R.U.S.I. τεύχος Αυγούστου 1966), Γενική Στρατιωτική Επιθεώρησης, μηνιαία έκδοση Γενικού Επιτελείου Στρατού, αριθμός 9, Σεπτέμβριος 1967.

FOERTSCH F., "Η Στρατηγική της Ειρήνης", από το Wehrekunde (Γερμανία, τεύχος 1ο, 1963, μετάφραση Σακελλαρίου Ε.), Γενική Στρατιωτική Επιθεώρησης, μηνιαία έκδοση Γενικού Επιτελείου Στρατού, αριθμός 6, Ιούνιος 1963.

GOLDSMITH D., "Αι Αρχαί του Πολέμου εν Όψει των Νέων Εξελίξεων", Ναυτική Επιθεώρηση, τεύχος 257, Ιούλιος - Αύγουστος Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1958.

KENNEDY J., The Strategy of Peace, (Η Στρατηγική της Ειρήνης), συμπληρωματική έκδοση στρατιωτικών περιοδικών, Αθήνα 1964.

MACHIAVELLI N., Il Principe (Ο Ηγεμόνας) - μετάφραση Παυλίδη Λ., έκδοση Γ. Αναγνωστίδη, - μετάφραση Βίτσιου Δ., έκδοση Περίπλους, Αθήνα 2003 - μετάφραση Ταμπάκη Θ., 2η έκδοση Ατραπός, Αθήνα 2005.

POLITIS S., "Stratagems, deceits and international law - Examples from history", (Στρατηγήματα, δολιότητες και το Διεθνές Δίκαιο - Παραδείγματα από την Ιστορία). Πρακτικά 8th Annual Military History Working Group Conference 2008 με θέμα "Experience of War" Λουμπλιάνα Σλοβενίας, 21-23 Απριλίου 2008.

SUN ZU, Η Τέχνη του Πολέμου, έκδοση Βάνιας, Θεσσαλονίκη 2003.

USBORNE C.V., "Αι Αρχαί του Πολέμου", (μετάφραση Αλεξανδρή Κ.), Ναυτική Επιθεώρηση, τεύχος 93, Φεβρουάριος 1930.

1.Βλ. ΣΟΥΜΠΙΑΣΗ Δ., "Γενικά τινά περί Δικαίου, Ηθικής και Φιλοσοφίας του Πολέμου", σελ. 87.

2.Ανάμεσα τους και οι Salvioli, Strup και Anpifotti. Ibid., σελ. 85.

3.Δεν είναι μοναδική η περίπτωση ενός τέτοιου σχήματος στην θεωρία του δικαίου. Στο διοικητικό δίκαιο έχουμε κάτι ανάλογο. Την περίπτωση του de facto οργάνου, δηλαδή του οργάνου της διοικήσεως που η πράξη διορισμού του ή η εκλογή του είναι παράνομος. Οι πράξεις του όμως είναι έγκυροι παράγοντας όλα τα έννομα αποτελέσματα τους, εκτός βέβαια αν πάσχουν ακυρότητα για άλλους λόγους. Η αναγνώριση της νομιμότητας των πράξεων του de facto οργάνου κατάγεται από το Ρωμαϊκό Δίκαιο και μάλιστα από τη lex Barbarius Philippus που αναγνώρισε έγκυρες της αποφάσεις του δούλου Philippus που έλαβε παράνομα το αξίωμα του πραίτορα. Εφαρμόζεται με την νομολογία του Συμβ. της Επικρατείας (820/1949) και έχει καθιερωθεί νομοθετικά με το άρθρο 32 παράγραφος 3 του ΚΔΥ. Βλ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ Ε., Εγχειρίδιον Διοικητικού Δικαίου, σελ. 125-6.

4.Για τον Κινέζο στρατηγό, η νίκη στις μάχες δεν είναι το τέλειο. Το τέλειο είναι στο να επιτυγχάνεις το στρατηγικό στόχο σου χωρίς μάχη. Cf. SUN ZU, Η Τέχνη του Πολέμου, σελ. 11-22.

5.Βλ. ΚΑΡΔΟΥΛΗ Κ., Το Δίκαιον του Ναυτικού Αποκλεισμού, σελ. 11-7. Άλλοι υποστηρικτές τέτοιων απόψεων ο Rustow στο Kriegspolitik und Kriegsgebrauch (1878), ο Kiessling στο Ewiger Krieg. Studien eines Deutschen Offiziers (1885) και ο Hartman στο Kritische Versuche. Militarische Notwendigkeit und Kriegsgebrauch (1885), βλ. ΧΑΤΖΗΛΟΥΚΑ Ι. Διεθνές Δίκαιο του Πολέμου, σελ. 18.

6.Βλ. DRAPER G.I.A.D., "Το Δίκαιον του Πολέμου και η Στρατιωτική Εκπαίδευσις", σελ. 73.

7.E.g. Klüber στο Droit des gens moderne de l' Europe, Heffter στο Das Europäische, Völkerrecht, op. cit., supra, υποσ. 1, Fiore P. στο Droit International, Calvo στο Le Droit International Theorique et Pratique, Pradier στο Droit International. et al. Ibid.

8.Cf. άρθρα 22, 23 και 24 του Ποινικού Κώδικα.

9.Cf. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ Γ., Το Δίκαιο του Πολέμου, ομιλία στην Ελληνική Εταιρία Στρατηγικών Μελετών, στις 14 Φεβρουαρίου 2001. ΓΩΓΟΥ Κ. et al., Εγχειρίδιο Διεθνούς Ανθρωπιστικού Δικαίου, σελ. 1 et seq.

10.Αυτό δεν ίσχυε παλαιότερα. Όταν ο πόλεμος θεωρείτο ένα από τα μέσα διευθετήσεως των διεθνών διαφορών, ούτε όλοι οι επιθετικοί πόλεμοι ήταν άδικοι, ούτε όλοι οι αμυντικοί δίκαιοι. Ο Μέγας Φρειδερίκος στο έργο του "Αντιμακιαβέλλη" γράφει: "Όλοι οι πόλεμοι που αποσκοπούν την απώθηση αρπαγής ξένης περιουσίας ή την προστασία νομίμων δικαιωμάτων ή για να ασφαλισουν την παγκόσμιο ελευθερία ή να αποκροσσουν βιαιοπραγίες και καταδυναστεύσεις φιλόδοξων, είναι σύμφωνοι με την ηθική και το δίκαιο". Βλ. ΣΟΥΜΠΙΑΣΗ op. cit., supra, υποσ. 1, σελ. 85-6.

11.Βλ. Άρθρο 42: "Το Συμβούλιο Ασφαλείας, εάν θεωρήσει ότι μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 41 δεν είναι τελεσφόρα ή εάν έχουν αποδειχθεί μη τελεσφόρα, μπορεί να αναλάβει την αναγκαία δράση, από αέρα, από θάλασσα ή με χερσαίες στρατιωτικές δυνάμεις, για να διατηρήσει ή για να αποκαταστήσει τη διεθνή ειρήνη και ασφάλεια. Μια τέτοια δράση μπορεί να περιλαμβάνει επιδείξεις, αποκλεισμούς, και άλλες επιχειρήσεις αεροπορικές θαλάσσιες, ή από χερσαίες στρατιωτικές δυνάμεις Μελών Ηνωμένων Εθνών"

12.Βλ. Άρθρο 2, παράγραφοι 3 και 4 καθώς επίσης και παράγραφο 1 Άρθρου 33.

13.Βλ. ΔΕΚΚΑ Ν., "Στοιχεία Διεθνούς Δικαίου Πολέμου", σελ. 98.

14.Cf. Bluntshli, Das Völkerrecht der zivilisierten Staaten als Reechtsbuch dargestellt, Einleitung S. 9 und 30, από ΧΑΤΖΗΛΟΥΚΑ Ι. Διεθνές Δίκαιο του Πολέμου, σελ. 17.

Περί Πολέμου

Του Ταξιάρχου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Μία δαιδαλώδης προσέγγιση

Πριν επιχειρήσουμε να προσεγγίσουμε μερικές σκέψεις επί απαντήσεων θα πρέπει να αναγνωρίσουμε τα περί του θέματος σχετικά. Δηλαδή να αποπειραθούμε να κατανοήσουμε την φύση του πολέμου και να αποτολμήσουμε να διατυπώσουμε κάποια θέση για τα αίτια, την διεξαγωγή, την πρόληψη και σύμφωνα με πρόσφατο έγγιστα της προλήψεως αποφαντικό, την “αποτροπή”. Αυτή η γενική περί πολέμου θεωρία διαμορφώνει τις ανθρώπινες προσδοκίες και προσδιορίζει την ανθρώπινη συμπεριφορά.

Και η συμπεριφορά του ανθρώπου συμμορφώνεται με τις ανάγκες και επιταγές των ευαγγελιζομένων την ειρήνη καιρών αλλ' ωστόσο διατηρεί σαν αποθεματικό μίαν δυναμική, η οποία υποστηρίζεται με την δυσπροσπέλαστη και πολυσήμαντη ρήση του Ηρακλείτου, ο οποίος θεωρεί, ότι ο πόλεμος είναι αναπόφευκτος και, ότι *"Πόλεμος πάντων μεν πατήρ ἐστι, πάντων δε βασιλεύς, και τους μεν θεούς ἔδειξε, τους δε ανθρώπους, τους μεν δούλους ἐποίησεν, τους δε ελευθέρους"*. Εν πάση περιπτώσει ο πόλεμος είναι ένα ιδιαίτατα περίπλοκο κοινωνικό φαινόμενο, που δεν είναι δυνατόν να ερμηνευθεί σαν μεμονωμένη παραδοξότητα ή να αναλυθεί με μία μέθοδο, που συμμορφώνεται με συμβατούς κανόνες, διότι εκτός άλλων αναγκαιοί το συσπυδαστικόν των συνιστωσών, που είναι η φιλοσοφία, η οικονομία, η τεχνολογία, η νομοθεσία, η κοινωνιολογία, η ψυχολογία και άλλες σχετιζόμενες παράμετροι με ειδικότερες απαιτήσεις αναλύσεως.

Η κατανόηση του πολέμου είναι ανάγκη επιτακτική, διότι έχοντας την ικανοποιητική αντίληψη του θέματος, καθιστάμεθα κατά μίαν εξήγηση περισσότερο αντικειμενικοί και προπαιδευμένοι στην προσπάθειά μας στο να προσβαίνουμε εύκολα στην λογική της αποτροπής του. Με τον τρόπο αυτό αποφεύγουμε τις πιθανές και σαφώς ειδικότροπες εξαρτήσεις από ομάδες υποστηρικτών ή πολεμίων τού φαινομένου, όπως και των κάθε φανατικών του είδους.

Υπάρχουν αμέτρητες περί πολέμου θεωρίες. Προϊόντος του χρόνου προστίθενται και άλλες πιο περίπλοκες και πιο σύνθετες από εκείνες τις κλασσικές, οι οποίες ανεφέροντο σε αίτια πολιτικά, θρησκευτικά, οικονομικά, φυλετικά, δημογραφικά και εστιάζοντο σε θεωρίες βιολογικές, κοινωνικές και σε αναλύσεις είτε φιλελεύθερες, είτε σοσιαλιστικές, όπως επίσης και στην ηθολογία, στην ψυχολογία αλλά και σε προθέσεις επί ενεργειών ομάδων ειδικών συμφερόντων.

Οι ομάδες ειδικών συμφερόντων, κατά βάσιν, ενεργούν κάτω από καθεστώς ιδιοτελείας και συνήθως ευρίσκονται σε αντίθεση με την θέληση της πλειονότητος, η οποία γενικώς θεωρείται φύσει ειρηνόφιλη. Για να αναγνωρίσουμε τις ομάδες ειδικών συμφερόντων θα πρέπει να κατευθυνθούμε προς τους κατασκευαστές πολεμικού υλικού, ως και προς εκείνους τους επιστήμονες και τεχνολόγους, που αποφασιστικά συμβάλλουν στην πρόοδο της στρατιωτικής τεχνολογίας, προς τους αιτιοκρατικά σχετιζομένους ερευνητές και φυσικά προς τους στρατιωτικούς.

Ως προς τους στρατιωτικούς υποστηρίζεται, ότι αυτοί διψούν για πόλεμο, διότι μέσω αυτού επιτυγχάνουν εξασφάλιση σημαντικών χρηματικών ποσών προς όφελος του στρατιωτικού κλάδου. Ακόμη λέγεται, ότι οι στρατιωτικοί μέσω αυτής της αναγνωρίσεως ικανοποιούν ατομικές -κυρίως- φιλοδοξίες. Ακόμη και ότι αποκτούν πολιτική δύναμη. Βέβαια υπάρχει και η άλλη άποψη, όπου υποστηρίζεται, ότι οι στρατιωτικοί, ως άμεσα υπεύθυνοι για την διεξαγωγή ενόπλων επιχειρήσεων αντιλαμβάνονται καίρια τους κινδύνους, τους οποίους ο πόλεμος συνεπάγεται για τους ίδιους αλλά και για την πολιτεία. Προς τούτο και μολονότι μεριμνούν για την διατήρηση της πολιτείας σε κατάσταση υψηλής ετοιμότητος (*si vis pacem, para bellum*), είναι ίσως πιο επιφυλακτικοί από τους πολιτικούς, προκειμένου να έχουν εμπλοκή σε απροσδιόριστου εκβάσεως πολεμικές επιχειρήσεις.

Εδώ ίσως απαιτείται μία διευκρίνιση για εκείνους, που αμφιταλαντεύονται στο να επιλέξουν την μία ή την άλλη εκδοχή, σχετικά με την θέση και στάση των εντοπίων (που μας αφορούν) στρατιωτικών. Για τους ημεδαπούς στρατιωτικούς λοιπόν θα πρέπει να αποκλεισθεί η εκδοχή της εφέσεως των προς την δοκιμασία η οποία περιέχεται στο κεφάλαιον “πόλεμος”. Σαν λόγοι που υποστηρίζουν αυτή την άποψη είναι ένιες θεωρίες, οι οποίες εδράζονται σε αρχές που έχουν επικρατήσει, όπως πχ είναι η αποβολή του φόβου και τα διακρατικά μέτρα οικοδομήσεως εμπιστοσύνης, τα οποία υποτίθεται χαλιναγωγούν εκείνες τις κινήσεις που προσβλέπουν σε πολιτικο-στρατιωτικές περιπέτειες και βασάνους. Επίσης ένας άλλος περιοριστικός λόγος είναι και οι εκάστοτε πεποιθήσεις, που κυοφορούνται ένεκα της ιδέας επεμβάσεως της μεγάλης δυνάμεως (ΗΠΑ), η οποία θα εγγυηθεί την αποφυγή του πολέμου, όπως ελέγχθη για το 1974, για την διπλωματική αποστολή Σίσκο και το 1996 (Ιμια) με τις τηλεφωνικές συνεννοήσεις του τότε πρωθυπουργού.

Ωστόσο και κατά βεβαιότητα μάλλον, η ανωτέρω εξήγηση κρίνεται ανεπαρκής για να ικανοποιήσει το ερώτημά μας. Θα λέγαμε ότι καταγράφονται αντίδοξες θέσεις, χωρίς καθολική συμφωνία. Τουτέστιν, να είμαστε σε θέση να συμφωνήσουμε όλοι, με την άποψη, η οποία δέχεται την μη υποστήριξη της όποιας εμπλοκής σε πόλεμο ένεκα της εκτιμωμένης αδυναμίας των ενόπλων δυνάμεων να ενεργήσουν επιχειρήσεις αποφασιστικά, αποτελεσματικά και εν άλλους νικηφόρα. Και όπως οι πλείστοι το κατανοούμε, το "νικηφόρα" προϋποθέτει ισχυρές ένοπλες δυνάμεις, οι οποίες θα υποστηρίζονται από ένα λαό, ο οποίος θα διατηρεί αμόλυντη την εθνική του συνείδηση και αδιάτρητες τις ηθικές του δυνάμεις. Αυτές οι ηθικές δυνάμεις θα πρέπει να υπεισέλθουν στην συνείδηση του λαού δια της παιδαγωγικής οδού, των μέσων μαζικής επικοινωνίας και δια της πολιτικής σαφήνειας, δια της οποίας θα δηλώνεται η αποφασιστικότητα της εξουσίας να διατηρεί αποκρυσταλλωμένη την εθνική της πίστη.

Εξετάζοντας τις ανωτέρω προϋποθέσεις καθώς και τον βαθμό της ορθής συναρμογής στα σημερινά επιχώρια δεδομένα, μετά λύπης θα διαπιστώσουμε, ότι κρατεί κατακαλυπτικώς η σύγχυση και μια γενικότερη υιοθετημένη πολιτική νεφελώδους διαπνοής. Ένα μείζον ποσοστό διδασκάλων έχει μεταθέσει το κέντρο βάρους της παιδαγωγικής του πολυπραγμοσύνης στις έννοιες όλβος, ευμάρεια, ευπορία, οικονομική ευρωστία και απρόσκοπτος πρόσκτηση αγαθών. Οι υπηρετούντες την έννοια "ενημέρωση" δημοσιογράφοι σχολιάζουν την όποια εφηρμοσμένη εθνική ή στρατιωτική στρατηγική χωρίς να έχουν προηγουμένως παιδευτεί, επί του αντικειμένου, σε κάποιο ανάλογο φορέα ή σε σχετικό περιβάλλον. Τούτο έχει σαν αποτέλεσμα, ο λαός να προσλαμβάνει μία εικόνα καταστάσεως, μέσω των media, η οποία πόρω απέχει από την όποια πραγματικότητα. Πέραν δε τούτου υπάρχει και το σύννηθες της προβολής μιας εικόνας, που εξυπηρετεί χρηματοδότες και κόμματα και όχι την υπόθεση την εθνική.

Όσο για τους εκφραστές της εξουσίας, θα μπορούσαμε να το διαβεβαιώσουμε, ότι διακατεχόμενοι από το σύνδρομο του "πολιτικού κόστους" έχουν περιέλθει στην κατάσταση αιχμαλωσίας των ειρηνιστών, των οικουμενιστών και ευρωπαϊστών, οι οποίοι, ως φαίνεται έχουν ένα δικό τους τρόπο να παρακάμπτουν τις σκληρές πραγματικότητες και την ουσιώδη ανάλυση των διαμορφωμένων ή διαφαινομένων στρατηγικών καταστάσεων. Οι ίδιοι αυτοθεωρούνται, ότι είναι γνήσιοι ρεαλιστές, αφού έχουν ξεπεράσει τις "εθνικοφροσύνες" και άλλους συγγενείς "αταβισμούς" και συνοδοιπορούν με την νέα παγκόσμια ρότα, όπου δήθεν το εμπόριο, οι πολυεθνικές επενδυτικές δεσμεύσεις, οι ενεργειακές εξαρτήσεις και ο πολιτικός διάλο-

γος θα αντικαταστήσουν τον πόλεμο. Και αυτή η συνταγή, ως αποδεικνύεται στην πράξη κερδίζει οπαδούς, διότι όπως έχει σήμερα διαχυθεί σαν φιλοσοφία, ο σκοπός της ζωής δεν είναι πια το καθήκον αλλά η ευδαιμονία και ως εκ τούτου η παραμικρή δυσαρέσκεια, όπως είναι η ιδέα ενός πολέμου, πλήττει σοβαρά τις ψυχικές μας ισορροπίες.

Έρχονται όμως μερικοί σκεπτόμενοι, οι οποίοι αποδεδειγμένα απολαμβάνουν την μείζονα παραδοχή και μας θυμίζουν, ότι δεν αποφεύγεται ο πόλεμος, διότι είναι *"προϊόν των αθροπίνων παθών"* (Πλάτων), ή ότι ο πόλεμος *"είναι βιολογική αναγκαιότητα, σε σχέση με την ειρήνη, που καλλιεργεί την νωθρότητα και τον εκφυλισμό"* (Νίτσε), ή ότι είναι *"δημιουργική αφετηρία"* (Χέγκελ), ή ότι *"είναι μοχλός τεχνολογικής προόδου"* (Μακιαβέλι), ή ότι είναι *"φυσικός νόμος"* (Δαρβινιστές) κλπ.

Οι σημερινοί δημοσιογράφοι, όπως έχουμε προαναφέρει παραγνωρίζουν μερικές αδιαφιλονίκητες και αναπόφευκτες πραγματικότητες και εμφανίζονται στο τηλεοπτικό κοινό σαν υπέρμαχοι της ειρήνης και σαν εκπρόσωποι υψηλών ιδεωδών και ταυτόχρονα υποθάλλουν σε μία μερίδα ανιστορήτων πολιτικών την ανακουφιστική για τους δευτέρους ψευδαίσθηση, ότι μπορούν να συστείλουν την απεραντωσύνη της πολιτικής σε απλή διαχείριση και ανώδυνο επιφανειακό και επιχριστικό διάλογο, αποτινάζοντας με τον τρόπο αυτό από τους ισχνούς τους πολιτικούς ώμους το βάρος των τελικών ιστορικών ευθυνών.

Αναφερόμενοι στην ελληνική πραγματικότητα -πάντοτε- πρέπει να σημειώσουμε μερικές ψευδαισθήσεις, οι οποίες οδηγούν σε λανθασμένες εκτιμήσεις και παρασύρουν σε ασύμβατες με το δέον αποφάσεις. Μία τέτοια ψευδαίσθηση είναι αυτή που θέλει τους υπευθύνους διαχειριστές της εξουσίας να ομιλούν και να πράττουν σαν να υπήρχε ήδη μία ενιαία και ομοούσιος Ευρώπη. Σαν να υπήρχε ήδη ένας ομόπατρις και αδιαίρετος ευρωπαϊκός κόσμος και ομιλούν εξ ονόματος αυτού του εικονικού κόσμου, ο οποίος, όπως είναι λογικώς αναμενόμενο, ένεκα της ετεροδοξίας και του ετεροεθούς του, ουδεμίαν έχει συνάφειαν με τον ελληνικό κόσμο. Δεν συμπορεύεται σε ταυτόσημα εθνικά μονοπάτια. Δεν συνηχεί τα ίδια πιστεύω. Πολύ δε περισσότερο δεν σχεδιάζει τις επόμενες κινήσεις έχοντας κατά νου τα συλλογικά συμφέροντα, παρά μόνον, όταν αυτά είναι συμβατά με τα ίδια αυτού αποβλεπόμενα. Επί παραδείγματι, ποιά είναι το κοινό συμφέρον Ελλάδος και Η.Β. στο θέμα της Κύπρου; Τί το κοινό συμφέρον της Ελλάδος με όλους τους βορείους μας γείτονες, όταν εκείνοι διεκδικούν ολοφάνερα ή συγκεκριμένα ολόκληρη την Ήπειρο, ολόκληρη την Μακεδονία και ολόκληρη την Θράκη; Ποιο είναι το κοινό συμφέρον Ελλήνων και Τούρκων, όταν οι τελευταίοι

διεκδικούν όλες τις γεωγραφικές παραλλήλους και μεσημβρινούς, που ανήκουν στην Ελλάδα;

Οφείλουμε να δεχθούμε την υφισταμένη πραγματικότητα, ότι οι γεωπολιτικές παράμετροι και τα εθνικά συμφέροντα καθορίζουν την εξωτερική πολιτική. Όχι το ιστορικό παρελθόν. Ούτε οι παλιές συμμαχίες. Ούτε η λευκή φυλή. Ούτε ο δυτικός πολιτισμός. Ούτε οι συναισθηματισμοί των ασκούντων την εξωτερική πολιτική, αλλ'ούτε και οι όποιες δεσμεύσεις έναντι ξένων με αντίτιμο το "στρογγυλοκάθισμα" στα ύπατα έδρανα.

Ποίοι σφυρηλάτησαν την ισχύ τους πυρπολώνοντας και αιματοκυλώντας τον πλανήτη; Δεν είναι άραγε οι Άγγλοι, που αποδεκάτισαν τον πληθυσμό της Ιρλανδίας; Δεν είναι οι Γάλλοι και οι Αμερικανοί, που έκαναν εμπόριο νέγρων, τους πολέμους της Ινδοκίνας, της Αλγερίας, του Βιετνάμ κ.ο.κ.; Δεν είναι οι Ισπανοί, που έκαναν γενοκτονίες λαών στην αμερικανική ήπειρο; Γιατί τώρα παριστάνουν τις ευγενικές ψυχές, που έχοντας εγγίσει τα ύψη της αλαζονικής τους ευμάρειας, εκπλήσσονται σήμερα και αγανακτούν με το να παρατηρούν μικρά έθνη να αυτοδιαχειρίζονται τα εσωτερικά τους έστω και καταγινόμενα σε χρήση βίας, όπως στην πρώην Γιουγκοσλαβία, το Ιράκ, το Ιράν (μετά το πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα) και αρκετά κράτη εντός Αφρικής;

Ασφαλώς και δεν είναι η ηθική τάξη, που τους οδηγεί στην ένοπλο επέμβαση. Είναι η ψυχρά και λογιστική διερμίνευση της ισχύος. Κι αυτή εκδηλώνεται με την βιαία διείσδυση και ίσως παρεισαγωγή σε άλλο χώρο για την πρόσκτηση γεωπολιτικών πλεονεκτημάτων. Αυτά, με άλλα λόγια, είναι πράξεις πολεμικές. Και σε πράξεις πολεμικές απολήγουν οι έχοντες την δυνατότητα της γεωπολιτικής εκμεταλλεύσεως.

Θα γίνει πόλεμος;

Πόλεμος γίνεται κάθε ημέρα. Ο ισχυρός επιβάλλει την θέλησή του ακόμη και αναίμακτα. Κάτι τέτοιο συμβαίνει σήμερα στον χώρο της Ελλάδος. Η γειτονική Τουρκία με την μέθοδο της αδιαλείπτου και επιμόνου προκλήσεως κρίσεων και με την από μέρους της διεκδίκηση του απολύτου, κερδίζει το σχετικό με προοπτική ολοκληρώσεως των αρχικών της στόχων. Έτσι λοιπόν δημιουργεί τις προϋποθέσεις για τις επόμενες πολλαπλών νυγμών και προορισμών διεκδικήσεις. Κατά συνέπειαν δεν πρέπει να μας εφησυχάζει η μη ύπαρξις επιδοτηρίου κηρύξεως πολέμου. Εξ άλλου οι πόλεμοι σήμερα δεν προκηρύσσονται ούτε κηρύσσονται. Απλά διεξάγονται, όπου τις πιο πολλές φορές ούτε καν έχουμε αντιληφθεί, ότι ευρισκόμεθα στο μέσον τέτοιων επιχειρήσεων.

Ίσως-ίσως ακόμη δεν θα πρέπει να περιμένουμε ένα "θερμό επεισόδιο", το οποίον ουδαμού σε

στρατιωτικά εγχειρίδια υπάρχει σαν έννοια. Πολλώ δε μάλλον σαν αντικείμενο εκπαιδεύσεως. Είναι καθαρά δημοσιογραφική εφεύρεση, η οποία έχει υιοθετηθεί από τον πολιτικο-διπλωματικό κόσμο, διότι εξυπηρετεί σαν φραστική διέξοδος, λόγω της αποδιδомένης ερμηνείας του, ως βραχείας διαρκείας επιτελούμενον συμβάν "και πέραν τούτου ού" (ήγουν: εμείς οι διπλωμάτες εγγυώμεθα την "διπλωματική διευθέτηση"). Ουδέν απατηλότερον.

Λέει ο Edmund Burke "Το κακό θα νικήσει για όσο διάστημα οι καλοί θα αδρανούν". Εάν λοιπόν εμείς οι Έλληνες θεωρούμε τους εαυτούς μας καλούς, τότε σαν καλοί και αδρανείς, που είμαστε θα πρέπει να καταγινόμαστε με το να συμπεριφερόμεθα, κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να μην προκαλούνται οι κακοί. Δηλαδή, να εξευμενίσουμε τον Μινώταυρο. Και τέτοιες κινήσεις ενδεικτικά είναι οι πιο κάτω:

1. Να μειώσουμε την στρατιωτική θητεία. Σαν καλοί, που είμαστε προσελκύουμε την αγάπη των γειτόνων και συνεπώς και την διαβεβαίωσή τους, ότι δεν θα εκμεταλλευθούν την καλοσύνη (αδυναμία) μας αυτή. Κι έτσι με αυτόν τον σμπάρο χτυπάμε δύο τρυγόνια. Ένα τους κακούς γείτονες με την δική μας επίθεση φιλίας και αγάπης και ένα τους κακόπιστους ιθαγενείς ψηφοφόρους, οι οποίοι εξυπηρετούνται με τέτοιου είδους εξαγγελίες και ξαναψηφίζουν το κόμμα μας, που το θεωρούμε σαν το καλύτερα διαχειριζόμενο τα συμφέροντά μας (τα συμφέροντά μας;).

2. Να δείξουμε στους γείτονες και στον κόσμο ολόκληρο, ότι τελείωσε η στρατοκρατία στην Ελλάδα. Δεν το βλέπετε; Κάθε χρόνο παραιτούνται εκατοντάδες αξιόμαχα στελέχη των Ε.Δ. Και τούτο είναι δικό μας, καταδικό μας επίτευγμα. Τους μειώνουμε το φρόνημα το ηθικό με τρόπο αριστοτεχνικό. Τους αφαιρούμε κάθε τάση για αγάπη, ακόμη και κάθε υπόνοια συμπαιθείας προς έννοιες, όπως Έθνος Ελληνικόν, πατρίδα Ελλάδα, Χριστιανισμός. Υποστέλλουμε κάθε ύποπτη υποκίνηση για ανύψωση του ηθικού των, διότι υψηλό ηθικό σημαίνει καλή λειτουργία της στρατιωτικής μηχανής και συνεπώς εν δυνάμει κίνδυνο μειώσεως των δραστηριοτήτων, εκείνων των ιδιοτελώς δραστηριοποιούμενων συντελεστών ελέγχου, των γενικών πραγμάτων ή κάποιων λοιπών τρωκτικοφρόνων που καλοβλέπουν τις δημόσιες δεξαμενές, τις αγαθά περιέχουσες.

3. Συναινούμε στην ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ, διότι δεν πρέπει να είμαστε εμείς εκείνοι, που θα πουν το όχι αλλά και διότι οι Αμερικανοί διακαώς τούτο επιθυμούν. Κι εμείς μεριμνούμε να μη τους εξαγριώσουμε. Και τους μεν και τους δε. Ουσιαστικά, διότι έχουμε την πολιτική επίγνωση της ατονίας της εθνικής μας ισχύος και συνεκδοχικά της στρατιωτικής μας αδυναμίας. Δεν δείχνουμε να μας συγκινεί η

πρόβλεψη, ότι εισερχομένη η Τουρκία στην ΕΕ σημαίνει, ότι με τον όγκο της θα καταβροχθίσει την Ελλάδα (ενθυμού τον Οζάλ) σε περίοδο βραχύτερη από μία γενεά. Και αναίμακτα!

Θα γίνει πόλεμος αιματοκηλίδωτος;

Και βέβαια θα γίνει. Και όχι μόνον θα είναι αιματοκηλίδωτος και αιματόβρεκτος, αλλά και αιματοβαφής ή σαφέστερα αιματοκύλιστος ή αποδοτικότερα αιματόλουστος ή κυριολεκτικότερα αιματόπνιχτος, η δε ελληνική γη θα καταστεί αιματοπότιστη.

Και πότε θα γίνει αυτό;

Όταν συναρμοστούν ένιες συγκυρίες, κατά τις εκτιμήσεις των μεγάλων δυνάμεων (σκέψου USA, partner UK, κ.α.), που υπαγορεύουν τις επόμενες κινήσεις των περιφερειακών δυνάμεων, όπως η Τουρκία για τον έλεγχο Βαλκανικής και Μέσης Ανατολής, το Ισραήλ για βεβαιωμένες ή πιθανολογούμενες ισλαμικές εστίες κυοφορήσεως καινοσυστάτων απειλών, η Αίγυπτος για την Βόρειο Αφρική, το Πακιστάν (τελευταίως αποσταθεροποιούμενον) για τον Ασιατικό χώρο κλπ.

Όταν απειληθούν οι αμερικανικών συμφερόντων στρατηγικές επενδυτικές προβλέψεις στην ΝΑ Ευρώπη ή ακόμη και οι αγωγοί καυσίμων που σχεδιάζεται να διέλθουν από Ελλάδα.

Όταν ωριμάσει ο Τουρκισμός στους υπό τουρκικήν εκπαίδευση μουσουλμάνους τους εν Θράκη ενδιατωμένους.

Όταν η Τουρκία αποφασίσει, ότι ο ζωτικός της χώρος δεν της επαρκεί, ως νυν έχει και ότι πρέπει να εκταθεί στο Αιγαίο, την Κύπρο, την Θράκη και ακόμη βαθύτερα στον Ελλαδικό χώρο. Θυμηθείτε το ανάλογο lebensraum του Γ' Ράιχ. Με την διαφορά, ότι οι Τούρκοι δεν θα έλθουν για να διαπραγματευθούν μία στρατιωτική τους επιτυχία. Θα έλθουν για να μείνουν. Και ως μη υποκείμεθα σε παραμυθίες περί προσβολής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και όλα τα συναφή. Αυτά δεν ενδιαφέρουν τις γεωπολιτικές εκτιμήσεις των ισχυροτέρων ως και των "στρατηγικών εταίρων".

Πόλεμος επίσης θα γίνει, όταν η Ελλάδα θα ευρεθεί σε αδυναμία να ελέγξει και αντιμετωπίσει τον υπερδιογκωμένο αριθμό λαθρομεταναστών, οι οποίοι θα απαιτούν δικαιώματα εκ των μη υπαρχόντων (ουδείς τους προσεκάλεσε να έλθουν στην Ελλάδα), αλλ' αυτεπαγγέλτως αποκτηθέντων εντός ενός μορφώματος κράτους, το οποίον αδυνατεί να εξασφαλίσει τον πάλοι ποτέ ομογενήσιου συστάσεως, ομοεθνή, ομόγλωσσο και ομόθηρσκο πληθυσμό του.

Θα γίνουν ταραχές! Θα εξεγερθούν οι σφριγηλοί νεαράς ηλικίας και υπέρμετροι κατ' απολύτους αριθμούς των ημεδαπών παραγωγικών ηλικιών, μάχιμοι ξένοι άνδρες (Αφγανοί, Πακιστανοί, Μπαγκλαντεσιανοί, Αλβανοί, Αφρικανοί, κ.α.) κατά μάζας στα

αστικά κέντρα. Θα κινηθούν εναντίον των δημογραφικά συρρικνουμένων γηγενών, οι οποίοι τελευταίως και με τις κατισχύουσες τηλεοπτικές συνταγές, συστάσεις και προτροπές αθλούνται στην μαλακότητα και τον εκθηλυσμόν και με κυρίαρχο εφόδιο την καφετεριακή κουλτούρα. Αυτός ο όγκος των δυστύχων και προσδοκόντων τον εκ θεού άρτον αλλοδαπών θα διεκδικήσει "το άπαν", σύμφωνα με την αρχή της τών πραγμάτων φυσικής ισορροπίας.

Την εντολή (ευκαιρία) της επιβολής της περιφερειακής τάξεως, και με ευλογοπρόβλητο πρόσχημα την ασφάλειά της, (και μετά από πράξη pronocatio, που θα προέρχεται από την ίδια) μπορεί να αναλάβει η Τουρκία. Έχουμε λοιπόν ανεξέλεγκτες ταραχές στο εσωτερικό. Ανεξέλεγκτα σύνορα από βορρά. Επακόλουθο εκτιμώμενο, ως φυσικόν θα είναι η ζωπύρηση με ταχυκαή σφοδρότητα του "τσαμισμού" των Αλβανών και με αποβησόμενο την διεκδίκηση της Δυτικής Ελλάδος. Επίσης διεκδίκηση της Μακεδονίας από τους υπό εκπαίδευση στον "Μακεδονισμό" Σλάβους. Διεκδίκηση των εδαφών της Μεγάλης Βουλγαρίας (συνθήκη Αγίου Στεφάνου, 3-5-1878).

Μπορείτε να φανταστείτε το αποτέλεσμα; Όχι. Εν αναμονή και θα το ζήσουμε.

Εκτός;

Εκτός εάν από αύριο κιόλας ανασκουμπωθούν οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις και:

α. Μας απαλλάξουν από την παρουσία των λαθρομεταναστών (και όχι οικονομικών μεταναστών, όπως τους θέλουν οι αριστεριστές, επειδή, ως το επαναλάβουμε, **ουδείς τους έχει προσκαλέσει στην Ελλάδα**), διότι οι μόνοι που κερδίζουν από αυτούς είναι οι μη ελληνικά σκεπτόμενοι, έστω και nolens volens λόγω παροχής φθηνών υπηρεσιών -και οι οποίοι προφανώς αλλά και εκ της εκτιμήσεως της επικρεμαμένης συμφοράς "ουκ οίδασι τι ποιούσιν".

β. Οργανώσουν τις ένοπλες δυνάμεις της χώρας με το αποτελεσματικώς απαιτούμενο προσωπικό, με πειθαρχία, εκπαίδευση και ηθικό. Όχι με απλές και αδάπανες διακηρύξεις, αλλά με αποδεδειγμένη την αποτρεπτική τους ισχύ, την οποία κατόπιν μπορεί να εκμεταλλευθεί το διπλωματικό σώμα και συνεπώς να παρουσιάζεται στο όποιο δήποτε διεθνές forum με αξιώσεις, αποφασιστικές στάσεις και ανάλογες θέσεις όρων.

Σ.Σ. Το αντικείμενο είναι αδύνατο να εξαντληθεί μέσα σε ελάχιστες εξοικονομηθείσες γραμμές. Παρά ταύτα, οφείλω να ευχαριστήσω την ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ. για την διάθεση αυτού του περιορισμένου χώρου ώστε να εκθέσω τις προσωπικές μου απόψεις, τις οποίες πιθανώς να μη συμμερίζονται οι συνεργαζόμενες με το ινστιτούτο δεξαμενές σκέψεως. Απλά τολμώ να κοινολογήσω τις ανησυχίες μου.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΜΥΝΑΣ

Του Αντιναυάρχου ε.α. Π.Ν. Βασιλείου Μαρτζούκου

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Η μέχρι στιγμής διαδικασία οικοδομής μιας κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής ασφάλειας και άμυνας, υπήρξε σταδιακή, επίπονη και αμφιλεγόμενη. Στο σύγχρονο σύνθετο και ανταγωνιστικό διεθνές περιβάλλον, είναι αρκετοί οι λόγοι οι οποίοι συνηγορούν στην επίτευξη του στόχου αυτού αλλά συγχρόνως είναι αρκετοί και οι ανασταλτικοί παράγοντες οι οποίοι μετριάζουν τα σχετικά επιτεύγματα. Στο σημείο αυτό είναι σκόπιμη μία επιγραμματική αναδρομή της Ευρωπαϊκής αυτής πορείας:

Το 1948 δημιουργείται η Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση (Western European Union) ή ΔΕΕ, της οποίας η σημασία σύντομα επισκιάζεται από το ΝΑΤΟ. Μετά από δύο περίπου δεκαετίες ανεπιτυχών ή ημιτελών πρωτοβουλιών (π.χ. σχέδιο Πλεβέν, σχέδιο Φουσέ κ.λ.π.), το 1970 δημιουργείται η Ευρωπαϊκή Πολιτική Συνεργασία (Ε.Π.Σ.), το 1984 επαναδραστηριοποιείται η ΔΕΕ και το 1987 κωδικοποιείται ο άτυπος διακυβερνητικός μηχανισμός συντονισμού της εξωτερικής πολιτικής των κρατών - μελών, σε νομικό κείμενο.

Κατά την μεταψυχροπολεμική περίοδο και συγκεκριμένα το 1991 δημιουργείται η Κοινή Πολιτική και Πολιτική Ασφαλείας (ΚΕΠΠΑ), στα πλαίσια της οποίας δραστηριοποιείται η ΔΕΕ, ενώ δεν παρεμποδίζονται οι επί μέρους συνεργασίες και συμφωνίες (π.χ. Σύμφωνο Βορείου Ατλαντικού) των κρατών - μελών είτε μεταξύ τους είτε με το ΝΑΤΟ, με απώτερο σκοπό την διαμόρφωση κοινής αμυντικής πολιτικής η οποία σε δεδομένη στιγμή είναι δυνατόν να οδηγήσει σε κοινή άμυνα. Το ίδιο έτος δημιουργείται η Γαλλογερμανική ταξιαρχία (EUROCORPS), ενώ η Ατλαντική Συμμαχία ενσωματώνει στην στρατηγική της αντίληψη την έννοια της Ευρωπαϊκής Ταυτότητας Ασφάλειας και Άμυνας (ΕΤΑΑ), στα πλαίσια των προθέσεων των Η.Π.Α. να την διαμορφώσει κατά τρόπο εξυπηρετούντα αποκλειστικά τα συμφέροντα του ευρωπαϊκού πυλώνα του ΝΑΤΟ.

Το 1992 στην Βόννη, ενισχύεται ο επιχειρησιακός ρόλος της ΔΕΕ με τις αποστολές τύπου Πέτερσπεργκ (ανθρωπιστικές αποστολές διασώσεως, διαχειρίσεως κρίσεων και αποκαταστάσεως ειρήνης), ενώ το 1994 στις Βρυξέλλες, το ΝΑΤΟ υιοθετεί την έννοια "Πολυεθνική Διακλαδική Δύναμη Κρούσεως" (Combined Joint Task Force), προκειμένου να διευκολύνει τις επιχειρήσεις της ΔΕΕ, μέσω της παροχής ΝΑΤΟϊκών μέσων και δυνατοτήτων. Το 1996 στο Βερολίνο συμφωνείται ότι η ΔΕΕ θα επιληφθεί της δημιουργίας μίας Ευρωπαϊκής Ταυτότητας Ασφάλειας και Άμυνας (European Security and Defence Identity - ESDI), στα πλαίσια των υφισταμένων δομών του ΝΑΤΟ.

Με την συνθήκη του Άμστερνταμ της ΕΕ, το 1997, η ΚΕΠΠΑ βελτιώνεται με την θεσμοθέτηση Γενικού Γραμματέως του Συμβουλίου και Υπάτου Εκπροσώπου για την εξωτερική πολιτική και την πολιτική ασφάλειας, με την συγκρότηση Μονάδος Σχεδιασμού Πολιτικής και Εγκαίρου Προειδοποίησης, την ενσωμάτωση των αποστολών τύπου Πέτερσπεργκ, την επιβεβαίωση της προοδευτικής διαμορφώσεως κοινής αμυντικής πολιτικής (η οποία ενδέχεται να οδηγήσει σε κοινή άμυνα, συμβατή με τις ΝΑΤΟϊκές υποχρεώσεις), την ενδυνάμωση των θεσμικών σχέσεων μεταξύ ΔΕΕ και ΕΕ, καθώς και την μερική εισαγωγή της δυνατότητας λήψεως αποφάσεων με ειδική πλειοψηφία.

Κατά την περίοδο 1998 έως 2002, δημιουργείται και διαμορφώνεται η Ευρωπαϊκή Πολιτική Ασφάλειας και Άμυνας (ΕΠΑΑ). Η σύνοδος του Σαιν Μαλό το 1998 μεταξύ Μ. Βρετανίας και Γαλλίας, προωθεί την ευρωπαϊκή άμυνα αφού τονίζει την απαίτηση αναλήψεως από την ΕΕ (σε διακυβερνητική βάση), αυτονόμου δράσεως υποστηριζομένης από αξιόπιστες στρατιωτικές δυνάμεις, στα πλαίσια διεθνών κρίσεων (όταν το ΝΑΤΟ δεν επιθυμεί να παρέμβει και δίχως επικαλύψεις με αυτό).

Στην σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ της Ουάσινγκτον, το 1999, αναδιαμορφώνονται οι σχέσεις ΝΑΤΟ - ΕΕ (Berlin plus agenda), με την εγγύηση προσβάσεως της ΕΕ στις δυνατότητες σχεδιασμού του ΝΑΤΟ, καθώς και την διάθεση του τελευταίου προς την ΕΕ προεπιλεγμένων μέσων και δυνατοτήτων. Επι πλέον προσδιορίζονται εναλλακτικές δυνατότητες ευρωπαϊκής διοικήσεως για επιχειρήσεις της ΕΕ, συμπεριλαμβανομένου του ρόλου του Αναπληρωτού Ανωτάτου Διοικητού Συμμαχικών Δυνάμεων της Ευρώπης (Deputy Supreme Allied Commander Europe). Το ίδιο έτος, στο ευρωπαϊκό συμβούλιο της Κολωνίας, αποφασίζεται η απορρόφηση των λειτουργιών της ΔΕΕ από την ΕΕ, ενώ στο Ελσίνκι συμφωνείται ο ομώνυμος στρατιωτικός στόχος (Helsinki Headline Goal), βάσει του οποίου τα κράτη - μέλη θα έπρεπε έως το 2003 να αναπτύσσουν εντός 60 ημερών δυνάμεις 50.000 έως 60.000 ανδρών και να τις υποστηρίζουν τουλάχιστον επί ένα έτος, κατά την διάρκεια εθελοντικής συμμετοχής των σε επιχειρήσεις της ΕΕ. Στο ίδιο συμβούλιο υιοθετήθηκε και μία έκθεση για την μη στρατιωτική διαχείριση κρίσεων.

Στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Φέιρα, το 2000, διακηρύσσονται τέσσερις προτεραιότητες για την μη στρατιωτική διαχείριση κρίσεων, ενώ παράλληλα καθορίζονται ομάδες συνεργασίας ΕΕ και ΝΑΤΟ για την ρύθμιση υλοποιήσεως των κυρίων αντικειμένων των νέων σχέσεων συνεργασίας μεταξύ τους, που είχαν

πρόσφατα συμφωνηθεί. Το ίδιο έτος στην Νίκαια, υιοθετείται έκθεση της Γαλλικής προεδρίας για την ΕΠΑΑ (καθησυχαστική για τους Βρετανούς και Δανούς), σύμφωνα με την οποία η δέσμευση εθνικών μέσων από τα κράτη - μέλη για διεξαγωγή επιχειρήσεων της ΕΕ, θα βασίζεται στις δικές τους κυρίαρχες αποφάσεις. Στην Νίκαια επίσης ενεκρίθησαν τα παραρτήματα της εκθέσεως για την ΕΠΑΑ, που αφορούσαν τα μέσα της ΕΕ για την μη στρατιωτική διαχείριση κρίσεων, την Επιτροπή Πολιτικής και Ασφάλειας, την Στρατιωτική Επιτροπή, το Στρατιωτικό Επιτελείο, τις σχέσεις ΕΕ με τις χώρες NATO μη μέλη της ΕΕ, τις υποψήφιες προς ένταξη χώρες και τις διευθετήσεις συνεργασίας ΕΕ και NATO. Στο τελευταίο αυτό παράρτημα, η πρόβλεψη για εγγυημένη πρόσβαση της ΕΕ στις δυνατότητες σχεδιασμού του NATO, προσέκρουσε στην αρνησικυρία (εντός του NATO), της Τουρκίας για την άρση της οποίας η Άγκυρα έθεσε ως προϋπόθεση την αναβάθμιση της συμμετοχής της στον μηχανισμό διαμορφώσεως και λήψεως αποφάσεων της ΕΠΑΑ.

Κατά το έτος 2001 αρχίζει η λειτουργία των οργάνων της Επιτροπής Πολιτικής και Ασφάλειας, της Στρατιωτικής Επιτροπής και του Στρατιωτικού Επιτελείου. Το ίδιο έτος στο συμβούλιο του Γκέτεμποργκ, δίδεται ώθηση στον τομέα της μη στρατιωτικής διαχειρίσεως κρίσεων, με τον καθορισμό στόχων και χρονοδιαγράμματος υλοποίησής των. Τέλος εντός του 2001 υιοθετείται στο Λάακεν το σχέδιο δράσεως European Capabilities Action Plan (ECAP) για την κάλυψη των ελλείψεων σε στρατιωτικά μέσα. Την ευθύνη συντονισμού των εργασιών αναλαμβάνει η ομάδα "Headline Goal Task Force" με επικουρικό ρόλο του Στρατιωτικού Επιτελείου.

Κατά το έτος 2002, εντάσσεται στην αντζέντα της ΕΠΑΑ η καταπολέμηση της τρομοκρατίας (Συμβούλιο Σεβίλλης), διευθετείται το ζήτημα που είχε θέσει η Τουρκία ως προς την συμμετοχή στην ΕΠΑΑ των Ευρωπαίων Συμμάχων οι οποίοι δεν είναι μέλη της ΕΠΑΑ, εκδίδεται διακήρυξη ΕΕ -NATO ως προς τις βασικές αρχές συνεργασίας τους και διεξάγεται η πρώτη άσκηση διαχειρίσεως κρίσεων στα πλαίσια της ΕΠΑΑ.

Τον Ιανουάριο του 2003 αναλαμβάνεται η αποστολή αστυνομούσεως στην Βοσνία (συνεχίζεται έως σήμερα) και τον Μάρτιο εκτελείται η πρώτη αποστολή στα πλαίσια της ΕΠΑΑ με χρήση NATOϊκών δομών στην ΠΓΑΜ (Επιχείρηση Concordia). Τον Απρίλιο του 2003 κατά την τετραμερή συνάντηση κορυφής των "ευρωπαϊστών" Γερμανίας, Γαλλίας, Λουξεμβούργου και Βελγίου προτείνονται φιλόδοξα μέτρα προώθησής της ευρωπαϊκής άμυνας, προκαλώντας έντονες αντιδράσεις των "φιλοατλαντιστών" Ισπανίας, Βρετανίας και Ιταλίας. Η αντιπαράθεση αυτή θα λήξει τον Δεκέμβριο του 2003, με την υιοθέτηση κειμένου αμοιβαίων συμβιβασμών, το οποίο μεταξύ άλλων προβλέπει δημιουργία ευρωπαϊκού πυρήνα στο SHAPE (για τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις στα πλαίσια του NATO), την ενίσχυση του Στρατιωτικού Επιτελείου της ΕΕ για τις αυτόνομες επιχειρήσεις αυτής (χαμηλών απαιτήσεων), και διορισμό συνδέσμων του NATO στο Στρατιωτικό Επιτελείο της

ΕΕ. Κατά το 2003 επίσης αναλαμβάνεται η πρώτη αποστολή στα πλαίσια της ΕΠΑΑ, στο Κονγκό, με κωδικό "επιχείρηση ARTEMIS", δίχως την χρήση NATOϊκών δομών, ενώ παράλληλα ιδρύεται το European Armaments Defence Capabilities Agency. Τέλος τον Δεκέμβριο του 2003 εγκρίνεται στις Βρυξέλλες το κείμενο πολιτικής "Ευρωπαϊκή Στρατηγική Ασφαλείας: Μία Ασφαλής Ευρώπη σε ένα Καλύτερο Κόσμο".

Το 2004 παρουσιάζεται η έννοια των Τακτικών Σχηματισμών Μάχης (Battlegroups) ενσωματώνεται στον "Γενικό Στρατιωτικό Στόχο 2010" (Headline Goal 2010), ο οποίος περιγράφει τις στρατιωτικές δυνατότητες και αποστολές της ΕΕ. Στο πλαίσιο αυτό δημιουργούνται 13 "Τακτικοί Σχηματισμοί Μάχης" για ανταπόκριση σε αιτήματα του ΟΗΕ και προκειμένου να χρησιμοποιούνται συμπληρωματικά με την Δύναμη Αντίδρασης του NATO (NATO Response Force). Φιλοδοξία της ΕΕ είναι η δυνατότητα να διεξάγει δύο συνεχόμενες επιχειρήσεις επιπέδου Battlegroup σε απόσταση έως 6000 χλμ από τις Βρυξέλλες. Τον Ιούλιο του 2004 ολοκληρώνονται οι λεπτομέρειες για τον Ευρωπαϊκό Αμυντικό Οργανισμό (European Defence Agency), ενώ παράλληλα αναλαμβάνεται στο πλαίσιο της ΕΠΑΑ, η πρώτη επιχείρηση κράτους δικαίου στη Γεωργία (επιχείρηση EUJUST Themis). Κατά το ίδιο έτος, το σχέδιο του Ευρωπαϊκού Συντάγματος επιχειρεί να κωδικοποιήσει περαιτέρω την ΕΠΑΑ, ωστόσο ποτέ δεν τίθεται σε ισχύ. Τον Δεκέμβριο του 2004 η EUFOR Althea διαδέχεται την NATOϊκή SFOR στη Βοσνία. Από τον Σεπτέμβριο του 2005 έως τον Δεκέμβριο του 2006, αναλαμβάνεται η αποστολή επιβλέψεως στο Άτσε της Ινδονησίας, ενώ τον Ιούλιο του 2006 λαμβάνει χώρα η επιχείρηση "EUFOR RD Congo".

Γενικότερα από το 2003 έως σήμερα, η ΕΕ έχει αναλάβει σειρά ειρηνευτικών επιχειρήσεων, είτε υπό την μορφή στρατιωτικών επιχειρήσεων (π.χ. Κονγκό, Βοσνία, ΠΓΑΜ), είτε υπό την μορφή πολιτικών επιχειρήσεων (π.χ. ΠΓΑΜ, Βοσνία, Κόσσοβο, Γεωργία, Μολδαβία, Ουκρανία, Ινδονησία, Αφγανιστάν, Κονγκό, Σουδάν, Τσάντ, Σομαλία, Ιράκ, Παλαιστίνη).

ΕΥΡΩΑΤΛΑΝΤΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΜΥΝΑΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.

Ο έλεγχος της Ευρασίας, ο οποίος αποτελεί πάγιο σκοπό των Η.Π.Α., επιτυγχάνεται με την εδραίωση της αμερικανικής παρουσίας κατά τρόπο αποτρέποντα την ανάδυση οιασδήποτε ανταγωνιστικής δυνάμεως και εκδηλώνεται στις περιοχές της Α. Ευρώπης, των Βαλκανίων και της κεντρικής Ασίας, όπου οι Η.Π.Α. έσπευσαν να πληρώσουν το μεταψυχροπολεμικό γεωπολιτικό κενό το οποίο δημιουργήθηκε. Κατά συνέπεια το ψυχροπολεμικό δόγμα της "ανάσχεσης" μετεξελίσσεται σε δόγμα "λανθάνουσας περικυκλώσεως της Ρωσίας, και περιορισμού της αυτονομίσεως της Ε.Ε., μέσω της αμυντικής εξαρτήσεως της Ευρώπης από την Ατλαντική Συμμαχία". Με την διεύρυνση του NATO, συρρικνώθηκε η σφαίρα επιρροής της Ρωσίας στην Α. Ευρώπη και επετεύχθη η ομηρία της Ε.Ε., αφού η ασφάλειά της εκχωρείται στο

Ireland
Eire

Dublin
Baile Átha Cliath

United Kingdom

Norge

Oslo

Danmark

Copenhagen

NATO και το Ατλαντικό πλαίσιο, γεγονός το οποίο αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα στην πορεία της προς την πολιτική ολοκλήρωση.

Στην κεντρική Ασία, μετά την κατάρρευση της Ε.Σ.Σ.Δ., η αμερικανική κυβέρνηση προσπαθεί να ελέγξει τόσο τις πηγές ενεργείας, όσο και τις οδούς μεταφοράς της προς την Δύση. Στα Βαλκάνια και την Α. Ευρώπη έχει ήδη επιτευχθεί έντονη αμερικανική παρουσία. Με τον τρόπο αυτό ανακόπτεται η γερμανική κάθοδος στα Βαλκάνια και ταυτόχρονα ελέγχεται η περιοχή αυτή ως εναλλακτική ενεργειακή πύλη για την Δύση, ενώ παράλληλα στην Α. Ευρώπη, η Ε.Ε. δεν δύναται να δράσει με πλήρη ελευθερία. Οι αμερικανοί παροτρύνουν την Ευρώπη να αυξήσει τις αμυντικές της δαπάνες, να επιδείξει μεγαλύτερη συλλογικότητα σε θέματα αμύνης και εξωτερικής πολιτικής, απαιτώντας όμως από τους ευρωπαίους να

ζητούν την έγκριση των Η.Π.Α. πριν αναλάβουν οιαδήποτε πρωτοβουλία στους τομείς αυτούς. Το NATO επανεδραιώθηκε στην Ευρώπη, λόγω των ρευστών εξελίξεων στην Α. Ευρώπη, του ακαθορίστου ρόλου της Ρωσίας, της απροθυμίας των Ευρωπαίων να δημιουργήσουν εναλλακτικό αμυντικό βραχίονα καθώς και από τον φόβο επανεθνικοποίησης της άμυνας και ασφάλειας στην Ευρώπη. Η διαδικασία διευρύνσεως και εμβαθύνσεως αναγκάζει την Ε.Ε. να εστιάζεται στο εσωτερικό της, ενώ οι Η.Π.Α., ως υπερδύναμη, έχουν αυξήσει την παγκόσμια εμπλοκή τους.

Οι πρόσφατες διεθνείς αλλαγές μετέβαλαν τις προτεραιότητες και κατέστησαν την διατλαντική σχέση λιγότερο κεντρική για την εξωτερική πολιτική αμφοτέρων. Η Ευρώπη δεν είναι πλέον τόσο ζωτικής σημασίας, όσο ήταν κατά την διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, ενώ συγχρόνως για την Ευρώπη, η σημασία

της αμερικανικής εγγυήσεως ασφαλείας έχει μειωθεί, τόσο λόγω της σημαντικής μείωσης της σοβιετικής απειλής, όσο και λόγω της σχετικής υποχωρήσεως των παραδοσιακών ενδοευρωπαϊκών ανταγωνισμών.

Εθνικές Πολιτικές Βασικών Δρώντων στην Ευρωπαϊκή Αμυνα και Ασφάλεια.

Μετά τον Ψυχρό Πόλεμο, οι Η.Π.Α. επεδίωξαν την διατήρηση της Ατλαντικής Συμμαχίας, την ταχεία επανένωση της Γερμανίας, με ταυτόχρονη παραμονή της τελευταίας στην Ατλαντική Συμμαχία και τις απαιτούμενες εδαφικές αναπροσαρμογές για την ομαλή μετεξέλιξη της Ε.Σ.Σ.Δ. στην νέα διεθνή τάξη. Οι Η.Π.Α. υπήρξαν καταλύτης για την Γερμανική επανένωση και ανέλαβαν πρωτοβουλίες για την αποτροπή των αντιδράσεων της Γαλλίας, Βρετανίας, Ε.Σ.Σ.Δ. και κρατών της κεντρικής Ευρώπης (π.χ. καθυσχασμός για την νέα αναπροσαρμοσμένη μορφή του NATO). Οι Η.Π.Α. έδρασαν εγκαίρως και αποτελεσματικώς επιτυγχάνοντας τους σκοπούς τους οποίους έθεσαν.

Η Γερμανία επεδίωξε να παραμείνη άθικτη η Ατλαντική Συμμαχία και επιπλέον να επιταχυνθεί η διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκληρώσεως. Τους σκοπούς αυτούς επέβαλε η δυσχερής διπλωματική θέση της χώρας, μετά τον Β' Π.Π., η οποία απαιτούσε πολιτική νομιμοποίηση μέσω διεθνών θεσμών στους οποίους θα κατείχε σημαίνουσα θέση. Η Γερμανία δεν αντέδρασε αρνητικά στις Γαλλικές πιέσεις τόσο για διευρύνση, όσο και για την Ο.Ν.Ε.. Από το 1993 έως το 1996, η στροφή της Γαλλίας προς το NATO, εδημιούργησε μεγαλύτερα περιθώρια στην γερμανική διπλωματία. Η Γερμανία αν και αρχικά επιφυλακτική, συνετέλεσε καθοριστικά (προεδρία συνόδου Κολωνίας το 1999) στις ληφθείσες σημαντικές αποφάσεις για την πρόοδο της ΕΠΑΑ.

Η Βρετανική στρατηγική μετά το 1989, παρέμεινε προσηλωμένη στην διατήρηση και ενίσχυση του ευρωατλαντικού χώρου και την διαιώνιση της Ατλαντικής Συμμαχίας (η επιβίωση της Ατλαντικής Συμμαχίας συνιστά ζωτικό βρετανικό συμφέρον). Η Βρετανική προσέγγιση της Γαλλίας, για αντιμετώπιση της γερμανικής επανένωσης, δεν περιόρισε τις επιφυλάξεις της για την θέληση της Γαλλίας να αναπτύξει Ευρωπαϊκή Αμυντική Ταυτότητα, ενώ παράλληλα υιοθέτησε συντηρητική στάση στο θέμα του ελέγχου των πυρηνικών εξοπλισμών. Η Γαλλοβρετανική προσέγγιση, είχε ως έναυσμα τις κοινές ανησυχίες για την νέα κατανομή ισχύος, δίχως βεβαίως τα κράτη αυτά να εγκαταλείπουν τις παραδοσιακές εθνικές στρατηγικές τους. Η Βρετανία του Τόνυ Μπλάιρ, έχει υποστηρίξει την ΕΠΑΑ (όχι όμως και την αυτόνομη δράση της), προσβλέποντας αφ' ενός μεν σε μεγαλύτερη βρετανική επιρροή στην Ε.Ε., αφ' ετέρου δε σε μία πλέον ισχυρή Ευρώπη με μεγαλύτερη επιρροή στις Η.Π.Α. και διεθνώς.

Η κυριότερη ανησυχία του Προέδρου Μιτεράν ήταν η σχετική θέση της Γαλλίας και η διασφάλιση υπό συνθήκες αναρχίας, γι' αυτό άλλωστε οι πρώτες γαλλικές αντιδράσεις υπήρξαν εξισορροπητικές. Το τετελεσμένο γεγονός της γερμανικής επανένωσης,

έστρεψε την Γαλλία προς περαιτέρω ενίσχυση της διαδικασίας ολοκλήρωσης, με σκοπό να "ελεγχθεί" η Βόννη. Η υιοθέτηση της ΟΝΕ κυριολεκτικά επεβλήθη στην Γερμανία από τον γάλλο Πρόεδρο. Πριν την πρόσφατη στροφή της προς την Ατλαντική Συμμαχία (λόγω του αυτοαποκλεισμού της από την ενεργό δράση της Συμμαχίας από τις περιφερειακές συγκρούσεις), η Γαλλία διεκρίνετο για την ιδιαίτερη επιφυλακτικότητα της προς την εν λόγω Συμμαχία.

Από την ανωτέρω συνοπτική αναφορά στις εθνικές πολιτικές, διαφαίνονται σημαντικές στρατηγικές αποκλίσεις μεταξύ των τριών ευρωπαϊκών χωρών, με κυριότερο πρόβλημά τους την θέση και τον ρόλο τους στο νέο ρευστό διεθνές περιβάλλον. Η άποψη ότι τα ευρωπαϊκά κράτη αποτελούν μία "κοινότητα ασφαλείας" ή μία "περιοχή ενότητας", απέχει επί του παρόντος πολύ από την πραγματικότητα.

Ευροατλαντική Αλληλεξάρτηση και χάσμα ισχύος.

Μεταπολεμικώς, η αμερικανική υποστήριξη στην διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκληρώσεως, υπήρξε πάντοτε κρίσιμη και εξαιρετικά σημαντική. Ειδικότερα στον τομέα της ασφαλείας, η μεγάλη αμερικανική στρατιωτική παρουσία και αμυντική εγγύηση μέσω του NATO, επέφερε σχέσεις αμοιβαίας ασυμμέτρου εξαρτήσεως. Το θεσμικό ευρωαμερικανικό οικοδόμημα διευρύνεται, λόγω της οικονομικής αλληλεξαρτήσεως (η Ευρώπη αποτελεί τον σημαντικότερο εμπορικό και επενδυτικό εταίρο των Η.Π.Α.). Η προσαρμογή του NATO και η ταχεία οργανική σύνδεσή του με την θεσμική και επιχειρησιακή υλοποίηση της Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφαλείας (ΚΕΠΠΑ), καθώς και της Ευρωπαϊκής Πολιτικής Ασφαλείας και Αμυνας (ΕΠΑΑ), αποδεικνύουν το μεγάλο αμερικανικό ενδιαφέρον για την Ε.Ε., κατά την δεκαετία του 1990.

Η 9/11, υπήρξε καθοριστική για την αλλαγή μορφής των ευρωαμερικανικών σχέσεων. Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας, προσέδωσε την ευκαιρία για αμερικανική στρατιωτική διείσδυση στην καρδιά της ασιατικής ηπειρωτικής μάζας και στα νότια σύνορα της Ρωσίας, περιορίζοντας έτσι τις στρατηγικές επιλογές δυνάμεων όπως η Κίνα, η Ινδία και η Ρωσία και μειώνοντας παράλληλα την εξάρτηση των Η.Π.Α. από την γεωπολιτική θέση χωρών όπως η Σαουδική Αραβία και η Τουρκία.

Ο ήδη ανισοβαρής, εις βάρος της Ευρώπης, συσχετισμός ισχύος, από τις αρχές του 1990 διευρύνεται διαρκώς. Ενώ οι Ευρωπαϊκές αμυντικές δαπάνες έχουν συρρικνωθεί, από την 9/11, οι αντίστοιχες αμερικανικές έχουν κορυφωθεί. Η αυτόνομη δυνατότητα αναλήψεως και εκτελέσεως στρατιωτικών επιχειρήσεων ανά τον πλανήτη, αποτελεί βασικό συστατικό της στρατιωτικής δυνάμεως των Η.Π.Α., οι οποίες διαθέτουν τις πλέον τεχνολογικά προηγμένες, καλύτερα εκπαιδευμένες και πλέον ευέλικτες Ε.Δ., έχοντας συγχρόνως το προβάδισμα σε θέματα επιμελητείας, μεταφοράς προσωπικού και εφοδίων παγκοσμίως.

Οι Η.Π.Α. διαθέτουν την γεωοικονομική πρωτοκαθεδρία και τεράστιο ανταγωνιστικό πλεονέκτημα στην γνώση της πληροφορίας, στην παραγωγή και

διάδοση νέων τεχνολογιών, στην επιχειρηματική διαχείριση, στην προώθηση του διεθνούς εμπορίου, στην δυναμική διαρθρωτική προσαρμογή και καινοτομία στην παραγωγικότητα.

Αμερικανικός Ηγεμονισμός και Εξισορρόπηση.

Παρά την αρχική ευρωπαϊκή συμπαράσταση, μετά την 11/9, η συνοχή της συμμαχίας εκλονίσθη από την απόφαση των Η.Π.Α. να επιτεθούν στο καθεστώς των Ταλιμπάν, στο Αφγανιστάν. Η μονομερής απόφαση εισβολής στο Ιράκ (άνοιξη 2003), αγνόησε την αντίθετη άποψη Γερμανίας, Γαλλίας, Ρωσίας, της πλειοψηφίας των κρατών μελών του ΟΗΕ και της παγκοσμίου κοινής γνώμης, προκαλώντας την σημαντικότερη κρίση στην ιστορία των διατλαντικών σχέσεων. Το δόγμα "ή μαζί μας ή εναντίον μας" εξελίχθηκε σε ιδεολογία του κατεστημένου της εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής των Η.Π.Α., ενώ η προληπτική στρατιωτική δράση μετετράπη σε βασικό εργαλείο της αμερικανικής στρατηγικής. Το 2002 ο αναπληρωτής Υπουργός Αμύνης P. Wolfowitz, δήλωνε ότι εις το εξής η αποστολή θα καθορίζει την συμμαχία και όχι η συμμαχία την αποστολή (πρόθεση αντικαταστάσεως παραδοσιακών συμμαχιών με "συνασπισμούς προθύμων"). Η υπό τον νέο Πρόεδρο των ΗΠΑ Μ. Ομπάμα πρόθεση αλλαγής πολιτικής στην Κ. Ασία και τα επιχειρούμενα ανοίγματα προς την Ρωσία, Μ. Ανατολή, Λατινική Αμερική και Ιράν είναι πρόωρο να κριθούν ως προς την ουσία και την αποτελεσματικότητά τους.

Κατά τον Ψυχρό Πόλεμο, το ΝΑΤΟ εξασφάλιζε στις ΗΠΑ τον έλεγχο της Γερμανίας, την διατήρηση της Ρωσίας εκτός Ευρώπης και των ΗΠΑ εντός αυτής. Όλα δείχνουν ότι η πολιτική αυτή δεν έχει ουσιαστικά μεταβληθεί για την Ουάσινγκτον και σήμερα. Στο πλαίσιο αυτό εξηγείται και η πρόσφατη επίθεση φιλίας του νέου αμερικανού Προέδρου Μ. Ομπάμα στην Τουρκία (μοναδική πύλη αμερικανικής ενεργειακής παρουσίας στην Ευρώπη και αμφισβητήσεως του ρωσικού ενεργειακού μονοπωλίου προς αυτήν). Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την χρησιμότητα της Τουρκίας για την αμερικανική πολιτική στην κεντρική Ασία και την Μ. Ανατολή ενδεχομένως επιφυλάσσει αναβαθμισμένο ρόλο της Άγκυρας στην περιοχή και ερμηνεύει την αμερικανική εμμονή για είσοδό της στην ΕΕ.

Παρά την τεράστια αλληλεξάρτηση μεταξύ Η.Π.Α. και Ευρώπης, στο πλαίσιο της οικονομικής παγκοσμιοποίησης, η μονομερής στρατηγική αντίληψη για την διεθνή πολιτική της πρώτης, πιθανόν να οδηγήσει σε ποιοτικό επανακαθορισμό της διατλαντικής σχέσεως. Σε επίπεδο διεθνούς ισορροπίας, οι Η.Π.Α. δεν δύνανται να εμποδίσουν την σταδιακή δημιουργία νέας και πλέον συμμετρικής συστημικής ισορροπίας, δεδομένου ότι η πολιτική της συνεπάγεται υψηλότερο κόστος και ταυτόχρονα δημιουργεί αντιδράσεις και εξισορροπητικές τάσεις (π.χ. η διάχυση πλούτου και τεχνογνωσίας ωφελεί τους ανταγωνιστές οι οποίοι αναπτύσσονται οικονομικά δίχως να επιβαρύνονται με τεράστιες αμυντικές δαπάνες, ενώ ορισμένα κράτη θεωρούν ως μόνο τρόπο αποτροπής αμερικανικών στρατιωτικών επεμβάσεων, να καταστούν

πυρηνικές δυνάμεις).

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ.

Τρέχουσες αδυναμίες της ΕΠΑΑ.

Η ΕΠΑΑ με τις Ευρωπαϊκές Δυνάμεις Ταχείας Αντιδράσεως (ERRF), ως πυρήνα της, θα συμβάλει στην αυτόνομη διατήρηση της ασφάλειας στα σύνορα της Ευρώπης και θα συμπληρώνει τα ήδη ισχυρά διπλωματικά και οικονομικά μέσα της ΕΕ.

Τα μέχρι στιγμής πιθανά σενάρια για εμπλοκή της Ε.Ε. σε επιχειρήσεις είτε υποστηρίξεως της ειρήνης είτε αμύνης και ασφαλείας, περιλαμβάνουν τα ακόλουθα:

- α. Μεγάλης κλίμακος επιχείρηση για υποστήριξη της ειρήνης.
- β. Ανθρωπιστική επέμβαση υψηλής εντάσεως.
- γ. Περιφερειακή προάσπιση στρατηγικών συμφερόντων της Ε.Ε..
- δ. Πρόληψη επιθέσεως με όπλα μαζικής καταστροφής.
- ε. Άμυνα της Ευρώπης από εξωτερική επίθεση (homeland defense).

Τα ανωτέρω σενάρια καθώς και οι πρόσφατες εμπειρίες της ευρωπαϊκής στρατιωτικής εμπλοκής κυρίως στα Βαλκάνια, κατέδειξαν σημαντικές αδυναμίες τις οποίες η ΕΠΑΑ θα πρέπει να αντιμετωπίσει και οι οποίες συνοψίζονται εις τα ακόλουθα:

α. ΥΛΙΚΟ: Υπάρχουν ελλείψεις στις στρατηγικές μεταφορές, σε πυρομαχικά μεγάλης εμβελείας/ παντός καιρού/ ακριβούς πλήγματος, στον ηλεκτρονικό πόλεμο, στην προβολή ισχύος, στο C4 ISTAR, στις στρατηγικές δορυφορικές πληροφορίες, στις επικοινωνίες και την προστασία δυνάμεως. Επιπλέον υπάρχουν κενά εις τον σχεδιασμό ενός ολοκληρωμένου και διαλειτουργικού δικτύου πληροφοριών διοικητικής μέριμνας, σε προγράμματα πολυεθνικών ασκήσεων, σε συστήματα προσομοιώσεως επιχειρήσεων, στην διαλειτουργικότητα τακτικών συστημάτων επικοινωνιών, στην εξελιγμένη αεράμυνα, στην έρευνα και διάσωση μάχης, στην άμυνα και προστασία από όπλα μαζικής καταστροφής (ΟΜΚ), καθώς και προστασία από σύγχρονες θαλάσσιες νάρκες και τορπίλες.

β. ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΙ: Η Ε.Ε. δαπανά πολύ λιγότερα χρήματα από τις Η.Π.Α. για την άμυνά της, δίχως το γεγονός αυτό να αλλάζει στο ορατό μέλλον, με αποτέλεσμα να καθιστά αδύνατη την κάλυψη του χάσματος στρατιωτικών δυνατοτήτων μεταξύ Ε.Ε. και Η.Π.Α. και μη αναστρέψιμη την ανισορροπία στρατιωτικών δυνάμεων. Επιπλέον δεν υπάρχει ενιαία αμυντική πολιτική, ενιαίος αμυντικός σχεδιασμός και εξομοίωση αμυντικών δομών. Σε αυτά θα πρέπει να προστεθούν τα προβλήματα που θέτει η διαδικασία διευρύνσεως, καθώς και η ενδυνάμωση του κοινωνικού προσώπου της Ε.Ε.. Το γεγονός ότι οι Ευρωπαϊκές δαπάνες για έρευνα και ανάπτυξη φθάνουν το πολύ στο

25% των αντιστοίχων αμερικανικών και με δεδομένο τις χαμηλότερες αμυντικές δαπάνες (60% των Η.Π.Α.) προερχόμενες από αριθμό προϋπολογισμών όσων και τα μέλη (μη συντονισμός, διαφορετικές προτεραιότητες), οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οι στρατιωτικές δυνατότητες που επιτυγχάνονται είναι δυσανάλογα κατώτερες των δαπανουμένων ποσών.

γ. ΔΙΑΔΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑ: Πρόκειται για μείζονα δυσχέρεια, αφορώσα στον τρόπο με τον οποίο η ποικιλία των εθνικών δυνάμεων οι οποίες απαρτίζουν τις ERF, θα συνεργάζεται. Θα πρέπει να αναπτυχθούν κατάλληλοι μηχανισμοί κοινής εκπαίδευσης, επιλογής και αναπτύξεως των δυνάμεων, καθώς και εθισμού αυτών σε κοινές μεθόδους, διαδικασίες και τυποποιήσεις.

δ. Η.Π.Α. και NATO: Είναι απαραίτητη η επίλυση των διαφορών μεταξύ Η.Π.Α. και Ε.Ε., ως προς την ανάπτυξη της ΕΠΑΑ. Όπως έχει ήδη προαναφερθεί, οι Η.Π.Α. επιθυμούν και υποστηρίζουν την ενίσχυση των ευρωπαϊκών στρατιωτικών δυνατοτήτων αλλά όχι και την δημιουργία νέων θεσμών και μάλιστα αυτονόμων σε θέματα πρωτοβουλιών και λήψεως αποφάσεων.

ε. ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ΔΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ERF: Τα γεωγραφικά όρια δράσεως των ERF σχετίζονται άμεσα με τις δυνατότητες τις οποίες θα πρέπει να αναπτύξουν και τις προτεραιότητες αυτών. Βάσει των ενδείξεων, το ενδιαφέρον εστιάζεται κυρίως στην περιοχή της Μεσογείου, της Μ. Ανατολής και στα δυτικά μέρη της πρώην Ε.Σ.Σ.Δ.. Ενδεχομένως όμως οι ERF να αναλαμβάνουν επιχειρήσεις παγκοσμίως κατ' εντολή των Η.Ε. ή στα πλαίσια άλλων συμμαχιών (μικρές πιθανότητες επί του παρόντος). Είναι επίσης χαμηλής πιθανότητας η ανάληψη αυτόνομης ευρωπαϊκής επιχειρήσεως πλησίον των ρωσικών συνόρων.

στ. ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ: Η διεύρυνση της Ε.Ε. , έφερε μακρινά, έως τώρα, τοπικά προβλήματα κοντά στα σύνορά της. Εξ άλλου το πλήθος πλέον των κρατών μελών καθιστά δυσχερή την διαδικασία λήψεως αποφάσεων κατά τους χειρισμούς κρίσεων.

ζ. ΤΑ "ΟΥΔΕΤΕΡΑ" ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΚΡΑΤΗ: Κράτη όπως η Σουηδία, Φινλανδία, Αυστρία, Ιρλανδία και Μάλτα, έχουν αναπτύξει ιδιαίτερη κουλτούρα και προσφέρουν συμμετοχή μόνο σε επιχειρήσεις ανθρωπιστικού και ειρηνευτικού χαρακτήρος. Η στάση των κρατών αυτών πιθανόν να επιφέρει περαιτέρω δυσχέρειες στην πραγματοποίηση της ΕΠΑΑ, κυρίως κατά την διαδικασία λήψεως αποφάσεως για την ανάληψη στρατιωτικής δράσεως.

η. ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ: Επί του παρόντος δεν υπάρχει σαφής, αναλυτική και ακριβής στρατηγική, επί της οποίας να δύναται να βασισθούν αποφάσεις/κατευθύνσεις και να συντονίζονται αποτελεσματικά οι στρατιωτικές πτυχές της ΚΕΠΠΑ και της ΕΠΑΑ. Η υφισταμένη πρόδος στον τομέα αυτό αναλύεται κατωτέρω.

θ. ΕΛΛΕΙΨΗ ΗΓΕΣΙΑΣ: Ηγεσία απαιτείται στο πολιτικό επίπεδο, στο θεσμικό επίπεδο της ΚΕΠΠΑ και της ΕΠΑΑ, καθώς και στο πρακτικό επίπεδο διαχειρίσεως της ευρωπαϊκής πολιτικής στο στρατιωτικό επίπεδο. Δίχως ηγεσία στα εν λόγω επίπεδα είναι δύσκολο να αποφασισθεί εγκαίρως κατά πόσο υφίσταται κρίση, η κλίμακα αυτής και η προτεινομένη αντίδραση, να γίνουν αμυντικές μεταρρυθμίσεις και αυξήσεις αμυντικών δαπανών, καθώς και να πεισθεί η κοινή γνώμη για την σκοπιμότητα της ΕΠΑΑ.

Προοπτικές της ΕΠΑΑ.

Η διεύρυνση της ΕΕ δυσχεραίνει την προσπάθεια χαράξεως κοινής εξωτερικής πολιτικής σε μελλοντικές κρίσεις και μεγάλα προβλήματα. Οι διαφορές μεταξύ των μελών κρατών εντοπίζονται κυρίως στα διαφορετικά μεγέθη αυτών, την κατάσταση των ενόπλων τους δυνάμεων, διαφορετικά ήθη ως προς την χρήση ισχύος, διαφορές απόψεων ως προς την ΚΕΠΠΑ, διαφορετική αντίληψη εκτιμήσεως των απειλών, διαφορά στον βαθμό πολιτικής βουλήσεως προς δράση στα πλαίσια της ΕΠΑΑ, διαφορά στον βαθμό αποδοχής απωλειών, διαφορά αντιλήψεων ως προς τον βαθμό εξαρτήσεως από την Ατλαντική Συμμαχία κ.λ.π.. Είναι σαφές η απαίτηση θεσμικών μεταρρυθμίσεων, ενώ κερδίζουν έδαφος ιδέες περί μίας Ευρώπης ομοκέντρων κύκλων (αρχική δημιουργία μικρής "εσωτερικής ενώσεως" ορισμένων μόνο μελών και ενός ευρύτερου κύκλου μελών αποτελούντων μία τεράστια κοινή αγορά).

Τα κράτη μέλη της Ε.Ε. καλύπτουν το 45% του προϋπολογισμού του ΟΗΕ και αποτελούν τον σημαντικότερο χορηγό οικονομικής αναπτυξιακής βοήθειας παγκοσμίως. Δυνάμεις της Ε.Ε. είναι παρούσες σε ολόκληρο τον κόσμο (άνω των 100.000 στρατιωτών) αν και με εξαρτημένη ανάπτυξη, μεταφορά, διοικητική υποστήριξη και πληροφορίες. Η έννοια της ευρωπαϊκής "αυτονομίας", επί του παρόντος, εμπεριέχει σε σημαντικό βαθμό την στρατιωτική επικάλυψη του NATO (διαχωριζόμενες αλλά όχι διαχωρισμένες δυνάμεις). Εάν το NATO (ή οι Η.Π.Α.) δεν συμμετέχει, η Ε.Ε. θα πρέπει να διατηρεί αξιόπιστη δυνατότητα αναπτύξεως δυνάμεων, διατήρησεως δικών της βασικών υποδομών και στρατηγικών μεταφορών, καθώς και ενιαία διοίκηση.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.

Παρά τα μειονεκτήματά του, το κείμενο περί της ευρωπαϊκής Στρατηγικής Ασφαλείας, το οποίο υιοθετήθηκε τον Δεκέμβριο του 2003, αποτελεί σημαντική εξέλιξη. Βάσει της εκτιμήσεως της απειλής, η εν λόγω έκθεση καθορίζει τους ακόλουθους στρατηγικούς στόχους:

α. Επέκταση της ζώνης ασφαλείας και ευμερίας, περί την Ευρώπη.

β. Ενίσχυση των διεθνών πολιτικών και οικονομικών θεσμών, με έμφαση στον ΟΗΕ και τον ειδικό ρόλο της Ε.Ε. σε θέματα εμπορίου και αναπτύξεως.

γ. Αντιμετώπιση απειλών (καταγράφεται η συμβολή της Ε.Ε. στην διαχείριση διεθνών κρίσεων).

Η έκθεση καταλήγει σε σειρά γενικών προτάσεων, τονίζοντας την ανάγκη δημιουργίας "στρατηγικής κουλτούρας" για έγκαιρη, ταχεία και δυναμική (εάν απαιτείται), ανταπόκριση σε διάφορες κρίσεις. Σημαντική είναι η ιδέα δημιουργίας Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Πληροφοριών, ενώ η πρόταση για κοινή διπλωματική εκπροσώπηση και θεσμοθέτηση της Ευρωπαϊκής Διπλωματικής Υπηρεσίας, παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Προτείνεται η ενίσχυση της στρατηγικής εταιρικής σχέσεως με την Ρωσία, Κίνα, Ιαπωνία, Ινδία, Καναδά, αλλά και η συνεχιζόμενη έμφαση στον διατλαντικό δεσμό και η βελτίωση της συνεργασίας με τις Η.Π.Α.. Ως προς τα ΟΜΚ, η έκθεση τονίζει την χρήση πολιτικών και οικονομικών πιέσεων, την απαγόρευση εξαγωγής υλικών και τεχνολογιών διττής χρήσεως, καθώς και την επίλυση των πολιτικών ζητημάτων τα οποία προκαλούν το πρόβλημα. Εις το θέμα της τρομοκρατίας, προσεγγίζοντας τις αμερικανικές θέσεις, στις επιλογές περιλαμβάνεται η χρήση ισχύος σε συνδυασμό με άλλα μέσα. Τέλος προτείνεται

η διεύρυνση των δραστηριοτήτων πέραν των αποστολών τύπου Πέτερσπεργκ, με πιθανή προσθήκη επιχειρήσεων αφοπλισμού, αντιτρομοκρατίας και μεταρρυθμίσεως των θεσμών ασφαλείας.

Το κείμενο της Ευρωπαϊκής Στρατηγικής Ασφαλείας, δεν παρέχει σαφείς οδηγίες και κατευθύνσεις επιχειρησιακής μορφής και δεν προσδιορίζει γεωγραφικώς με ακρίβεια τις απειλές και τον τρόπο αντιμετώπισέως των, καθώς και τον περιφερειακό ρόλο της Ε.Ε.. Πρόκειται για ένα γενικό κείμενο βασισμένο σε "συμβιβαστική" φιλοσοφία, το οποίο χρήζει περαιτέρω αναπτύξεως και επεξεργασίας.

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΕΠΑΑ.

Εις το μεταψυχροπολεμικό διεθνές περιβάλλον, το επίκεντρο της διεθνούς ασφαλείας έχει μεταφερθεί από την κεντρική Ευρώπη και την σύγκρουση Ανατολής - Δύσεως, στην περίμετρο της Ευρωπαϊκής ηπείρου και ειδικότερα στην ανατολική Μεσόγειο και την Μ. Ανατολή. Η χώρα μας ευρίσκεται στο κρίσιμο

σημείο καταλήξεως σημαντικών ευρωπαϊκών μεταφορικών οδών και ενεργειακών δικτύων από και προς την Μεσόγειο. Η στρατηγική αυτή θέση της Ελλάδος σε συνδυασμό με την ευρωπαϊκή και την ατλαντική της ιδιότητα, την καθιστά σημαντικό γεωπολιτικό παράγοντα περιφερειακής ασφαλείας, στις στρατηγικές εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή της ΝΑ Ευρώπης.

Η χώρα μας υποστηρίζει την "ομοσπονδιακή ευρωπαϊκή προσέγγιση", με βασικό σκοπό την άμβλυνση του ελληνικού "αμυντικού προβλήματος" και αυτό ερμηνεύει το γεγονός ότι, σε αντίθεση με άλλα κράτη, δεν την απασχόλησε σημαντικά το θέμα της τυχόν παραχωρήσεως κυριαρχικών δικαιωμάτων, προ της υπογραφής της συνθήκης του Μάαστριχτ για την Ευρωπαϊκή Ένωση (Δεκέμβριος 1991). Εις τα πλαίσια της εν λόγω συνθήκης, η Ελλάς εισήλθε στην ΔΕΕ. Εν τούτοις τον Ιούνιο του 1992, το Συμβούλιο της ΔΕΕ (κατόπιν εμμονής Μ. Βρετανίας και Ολλανδίας), υιοθέτησε δήλωση με την οποία τα κράτη μέλη, δεν θα ηδύνατο να επικαλεσθούν τις "αμυντικές εγγυήσεις και δεσμεύσεις" που απορρέουν από την ΔΕΕ ή το ΝΑΤΟ για συγκρούσεις στις οποίες εμπλέκονται τα μέλη της ΔΕΕ ή του ΝΑΤΟ. Η εν λόγω δήλωση, η οποία αδρανοποιούσε την ρύθμιση του άρθρου 5 για την "αμοιβαία συνδρομή" σε ενδεχόμενο συγκρούσεως Ελλάδος - Τουρκίας, απετέλεσε προϋπόθεση για την είσοδο νέων χωρών (άρα και της Ελλάδος). Τα ευρωπαϊκά κράτη του ΝΑΤΟ εκλήθησαν να γίνουν συνδεδεμένα μέλη της ΔΕΕ (π.χ. Τουρκία).

Ο ρόλος του ελληνισμού κατά τον 21ο αιώνα, συνδέεται με το το μέλλον της ίδιας της Ευρώπης, με την οποία από το 1982, η χώρα μας έχει συνδέσει τις τύχες της και συνεπώς εξαρτάται σημαντικά από τα ζητήματα παγκοσμίου ισορροπίας και κυρίως από την σχέση Ε.Ε. - Η.Π.Α. - Ρωσίας. Η πολιτική της ελληνοτουρκικής φιλίας, συμβαδίζει με την αντίληψη της Ατλαντικής Δύσεως (Η.Π.Α. - ΝΑΤΟ), περί της γεωστρατηγικής ενότητας του χώρου που καλύπτουν η Ελλάς και η Τουρκία, με επίκεντρο το Αιγαίο. Τα κράτη μέλη της Ε.Ε. δεν έχουν παραχωρήσει ακόμη τον σκληρό πυρήνα της εθνικής κυριαρχίας τους που αφορά την ΚΕΠΠΑ. Με το δεδομένο αυτό, η χώρα μας θα πρέπει σε κάθε περίπτωση να λαμβάνει υπ' όψιν ότι επί του παρόντος, η ευθύνη της άμυνας του εθνικού εδάφους των μελών της ενώσεως, ανήκει κατά κύριο λόγο στα ίδια τα κράτη και όχι στην κοινή άμυνα της Ε.Ε..

Βάσει των ανωτέρω και δεδομένου ότι η Άγκυρα διαχρονικά δεν αποκλίνει των αναθεωρητικών της διεκδικήσεων (τυχόν είσοδός της στην ΕΕ αναμένεται ότι ενδεχομένως να μεταβάλει την στρατηγική αλλά όχι τον πολιτικό αναθεωρητικό σκοπό της), ενώ παράλληλα διευρύνεται διαρκώς η διαφορά ισχύος μεταξύ Τουρκίας και Ελλάδος, υπέρ της πρώτης, σε ότι αφορά τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, η επιδίωξη από την Αθήνα μίας ταχείας, εφ' όλης της ύλης επιλύσεως των "διαφορών" στο Αιγαίο και την Κύπρο (όσο δηλαδή η Τουρκία προσπαθεί να ενταχθεί στην Ε.Ε.), με "έντιμο συμβιβασμό", ενδεχομένως να οδηγήσει σε σημαντικές παραχωρήσεις προς την Άγκυρα. Η εναλλακτική λύση της μακροπρόθεσμης αναμονής καταλήγων προϋποθέσεων, μέσω των ευρωτουρκικών σχέσεων, για ελληνοτουρκική συμφωνία, βάσει αμοι-

βαιότητας και της διεθνούς νομιμότητας, εμπεριέχει υψηλό ποσοστό επικινδυνότητας εάν σταθμιστούν η μέχρι στιγμής συμπεριφορά της Τουρκίας, η ευνοϊκή γι' αυτήν μελλοντική αύξηση της διαφοράς ισχύος, η ισχύουσα αυτοβοήθεια των κρατών μελών της ΕΕ προκειμένου για άμυνα εθνικού χώρου, καθώς και η μέχρι στιγμής Ατλαντική στάση στα εθνικά μας θέματα. Αμφότερες οι εν λόγω προσεγγίσεις κρίνεται ότι θα οδηγούσαν σε δυσμενείς λύσεις για τα εθνικά μας συμφέροντα, αφού μεταξύ άλλων θα εβασίζοντο και στις συμφωνίες της Μαδρίτης του 1997 και του Ελσίνκι το 1999 (με την πρώτη αναγνωρίσθηκαν ζωτικά συμφέροντα της Τουρκίας στο Αιγαίο, τα οποία από το Ελσίνκι και εντεύθεν κατεγράφησαν ως "συνοριακές διαφορές").

Εφ' όσον σύμφωνα με όλα τα μέχρι στιγμής στοιχεία η Τουρκία εμμένει, υφ' οιοσδήποτε συνθήκες στην ανατροπή του status quo, ως μοναδική λύση απομένει η ανάσχεση και η εθνική, διεθνής και προεκτεινομένη αποτροπή (σε αυτήν συμπεριλαμβάνονται η νόμιμη άμυνα, το δόγμα του ενιαίου αμυντικού χώρου Ελλάδος - Κύπρου και η αξιοποίηση συμμαχιών και διεθνών οργανισμών). Για την επιλογή αυτή θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψη το πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό κόστος, δεδομένου ότι οι σχέσεις με την Τουρκία θα επανέλθουν στο διμερές συγκρουσιακό επίπεδο και μάλλον δίχως την υποστήριξη των Η.Π.Α.. Κρίνεται ότι παρά την φαινομενική επικινδυνότητά της, η επιλογή αυτή είναι η πλέον ρεαλιστική, δεδομένου ότι η ουσιαστική αποτροπή δεν οδηγεί απαραίτητως στην κλιμάκωση της εντάσεως και στην σύγκρουση. Αντιθέτως η αύξηση του κόστους της τουρκικής επιθετικότητας, διασφαλίζει αν όχι ειρηνικές τουλάχιστον σταθερές σχέσεις με την Τουρκία, δίχως να διακυβεύονται εθνικά συμφέροντα, όπως συμβαίνει συνήθως με πολιτικές κατευνασμού οι οποίες ενθαρρύνουν (ή αποθρασύνουν) τον ισχυρό να εφαρμόζει στρατηγικές πειθαναγκασμού. Επιπλέον έχει αποδειχθεί διαχρονικά ότι σε περιοχές προστριβών μεταξύ γειτονικών συμμαχικών κρατών, οι εκάστοτε μεγάλες δυνάμεις, προωθούσες τα δικά τους ζωτικά ή περιφερειακά εθνικά συμφέροντα, πιέζουν την πλέον αδύνατη πλευρά, παρερμηνεύοντας το διεθνές δίκαιο κατά το δοκούν. Η προτεινόμενη ουσιαστική αποτρεπτική Υψηλή Στρατηγική, δεν θα πρέπει να είναι αδιάλλακτη, λόγω του διαρκούς κινδύνου κλιμάκωσης της εντάσεως αλλά σταθερή και εύκαμπτη (δυνατές οι αμοιβαίες υποχωρήσεις με όρους εθνικού συμφέροντος).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Η ευρωατλαντική σχέση παραμένει ισχυρή και δεν διαφαίνεται ρήξη για το ορατό μέλλον. Στην καλύτερη περίπτωση είναι ενδεχόμενος ένας ποιοτικός επανακαθορισμός της σχέσεως αυτής.

Παρά την τρέχουσα ηγεμονική παρουσία των Η.Π.Α., το διεθνές σύστημα τελεί υπό μετάβαση, με πιθανότερη εξέλιξή του σε πολυπολικό. Πέραν των προβλημάτων τα οποία προκαλεί η μεταβατική αυτή περίοδος, παρουσιάζονται και νέα σημαντικά προβλήματα όπως η επικείμενη μείωση των αποθεμάτων

ορυκτών καυσίμων, το περιβάλλον, τα αποτελέσματα της παγκοσμιοποίησης και η πρόσφατη παγκόσμια οικονομική κρίση, το δημογραφικό κ.λ.π., τα οποία προσδίδουν νέα σύνθετη και απρόβλεπτη δυναμική στις σχέσεις των διεθνών δρώντων.

Βασικό ρόλο για το μέλλον της ΚΕΠΠΑ και της ΕΠΑΑ θα διαδραματίσει η πολιτική βούληση των κρατών μελών για τερματισμό της τρέχουσας ρευστότητας και η σαφής απάντηση σε σειρά διλημάτων όπως "κατά περίπτωση συμμαχία κρατών με πρόταξη του εθνικού συμφέροντος (βέτο) ή η υπερεθνική ΕΕ με πρόταξη του ευρωπαϊκού συμφέροντος;", "εξάρτηση από ατλαντικές δομές ή αυτονομία;", "εφαρμογή μόνο ήπιας ισχύος ή και στρατιωτικής ισχύος για εκπλήρωση των στόχων;", "υποστήριξη πολυπολικού ή μονοπολικού διεθνούς συστήματος;", "ποια είναι τα όρια της Ευρώπης;", "διαμόρφωση μελλοντικής ΕΠΑΑ βάσει παζαρέματος επί μέρους εθνικών συμφερόντων ή βάσει ολοκληρωμένου ευρωπαϊκού οράματος;". Οι βασικές επιλογές της ΕΕ φαίνεται να είναι οι ακόλουθες:

- α. Διατήρηση του ισχύοντος καθεστώτος ΚΕΠΠΑ και ΕΠΑΑ, με καταλυτικό ρόλο του ΝΑΤΟ και των Η.Π.Α. στην Ευρώπη. Στην περίπτωση αυτή η Ευρώπη θα αποφύγει ενδεχόμενες εσωτερικές προστριβές και πιθανή προσπάθεια καλύψεως του κενού ισχύος από άλλες δυνάμεις. Επιπλέον θα διατηρήσει τις αμυντικές της δαπάνες σε χαμηλά επίπεδα προκειμένου να εστιασθεί σε άλλους τομείς. Βασικό, εν τούτοις μειονέκτημα της περιπτώσεως αυτής θα είναι η παραδοχή ότι σε κάθε περίπτωση τα εκάστοτε αμερικανικά συμφέροντα ταυτίζονται με τα ευρωπαϊκά και μάλιστα σε μία περίοδο κατά την οποία οι Η.Π.Α. αποδίδουν όλο και λιγότερη σημασία σε διεθνείς θεσμούς και συμμαχίες. Παράλληλα η Ε.Ε. θα πρέπει να αποδεχθεί ότι δεν θα έχει αυτόνομο ρόλο στο μεταβαλλόμενο διεθνές περιβάλλον με ότι αυτό συνεπάγεται για τα καθ' εαυτής συμφέροντά της.

- β. Ταχεία ανάπτυξη αυτονόμων ΚΕΠΠΑ και ΕΠΑΑ και αναθεώρηση της διατλαντικής σχέσεως σε βάσεις ισοτιμίας. Η περίπτωση αυτή δεν φαίνεται εφικτή, καθ' όσον απαιτεί πολιτική βούληση τουλάχιστον των μεγαλύτερων ευρωπαϊκών κρατών και συνεπάγεται τεράστιο κόστος το οποίο η Ε.Ε. δεν δύναται να καταβάλει σε σύντομο χρονικό διάστημα (ειδικότερα υπό τις τρέχουσες οικονομικές συγκυρίες), ενώ παράλληλα θα πρέπει να συνεκτιμηθεί ο βαθμός αντιδράσεως των Η.Π.Α..

- γ. Σταδιακή προσπάθεια αναπτύξεως των ΚΕΠΠΑ και ΕΠΑΑ, με μακροπρόθεσμο στόχο την επίτευξη της ευρωπαϊκής αυτονομίας και σταδιακή αναθεώρηση των διατλαντικών σχέσεων με τελικό σκοπό την ισότιμη σχέση. Η περίπτωση αυτή φαίνεται ως η πλέον εφικτή αλλά παρουσιάζει το ρίσκο του χρονικού καθορισμού της επιτεύξεως του σκοπού, σε ένα μεταβαλλόμενο περιβάλλον του οποίου οι εξελίξεις είναι δραστικές και απρόβλεπτες χρονικά.

Με το βλέμμα στραμμένο στο υπό διαμόρφωση νέο και ιδιαίτερα ανταγωνιστικό διεθνές περιβάλλον, η Ευρώπη θα πρέπει να σταθμίσει κατά πόσο η τρέχουσα διακυβερνητική μορφή της, με προεξάρχοντα τα ιδιαίτερα εθνικά συμφέροντα των κρατών μελών, επαρκεί για την εξασφάλιση των θεμελιωδών συμφερόντων της (π.χ. επιβιώσεως, ευημερίας, αυτονομίας κ.λ.π.). Σε αρνητική περίπτωση θα πρέπει σύντομα να καθορίσει και αναπτύξει τις βασικές αρχές του ευρωπαϊκού συμφέροντος, της ευρωπαϊκής κουλτούρας και να λάβει εγκαίρως ρεαλιστικές αποφάσεις, υπερβαίνουσες κατά περίπτωση ορισμένα ιδιαίτερα εθνικά συμφέροντα των κρατών που την αποτελούν αλλά και σεβόμενες την διαφορετικότητα των λαών της, μέσω θεσμικών διαδικασιών κοινής αποδοχής. Πέραν της εξασφάλισεως των ζωτικών της συμφερόντων στο δυναμικά μεταβαλλόμενο διεθνές περιβάλλον, η ΕΕ, ως φορέας των κεκτημένων του δυτικού πολιτισμού (τα οποία εν πολλοίς βασίζονται στην αρχαία ελληνική σκέψη), έχει την υποχρέωση να είναι έτοιμη εάν μελλοντικά η στιγμή το καλέσει (π.χ. μελλοντική υποχώρηση των ΗΠΑ στην διεθνή σκηνή), να αναλάβει την διάσωση και διατήρησή τους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Αρβανιτόπουλος Κ. - Ήφαιστος Π. " Ευρωατλαντικές Σχέσεις". Έτος 2000. Εκδόσεις ΠΟΙΟΤΗΤΑ.
Ιωακειμίδης Π.Κ. "Ευρωπαϊκή Πολιτική Ένωση. Θεωρία - Διαπραγμάτευση - Θεσμοί και Πολιτικές". Β' Έκδοση. Εκδόσεις ΘΕΜΕΛΙΟ.
Ξενάκης Δ. Κ. - Τσινισιζέλης Μ. Ι. (Επιμέλεια) "Παγκόσμια Ευρώπη; Οι Διεθνείς Διαστάσεις της Ε.Ε.". Εκδόσεις Ι. ΣΙΑΔΕΡΗΣ.
Τσινισιζέλης Μ. Ι. "Νέα Ευρωπαϊκή Ένωση". Επιμέλεια Ν. Μαραβέγιας. Εκδόσεις ΘΕΜΕΛΙΟ.
Τζανέτος Γ. "Η Ευρωπαϊκή Διάσταση των Ελληνοτουρκικών Σχέσεων στι Αιγαίο και η Γεωπολιτική Στρατηγική της Δύσης". Εκδόσεις Ι. ΣΙΑΔΕΡΗΣ.
Smith K. E. "European Union Foreign Policy in a Changing World". Εκδ. POLITY.

ΑΡΘΡΑ

Ellner A. "The European Security Strategy: Multilateral Security with Teeth?". Defense and Security Analysis 21:3, 223 - 242. On line publ. date 01 Sept. 2005.
Keane R. "European Security and Defense Policy: From Cologne to Sarajevo". Global Society 19:1, 89 - 103. On line publ. date 01 - January 2005.
Menon A. "From Crisis to Catharsis: ESDP after Iraq". International Affairs 80, 4 (2004) 631 - 648.
Posen B. "European Union Security and Defense Policy: Response to Unipolarity?" Security Studies 15:2, 149 - 186. On line publ. Date 01 July 2006.
Reynolds C. "Military Capability Development in the ESDP: Towards Effective Governance?". Contemporary Security Policy, Vol. 28, No 2 (August 2007), pp. 357 - 383.
Shepherd A. J. K. "The European Union's Security and Defense Policy: A Policy Without Substance?". European Security 12:1, 39 - 63. On line publ. 01 March 2003.
Wexler S. C. "Integration Under Anarchy: Neorealism and the European Union". European Journal of International Relations 2006; 12; 397.

"What is not started today is never finished tomorrow."

Johann Wolfgang von Goethe quotes

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΤΕΡΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Υπό Αντιστρατήγου ε.α. Ι. Ασλανίδη
Επιτίμου Διοικητού Σ.Σ.Ε.

Η σπουδαιότητα σήμερα, γενικά της μητρικής γλώσσας φαίνεται και από το γεγονός ότι η 21η Φεβρουαρίου έχει καθιερωθεί ως Παγκόσμια ημέρα μητρικής γλώσσας. Δηλαδή! Κάθε κράτος να έχει ως κυρίαρχο στοιχείο του, την δική του γλώσσα. Ας παρακολουθήσουμε εδώ την διαχρονική αξία και τον ρόλο που διαδραμάτισε ανά τους αιώνες η Ελληνική μας γλώσσα. Διότι, η γλώσσα συνθέτει και αποτελεί βασικό στοιχείο πολιτισμού, η δε Ελληνική ως γνωστόν είναι από τις πιο αρχαίες και η πλουσιότερη σε αριθμό λέξεων Γλώσσα.

Από τους αρχαιοτάτους εκείνους χρόνους, οι Έλληνες διηρημένοι σε διάφορες πολιτείες, διαμορφώνουν πρώτα την γλώσσα των. Η θαυμασία αυτή και πλουσιότερη γλώσσα, η οποία, κατά τον Όμηρο: "είχε πλείστους τρόπους να θωπεύη την ακοήν και να γοητεύει τα πνεύματα", την εκφράζει ο Όμηρος κατά τις ωραίες παρομοιώσεις του όπως: **"έρρει γλυκυτέρα και από το μέλι"** από των χειλέων του Νέστορος και **"εξήρχετο πυκνοτέρα από τας νιφάδας της χειμερινής χιόνος"** από των χειλέων του Οδυσσέως.

Από τις διαλέκτους των διαφόρων Ελληνικών φύλων, εγεννήθη η Εθνική γλώσσα των Ελλήνων και η κοινότης θρησκείας και γλώσσας εδημιούργησαν το Έθνος των Ελλήνων με τον λαμπρόν πολιτισμό.

Έλεγε ο μέγας τραγικός της αρχαιότητας Σοφοκλής: *"Καυχώμαι δια την μοναδικήν εις Κάλλος γλώσσαν ημών, έναντι της αγλώττου βαρβαρογλώσσου Ανθρωπότητος"*.

Κατά τον Κικέρωνα, η θαυμαστή αυτή γλώσσα των Ελλήνων είναι η γλώσσα των θεών *"Ει θεοί διαλέγονται την των Ελλήνων γλώττη χρώνται"*.

Και όπως επίσης έλεγε ο Μέγας Ναπολέων: *"Η ωραιότερη γλώσσα του κόσμου είναι η ελληνική. Έπρεπε να την μιλούσαν οι θεοί"*.

Η Ελληνική γλώσσα ομιλείτο κατά τα μέσα της 2ας π.Χ. χιλιετίας, ευρίσκετο δε σε υψηλό επίπεδο τελειότητος. Αλλά για να φθάσει εκεί είχε υποστεί, επιμελή πολιτιστική διεργασία πολλών χιλιετιών, όπως ανέφερε στο Συνέδριο το 1971 της Εταιρείας των Ελλήνων δημοσιολόγων, ο Ακαδημαϊκός και αντιπρόεδρος αυτής, Στρατηγός Αχιλλέας Τάγαρης. Επίσης ο ως άνω ακαδημαϊκός σε κείμενο με τίτλο *"Αυτόχθον, αείποτε, το Έθνος των Ελλήνων"*, που δημοσιεύθηκε σε φύλλο των ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ, γράφει: Έχουν αποκαλυφθεί υπό νεωτέρων ερευνών τ' ακόλουθα λίαν εντυπωσιακά:

-Ότι, το αρχικώς γραφόμενο επί φοινικείων πλακών, δια φοινίκης (ερυθρά μελάνη), Ελληνικό αλφάβητο, είναι **αυτόχθον** ανέκαθεν και όχι δοτόν, από τους, με στοι-

χειώδη πολιτισμό, κυρίως ναυτικούς αριστερογράφους Φοίνικες.

-Ότι, οι αραβικοί αριθμοί είναι ινδικοί με απωτάτη προέλευση εκ του Ελληνικού χώρου της Μινωϊκής Κρήτης.

-Ότι, το Λατινικό αλφάβητο, το οποίο κατέκλυσε τη Γη, από τους Λατινοφώνους και κεντρικοδυτικοευρωπαίους, είναι ελληνικής προελεύσεως και συγκεκριμένα εκ Χαλκίδος, και

-Ότι, ακόμη ως γνωστόν το Σλαβικό αλφάβητο κατάγεται εκ του Βυζαντινοελληνικού.

Όταν οι Ρωμαίοι απαλλάχθηκαν από την ισχυρά αντίπαλό των την Καρχηδόνα, άρχισαν να κατακτούν τον τότε γνωστό κόσμο, όπου πήγαιναν εύρισκαν μπροστά των παντού Ελληνισμό. Σήμερα είναι ιστορικά εξακριβωμένο και η κοσμοκράτειρα τότε Ρώμη, υφίσταται την επίδραση του Ελληνικού πολιτισμού και της ελληνικής γλώσσας τόσο, ώστε να ονομασθεί (grbs graeca=Πόλις Ελληνική). Η Ελληνική γλώσσα την εποχή εκείνη ακούγεται πλέον, όσο και η Λατινική και εις την αριστοκρατία και εις τον Λαό του Ρωμαϊκού κράτους.

Θα πει την εποχή εκείνη ο Ρωμαίος ποιητής Οράτιος, θαυμαστής του Ελληνικού Πολιτισμού και της γλώσσας *"Grecia capta ferum victorem capit et artis et tongue intual agresti LATIO"* δηλαδή, η Ελλάς ηττηθείσα νίκησε τον Κατακτητή και έφερε τον πολιτισμό και τις τέχνες στο αγροϊκό ΛΑΤΙΟ.

Ο Ακαδημαϊκός Ι. Θεοδωρακόπουλος λέγει: *Η Γλώσσα των Ελλήνων από την εποχή του Ομήρου είναι μία και αδιαίρετη*.

Οι ρίζες των λέξεων της δημοτικής μας γλώσσας που σήμερα μιλάμε, προέρχονται από τις λέξεις τις οποίες χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι Έλληνες, από τα μυθικά ακόμη χρόνια. Λέγει ο Καθηγητής - Γλωσσολόγος Γ. Χατζηδάκης: *"Πάντες ομολογούμεν ότι από τον Όμηρο μέχρι σήμερα το έθνος, το ελληνικόν, αποτελούμεν και μίαν γλώσσαν, την Ελληνικήν λαλούμεν..."*.

"Και, τα κύματα του Αιγαίου μιλούν Ελληνικά", τόνιζε ο νομπελίστας Οδυσσέας Ελύτης.

Ο Μεγάλος Ν. Καζαντζάκης έλεγε: Η γλώσσα μας είναι η πατρίδα μας είναι ο πολιτισμός μας, είναι η ιστορία μας. Είχε δε μάλιστα μια γλωσσοπλαστική ικανότητα αρκετά ικανή. Επακόλουθο της άμετρης αγάπης του προς την γλώσσα μας. Δεν κυνηγούσε απλά τις λέξεις τις συνέθετε, τις αναδημιουργούσε.

Και, ο αξέχαστος Γιάννης Τσαρούχης έλεγε: Πρέπει να μεθάς με την γλώσσα σου και να βρίσκεις τον καλύτερο τρόπο, να την συλλαμβάνεις, ακουστικά και "ηχητικά".

Η Ελληνική γλώσσα έχει ονομασθεί Βασίλισσα των Γλωσσών. Είναι η γλώσσα των αγγέλων της ειρήνης και της αγάπης. Είναι η γλώσσα της Αγίας Γραφής και του κηρύγματος των Ευαγγελιστών που αναδιαμόρφωσαν και ανάπλασαν τον κόσμο. Η Γλώσσα μας μιλιέται αδιάκοπα σ' αυτό τον τόπο εδώ και πλέον των τεσσάρων χιλιάδων ετών (4.000) και γράφεται εδώ και τριάμισι χιλιάδες χρόνια.

Είναι η γλώσσα με την οποία ο Μέγας Αλέξανδρος μετέφερε τον ελληνικό πολιτισμό έως την Βακτριανή και την Ινδία.

Γράφει ο Πλούταρχος: "...Αλέξανδρος τρισμύριους παίδες περσών επιλεξάμενος εκέλευσε γράμματα μακθάνειν Ελληνικά..."

Θα μας πεί επίσης ο αξέχαστος Κ. Καβάφης, ότι: "... Και την κοινήν Ελληνικήν λαλιά ως μέσα στην Βακτριανή την πήγανε, ως τους Ινδούς ακόμη..."

Ο κορυφαίος σύγχρονος Ισπανός Ελληνιστής Φραγκίσκος Ρ. Αντράδος επισημαίνει: "Η Ελληνική μαζί με την κινεζική είναι οι μόνες γλώσσες με συνεχή ζώσα παρουσία και πορεία στον ίδιο περίπου γεωγραφικό χώρο, από τους ίδιους λαούς επί 4.000 έτη και γραπτή 3.500 ετών" (ιστορία της Ελληνικής γλώσσας από τις απαρχές ως τις μέρες μας).

Η Ελληνική γλώσσα για εμάς τους Έλληνες αποτελεί το πανάρχαιο και αιώνιο σύμβολο της Εθνικής μας ταυτότητας και κληρονομιάς. Είναι. Όχι μόνο από τις πιο αρχαίες αλλά και τις πιο πλούσιες σε αριθμό λέξεων γλώσσα. Προσφέρει εξαιρετικές δυνατότητες έκφρασης και διατύπωσης υψηλών και σαφών νοημάτων. Έχει πλαστικότητα, ομορφιά, είναι κατάλληλη και χρησιμοποιήθηκε με επιτυχία σ' όλα τα είδη του λόγου, στην επιστημονική σκέψη (πρωτοπορεί) και στις τέχνες.

Η Ελληνική Γλώσσα έχει ποιότητα, σε έκφραση και πολιτισμό, το μεγαλείο της φαίνεται από τα λαμπρά

πνευματικά της έργα διαμέσου των αιώνων, που λάτρευσε και θαύμασε ολόκληρη η ανθρωπότητα. Όπως π.χ.

- Ομηρικά έπη.
- Αισώπειοι μύθοι.
- Κλασικά Ελλήνων Συγγραφέων.
- Ευαγγέλια, Πατερικά Κείμενα.
- Βυζαντινή και Μεταβυζαντινή λογοτεχνία.
- Νεότερη ποιητική ανθολογία (Σολωμός, Καβάφης, Παλαμάς, Σεφέρης, Ελύτης κ.ά.)

Γράφουν για την Ελληνική Γλώσσα:

-**Η Ζακελίν ντε Ρομιγύ**, γαλλίδα Ακαδημαϊκός μας λέγει: "Η καλύτερη άσκηση για την ανάπτυξη της ευφυΐας είναι η μελέτη της Ελληνικής γλώσσας, διότι κάθε λέξη κρύβει και μία ιδέα".

-**Ο Κλώντ Φωριέλ**, γάλλος διανοούμενος, θα μας αναφέρει επιγραμματικά: "Η Ελληνική Γλώσσα είναι πιο πλούσια από την Γερμανική, πιο διαυγής από την Γαλλική, πιο ευλόγιστη από την Ιταλική και πιο αρμονική από την Ισπανική. Είναι η ωραιότερη γλώσσα της Ευρώπης".

-**Η Μαριάννα Μακντόναλντ**, Αμερικανίδα καθηγήτρια, μας επισημαίνει και μας τονίζει ιδιαίτερα, ότι: "Η Ελληνική Γλώσσα είναι το μοντέλο όλων των Ευρωπαϊκών γλωσσών".

-**Οι Χεριγκούτια και Ίμαθ**, Ισπανοί Ευρωβουλευτές, έκαμαν πρόταση στην Ευρωβουλή, την εξής: "Η Αρχαία Ελληνική γλώσσα, να γίνει διεθνής Γλώσσα ως μητέρα όλων των γλωσσών και η μόνη συμβατή στους κομπιούτερ προηγμένης τεχνολογίας".

-Ο Πρόεδρος της μεγάλης εταιρείας ηλεκτρονικών υπολογιστών CIBI, **Τζων Σκάλλυ**, τονίζει "Αποφασίσαμε να προωθήσουμε παγκοσμίως το πρόγραμμα εκμάθησης της ελληνικής γνώσας, διότι η κοινωνία χρειάζεται ένα εργαλείο για να αναπτύξει την δημιουργικότητά της, να εισάγει καινούργιες ιδέες και να προσφέρει στον άνθρωπο

περισσότερες γνώσεις. Με άλλα λόγια πρόκειται για μια τάση επιστροφής του παγκόσμιου πολιτισμού στο πνεύμα και τη γλώσσα Ελλήνων".

-Κων. Τσάτσος, Ακαδημαϊκός, τέως Πρόεδρος της Δημοκρατίας, συχνά ανέφερε ο αείμνηστος αυτός σύγχρονος σοφός ότι: *"Η Γλώσσα μας αποτελεί το ιερό σκεύος της ψυχής της Ελλάδος. Η Γλώσσα μας είναι η εικόνα της Εθνικής επιβιώσής μας. Είναι η κιβωτός της ελευθερίας και η ελευθερία είναι το θερμοκήπιο της Γλώσσας. Με την υγεία της Γλώσσας μετριέται και η υγεία της Δημοκρατίας"*.

-Τηλέμαχος Αιγινάδης, ο αείμνηστος αυτός δάσκαλος και Ακαδημαϊκός μας τονίζει: *"χωρίς την Γλώσσα είμαστε καταδικασμένοι ως Έθνος. Μια κοινωνία που νοσεί είναι καταδικασμένη στη μοίρα της αγλωσσίας"*.

-Κων. Στεφανόπουλος πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας, στις 3-11-2000 στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσ/νίκης σε ομιλία του μεταξύ άλλων ετόνισε ότι: *"Το Μάθημα της Γλώσσας πρέπει να αποτελεί την βάση της παιδείας μας"* και προτρέποντας τους ειδικούς να γίνουν υπερασπιστές αυτής, προσθέτει: *"Η Γλώσσα μας είναι η πολυτιμότερη κληρονομιά μας, είναι το μέρος της αρχαίας κληρονομιάς, του οποίου είμαστε οι μοναδικοί κληρονόμοι"*.

Αυτά και πολλά άλλα που ακούγονται και συμβαίνουν, για την Ελληνική Γλώσσα ιδίως στο εξωτερικό, τεκμηριώνουν και καταδεικνύουν την αξία, την ποιότητα και την διαχρονικότητα της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Εμείς όμως στις μέρες μας παριστάμεθα μάρτυρες ενεργειών, που αποσκοπούν στην πνευματική αυτοκτονία της Ελλάδος, με την ουσιαστική έξωση της αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας από τα Σχολεία. Αυτής που αποτέλεσε την βάση και την απαρχή της εξελεκτικής πορείας και όχι μόνο της Ελλάδος αλλά και της ανθρωπότητας ανά τους αιώνες.

Και όπως ο Ευαγ. Μουτσόπουλος, Ακαδημαϊκός, παρατηρεί: *"οι μαθητές των σύγχρονων σχολείων διακρίνονται από χαρακτηριστική και ανησυχητική άγνοια των γλωσσικών όρων, ανικανότητα γλωσσικής ευελιξίας και από σαφή ποσοτικό και ποιοτικό περιορισμό των λέξεων που χρησιμοποιούν στην καθημερινότητά τους. Το Λεξιλόγιο μας έχει συρρικνωθεί εις το ελάχιστο και η συρρίκνωση αυτή συνεπάγεται και μία συρρίκνωση των νοητικών κατηγοριών από τις οποίες διέπεται ο λόγος μας"*.

Όπως επίσης και ο Αλησμόνητος Φώτης Κόντογλου επισημαίνει: *"το λεξιλόγιο μιας εποχής δείχνει τα προβλήματά της. Γι' αυτό, το λεξιλόγιό μας δείχνει σήμερα την κατάντια μας. Μία-μία σβήνουν από την γλώσσα μας λέξεις μεγάλες, όπως η τιμή, η αξιοπρέπεια, η αγνότητα, η αρετή, η φιλία κ.ά. Δεν αισθανόμαστε πλέον, πως το να λείπουν από το στόμα μας, οι τέτοιες λέξεις, σημαίνει πως σβήσανε από μέσα μας, οι ευγενέστερες ιδέες του ανθρώπινου μεγαλείου"*.

Η Γλώσσα μας ομιλουμένη σωστά θέλγει και σαγηνεύει αυτόν που την ακούει.

Αναλογίζεσθε εάν δεν υπήρχε η θεόπνευστη και θεομίλητη Ελληνική γλώσσα και γραφή. Πώς θα διε-

δίδοντο και πως θα ερμηνεύοντο τα Θεία του Κυρίου Ρήματα, το Ευαγγέλιο, ο Χριστιανισμός και κατ' επέκταση ο πολιτισμός; Εις ποια γλώσσα διδάχθησαν και προωθήθησαν οι Επιστήμες; Εις ποια γλώσσα υμνήθη τόσο ευγενικά, ρομαντικά και τόσο υψηλής λεκτικής καλαισθησίας και απαραμύλου ωραιότητος· ο έρωας, η φύση, η Τέχνη, το Θείον κ.λπ.;

Αυτή λοιπόν η γλώσσα της αρχαίας σοφίας του θείου και της αγάπης, επικίνδυνα αλλοιώνεται, με την εισαγωγή και της παρείσφρηση ξένων λέξεων και συρρικνώνεται λόγω του φτωχού λεξιλογίου των σημερινών Ελλήνων.

Αυτή η θλιβερή εικόνα καταδεικνύεται από τις επιγραφές των Καταστημάτων και από την φρασεολογία των σημερινών Ελλήνων. Το κύριο θύμα η "Εύελπις" νεολαϊά μας, η οποία αφήνεται στο σκότος της αγνοίας, υιοθετώντας την προσφερομένη ξενομίμηση και τα εισαγόμενα ήθη και έθιμα ξένων χωρών.

Τι θα έλεγε άραγε σήμερα ο Διογένης με τον φανό· "Ανθρωπο ζητώ" ή "Ελληνα ζητώ";

-Εχουμε χρέος να διατηρήσουμε το οπτικά συνδεδεμένο ελληνικό αλφάβητο με την Ελληνική γλώσσα, γιατί αυτό υπαγορεύει η Ιστορία και η ύψιστη σημασία της γλώσσας για ένα λαό.

-Να μιλάμε και να γράφουμε κανονικά σύμφωνα με τους κανόνες της Γραμματικής και του συντακτικού.

-Να τεθούν σ' εφαρμογή οι νόμοι των αειμνήστων Γ. Πλωτά και Μ. Μερκούρη, αναφορικά με τις ξενόγλωσσες επιγραφές των καταστημάτων (λες και δεν υπάρχουν Ελληνικές λέξεις).

-Πρέπει να ξέρουμε ότι, η Ελληνική γλώσσα είναι σημείο αναφοράς, συσπείρωσης και ενότητας του απανταχού Ελληνισμού.

-Είναι ακόμη ο κυματοθραύστης κάθε ξένης επίδρασης και προπαγάνδας. Είναι γνωστό αυτό που έλεγε ο Λένιν *"Αν θέλεις να χάσει ένας λαός την εθνική του συνείδηση κάνει τον να χάσει την γλώσσα του"*.

Πρέπει κάποτε να καταλάβουμε ότι η γλώσσα δεν υπερασπίζεται μόνο με τα ιδεολογήματα της παραδόσεως των τριών χιλιάδων χρόνων, αλλά με τον σεβασμό και την κανονική χρήση της και όχι με την συρρίκνωσή της από τους εδώ καταχραστές της.

Η Γλώσσα αλλοτριώνεται και πεθαίνει, όταν δεν έχει πια νόημα, όταν σ' αυτήν πληθαίνουν οι κενοί ήχοι και όταν ο θόρυβος της κακοποιημένης πλέον γλώσσας, είναι ξύλινος.

Και, κλείνοντας τις σκέψεις μου για την Ελληνική γλώσσα, πρέπει συμπερασματικά να γνωρίζουμε ότι, η γλώσσα μας είναι το ουσιαστικό και πιο πειστικό διαβατήριο που διαθέτουμε στην Ιστορία και Γεωγραφία του Έθνους μας και ότι η υποδούλωση ενός λαού ξεκινάει από την αλλοτρίωση της γλώσσας του.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

1.Ιστορική αποστολή της Αυτόχθονης Ελλην. Φυλής, Αντγος ε.α. Ιωάννης Μ. Ασλανίδης. (ΣΤΡΑΤ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ, Μαρ.-Απρ. 2008)

2.Ελληνική γλώσσα και λατινικό Αλφάβητο, Παναγ. Τσώνης, Εκπαιδευτικός. (ΕΛΕΥΘ. ΤΥΠΟΣ, 22-3-01)

3.Λίγος Σεβασμός στην Ελληνική Γλώσσα, Νικ. Ι. Κωστόρας. (ΕΣΤΙΑ, 6-3-09)

4.Η Ελληνική Γλώσσα, Θέμης Καμπάς Ιστορικός Μελετητής. (Καθημερινή, 24-8-03)

Με μια ματιά η Ελλάδα

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα 11 Απριλίου 2009 - 10 Ιουνίου 2009

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΛΛΑΣ - ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

Το Κόμμα της Εθνικής Ενότητας (ΚΕΕ) που ίδρυσε ο τέως Πρόεδρος κ. Ντεκτάς, με ηγέτη τον ακροδεξιό κ. Ντερβίς Ερόγλου, κέρδισε τις εκλογές που διεξήχθησαν στα κατεχόμενα στις 19 Απριλίου 2009, παρά τη στήριξη του κ. Ταλάτ από τις ΗΠΑ, την ΕΕ και την Τουρκία. Ο κ. Ερόγλου, αμέσως μετά τη νίκη του, δήλωσε ότι το κόμμα του υποστηρίζει λύση που θα αναγνωρίζει "δύο λαούς και δύο κράτη".

Η νίκη του κ. Ερόγλου θα δημιουργήσει προβλήματα, γιατί θα ζητήσει να συμμετάσχει και ο ίδιος στις διαπραγματεύσεις, όπως είχε πράξει και ο κ. Ταλάτ, όταν μετά τη νίκη του το 2003 στις βουλευτικές εκλογές, είχε ζητήσει και είχε πετύχει τη συμμετοχή του. Η κατάσταση θα περιπλακεί περισσότερο, αν ο κ. Ερόγλου πραγματοποιήσει τις προεκλογικές του δεσμεύσεις, για εντατική εκποίηση περιουσιών στα κατεχόμενα, προκειμένου να ενισχυθεί η οικονομία και για μαζικές εκχωρήσεις υπηκοότητας σε εποίκους, που θα ανατρέψουν την πραγματικότητα, με βάση την οποία γίνονται οι διαπραγματεύσεις.

Η νίκη του κ. Ερόγλου προβλημάτισε τους κ. Χριστόφια και Ταλάτ, αλλά οι συναντήσεις τους και οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται κανονικά με αντι-

κείμενα τα οργανωτικά θέματα και το οικονομικό.

Ανεξαρτήτως της στάσεως του κ. Ερόγλου, αναμένεται οι διαπραγματεύσεις να οδηγηθούν σε αδιέξοδο εξ αιτίας του θέματος των εγγυήσεων, γιατί η μεν ελληνική πλευρά υποστηρίζει ότι είναι παρωχημένες και δεν έχουν λόγο ισχύος, αφού η Κύπρος είναι μέλος της ΕΕ, ενώ η τουρκική τις θεωρεί ως "κόκκινη γραμμή".

Στην περίπτωση αυτή είναι πολύ πιθανόν η τουρκική πλευρά να προτείνει μια ενδιάμεση συμφωνία, στην οποία έχει αναφερθεί ο κ. Ταλάτ στο παρελθόν, που θα περιλαμβάνει τις γενικές αρχές στις οποίες οι δύο πλευρές συμφωνούν και θα ορίζεται το πλαίσιο διαπραγματεύσεων για εξειδίκευση των λεπτομερειών, προκειμένου να επιτευχθεί τελική συμφωνία. Η λύση αυτή θα διευκολύνει την Τουρκία να ξεπεράσει το πρόβλημα της ενταξιακής της πορείας, αλλά θα υπονομεύσει την τελική λύση του κυπριακού, γιατί η Τουρκία όχι μόνο δεν θα βιάζεται, αφού θα έχει πετύχει το στόχο της, αλλά και θα κωλυσιεργεί τις διαπραγματεύσεις που θα συνεχίζονται ατεμνώνως.

Στις 22 Απριλίου 2009 ο πρωθυπουργός κ. Καραμανλής επισκέφθηκε την Κύπρο και είχε συνομιλίες με την Ε/Κ ηγεσία. Συνεφωνήθη ότι η ελληνική πλευρά πρέπει να συμμετέχει εποικοδομητικά στις διαπραγματεύσεις χωρίς επιδιαιτησίες, παρεμβάσεις τρίτων, χρονοδιαγράμματα και αναχρονι-

στικές αντιλήψεις. Εστάλη επίσης και το μήνυμα στην Τουρκία ότι η στήριξη της ενταξιακής της πορείας, που θα επαναξιολογηθεί το Σεπτέμβριο, τελεί υπό τον όρο, ότι θα εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της έναντι της ΕΕ, περιλαμβανομένων και αυτών έναντι της Δημοκρατίας της Κύπρου. Συνεφώνησαν επίσης ότι αν υπάρξει νέο προσχέδιο λύσεως, αυτό θα πρέπει να διαφέρει από το σχέδιο Ανάν οπωσδήποτε στο ευρωπαϊκό κεκτημένο, το οποίο θα πρέπει να ενσωματώνει, αφού η Κύπρος είναι πλέον χώρα μέλος της ΕΕ, κάτι που δεν συνέβαινε το 2004, που παρουσιάστηκε το σχέδιο Ανάν.

Η κ. Κλίντον, κατά την κατάθεσή της στις 22 Απριλίου 2009 στην Επιτροπή Διεθνών Σχέσεων της Βουλής, αναγνώρισε ότι ήταν λάθος η προσπάθεια του κ. Μπους να επιβάλει λύση με το σχέδιο Ανάν και δήλωσε ότι οι ΗΠΑ υποστηρίζουν τη διζωνική δικονομική ομοσπονδία και τις διαπραγματεύσεις Χριστόφια-Ταλάτ για να επιλύσουν τα θέματά τους.

Οι ΗΠΑ επείγονται για λύση του Κυπριακού μέχρι το φθινόπωρο προκειμένου να ξεπεράσουν τα εμπόδια στην ενταξιακή πορεία της Τουρκίας, αλλά και πριν από τις προεδρικές εκλογές, που θα διεξαχθούν στα κατεχόμενα τον Απρίλιο 2010, για να αποφύγουν τις δυσχέρειες που θα προκαλέσει η νίκη του κ. Ερόγλου, που θεωρείται πολύ πιθανή. Λόγω της βιασύνης των ΗΠΑ, η περίοδος αυτή κρίνεται ως η πιο κατάλληλη, η μεν Κύπρος να διεκδικήσει το άνοιγμα των

λιμανιών και αεροδρομίων της Τουρκίας, επιτυγχάνοντας με έμεσο τρόπο την αναγνώρισή της, η δε Ελλάδα να αναγκάσει την Τουρκία να αναστείλει τις δραστηριότητές της στο Αιγαίο, τουλάχιστον την τουριστική περίοδο.

Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) εξέδωσε στις 28 Απριλίου 2009 απόφαση με την οποία αναγνωρίζεται η ισχύς των τίτλων ιδιοκτησίας των Ε/Κ προσφύγων για τις περιουσίες τους στα κατεχόμενα και ότι οι αποφάσεις των κυπριακών δικαστηρίων είναι εκτελεστές πανευρωπαϊκά.

Η απόφαση αυτή αποτελεί σταθμό για το περιουσιακό ζήτημα στην Κύπρο, γιατί αποτελεί κοινοτικό κεκτημένο και ενισχύει τις κυπριακές θέσεις. Εκτιμάται δε, ότι θα ανακόψει τη διαδικασία πωλήσεων περιουσιακών στοιχείων των Ε/Κ σε ξένους από τους Τ/Κ και ότι θα θέσει φραγμό στα σχέδια του κ.Ερόγλου.

Ένταση προκάλεσε η ανακοίνωση του Πρέσβη των ΗΠΑ στη Λευκωσία στις 28 Μαΐου 2009, ότι σύντομα αμερικανική εταιρεία θα αρχίσει έρευνες για πετρέλαιο και φυσικό αέριο εντός της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ) της Κυπριακής Δημοκρατίας. Η Τουρκία αντέδρασε με δηλώσεις Τούρκων αρμοδίων οι οποίοι απειλίζουν ότι δεν θα επιτρέψουν κάτι τέτοιο, έστω και αν πρόκειται για αμερικανική εταιρεία.

Το γεγονός, ότι η ανακοίνωση έγινε από τον Πρέσβη των ΗΠΑ και όχι από την κυβέρνηση της Λευκωσίας, αποτελεί σαφές μήνυμα προς την Τουρκία ότι οι ΗΠΑ έχουν άμεσο ενδιαφέρον.

β. Ε/Τ Σχέσεις

Συνεχίζονται, επί καθημερινής σχεδόν βάσεως, οι υπερπτήσεις τουρκικών μαχητικών αεροσκαφών στο Αγαθονήσι και στο Φαρμακονήσι, όπως και οι παραβιάσεις και παραβάσεις στο Αιγαίο, παρά το αυστηρό τηλεφωνικό διάβημα της κ. Μπακογιάννη προς τον ομόλογό της στις 11 Μαΐου. Αντιθέτως το Τουρκικό ΓΕΕΘΑ, με ένα μπαραζ 13 ανακοινώσεων μεταξύ 21-28 Μαΐου 2009, επι-

χείρησε να αντιστρέψει την εικόνα, δημιουργώντας την εντύπωση ότι η Ελλάδα προκαλεί τα προβλήματα.

Η στάση αυτή του Τουρκικού ΓΕΕΘΑ αποτελεί την απάντηση στο διάβημα της κ. Μπακογιάννη αλλά κυρίως, σ' αυτό του κ. Μεϊμαράκη προς τον ΥΕΘΑ των ΗΠΑ κ. Γκέϊτζ, κατά τη συνάντησή τους στην Ουάσιγκτον στις 27 Απριλίου 2009.

Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες η Τουρκία εξετάζει, ύστερα από την υπόδειξη του κ. Ομπάμα, την επαναλειτούργια της Σχολής της Χάλκης, με αντάλλαγμα την ίδρυση τουρκικών λυκείων στη Θράκη και την εκλογή των μουφτήδων από τη μειονότητα και όχι το διορισμό τους από την ελληνική κυβέρνηση, όπως γίνεται σήμερα.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινουμένη και η αυτοαποκαλούμενη "Συμβουλευτική Επιτροπή Τουρκικής Μειονότητας Θράκης" της οποίας πρόεδρος είναι ο ψευτομουφτής Ξάνθης, έθεσε με ανακοίνωσή της, με την ευκαιρία των ευρωεκλογών, όλα τα θέματα, που προβάλλει η Τουρκία, όχι μόνο για τη Θράκη αλλά και για τους μουσουλμάνους της Ρόδου και της Κω. Συγκεκριμένα ζητά την άρση των εμποδίων στη θρησκευτική ελευθερία τους, την αναγνώριση των "ψευτομουφτήδων", την κατάργηση του νόμου περί διορισμού των ιεροδιδασκάλων, την απόδοση της ελληνικής υπηκοότητας σε 60.000 μέλη της που ζουν στο εξωτερικό και τους αφαιρέθηκε από το 1955-1998, την ίδρυση μειονοτικών λυκείων, γυμνασίων και νηπιαγωγείων. Επίσης απορρίπτει κάθε συζήτηση για κατάργηση της Σουρίας.

Μακροπρόθεσμος στόχος της Τουρκίας είναι η χειραφέτηση της μουσουλμανικής μειονότητας στη Θράκη, προκειμένου να τη χρησιμοποιήσει ως μοχλό αποσταθεροποίησης της ελληνικής κυριαρχίας στην περιοχή.

Τα ανοίγματα προς την Τουρκία και η στήριξη της ευρωπαϊκής της πορείας δεν έχουν φέρει κανένα, μέχρι στιγμής, θετικό αποτέλεσμα και ούτε είναι ορατό κάτι τέτοιο στο εγγύς μέλλον. Κατόπιν αυτού η Ελλάδα οφείλει να επανεξετάσει την πολιτική της, λαμβάνοντας υπόψη και τη θέση της Γαλλίας και της Γερμανίας που τάσσονται υπέρ της "ειδικής σχέσης" και να θέσει

από τώρα τους όρους κάτω από τους οποίους θα δεχθεί να χωρήσει αυτή η "ειδική σχέση", γιατί διαφορετικά η Τουρκία θα επιτύχει το στόχο της, χωρίς καμία διαφοροποίηση των απαιτήσεών της σε βάρος της χώρας μας.

γ. Σκόπια

Ο κ. Καραμανλής έστειλε σαφές μήνυμα προς τα Σκόπια στις 11 Απριλίου 2009 από την Πέλλα, ότι η μόνη αποδεκτή λύση για την Ελλάδα είναι ένα σύνθετο όνομα με γεωγραφικό προσδιορισμό και ισχύ έναντι όλων.

Στις 12 Μαΐου 2009 ορκίστηκε ως νέος πρόεδρος των Σκοπίων ο κ. Ιβανόφ και έτσι ο κ. Γκρουέφσκι, απαλλαγμένος από τον συνετό κ. Τσερβενκόφσκι, αναμένεται να παρουσιαστεί περισσότερο αδιάλλακτος.

Ο απερχόμενος ΓΓ του ΝΑΤΟ κ. Σέφερ, δήλωσε κατά την επίσκεψή του στα Σκόπια ότι "στο Βουκουρέστι δεν υπήρξε βέτο, δεν ακούστηκε καν η λέξη βέτο".

Οι δηλώσεις αυτές ενισχύουν τη θέση της Ελλάδος στο ΔΔ της Χάγης, γιατί είναι διαφορετικό να διαμηνύεις ότι θα θέσεις βέτο και εντελώς διαφορετικό να το εφαρμόζεις.

Επίσκεψη στα Σκόπια πραγματοποίησαν ο αναπληρωτής ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Στάνμπεργκ και ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας του προέδρου κ. Τζόουνς, ο οποίος κάλεσε την κυβέρνηση για άμεση λύση της ονομασίας, θέτοντάς της το δίλημμα "διαλέξτε μεταξύ της απομονώσεως και της εντάξεως στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ".

Ο κ. Νίμιτς θα ξεκινήσει στις 22 Ιουνίου 2009 τη διαδικασία της διαμεσολαβήσεως με τη διερευνητική συνάντηση που θα έχει στη Γενεύη με τους διαπραγματευτές των δύο χωρών κ.κ. Βασιλάκη και Φοράν Γιόλεφσκι και στη συνέχεια θα επισκεφθεί την Αθήνα και τα Σκόπια από 6-8 Ιουλίου 2009 και θα έχει διαβουλεύσεις με τις ηγεσίες τους.

Αναμένεται ότι ο κ. Νίμιτς, θα προτείνει την ονομασία "Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας", την οποία υποστηρίζει και η κυβέρνηση του κ. Ομπάμα, παραπέμποντας σε διμερές επίπεδο τα θέματα ταυτότητας, γλώσσας και μειονότητας στην Ελλάδα. Η απόφαση όμως των Σκοπίων να

παραπέμπουν την οιαδήποτε λύση σε δημοψήφισμα θα δυσχεράνει τις διαπραγματεύσεις, γιατί αυτό δεν θα το δεχθεί η Ελλάδα.

δ. Διεθνείς Σχέσεις

(1) Σχέσεις με ΗΠΑ

Στην τελική ευθεία βρίσκονται οι διαπραγματεύσεις με τις ΗΠΑ για την ένταξη της Ελλάδος στο πρόγραμμα μη θεωρήσεως διαβατηρίων (κατάργηση βίζας) και η σχετική συμφωνία αναμένεται να υπογραφεί το φθινόπωρο. Ως γνωστόν η σχετική διαδικασία είχε "παγώσει" από τον κ. Μπους, λόγω της αρνήσεως της Ελλάδος στην ένταξη της ΠΓΑΜ στο ΝΑΤΟ.

Η κ. Χίλαρι Κλίντον θα επισκεφθεί την Κέρκυρα από 27-29 Ιουνίου για να λάβει μέρος στη σύνοδο των ΥΠΕΞ των χωρών μελών του ΟΑΣΕ και θα έχει και διμερείς συνομιλίες με την κ. Μπακογιάννη για τα ελληνικού ενδιαφέροντος θέματα.

Στις 27 Απριλίου 2009 ο ΥΕΘΑ κ. Μείμαράκης πραγματοποίησε την πρώτη του επίσκεψη στις ΗΠΑ και συναντήθηκε με τον ομόλογό του κ. Γκέιτς με τον οποίο συζήτησε όλο το πλέγμα των ελληνοαμερικανικών θέσεων και τον ενημέρωσε για τις προκλήσεις των Τούρκων στο Αιγαίο.

Η στάση των ΗΠΑ απέναντι στη χώρα μας δεν φαίνεται να αλλάζει ουσιαστικά, γιατί το μόνο που τις ενδιαφέρει είναι η εκμετάλλευση των στρατιωτικών ευκολιών που τους παρέχουμε. Κατόπιν αυτού κρίνεται σκόπιμο να επανεξετασθεί η πολιτική μας, του να συντασσόμεθα με τις ΗΠΑ σε όλα τα διεθνή θέματα και να επιδιώξουμε πιο στενές σχέσεις με τους ευρωπαίους και κυρίως Γαλλία και Γερμανία, αλλά και με τη Ρωσία. Η πολιτική αυτή θα είναι πιο επωφελής για την Ελλάδα, έστω και αν προκαλέσει τη δυσανεξία των ΗΠΑ, τις οποίες ούτως ή άλλως βρίσκουμε απέναντί μας σε όλα μας τα εθνικά θέματα.

(2) Σχέσεις με

Ρωσία

Στις 16 Μαΐου 2009 υπεγράφη στο Σότσι της Ρωσίας σχέδιο συνεργασίας μεταξύ της ρωσικής Gazprom και

της ελληνικής ΔΕΣΦΑ, θυγατρικής της ΔΕΠΑ, για την έναρξη υλοποιήσεως της διακρατικής συμφωνίας μεταξύ Ελλάδος και Ρωσίας για την κατασκευή του αγωγού φυσικού αερίου South Stream, που θα μεταφέρει φυσικό αέριο μέσω της Μαύρης Θάλασσας, της Βουλγαρίας και της Ελλάδος στην Ιταλία και στην Ευρώπη. Ο Υπουργός Ανάπτυξης κ. Χατζηδάκης, που παρίστατο στην τελετή, συνεφώνησε με τον Διευθύνοντα Σύμβουλο της Gazprom την έναρξη διαπραγματεύσεων για την επέκταση της συμφωνίας προμήθειας φυσικού αερίου από τη Ρωσία, που λήγει το 2016, μέχρι το 2040 και την αύξηση των ποσοτήτων από 2,8 δις m3 το χρόνο, που φτάνει σήμερα, στα 5 δις m3.

Η κατασκευή του αγωγού South Stream είναι στρατηγικής σημασίας για τη χώρα μας, γιατί με αυτόν θα αποφευχθεί η ενεργειακή μας εξάρτηση από την Τουρκία, η οποία, σε τυχόν διμερή κρίση, θα μπορούσε να κλείσει τη στρόφιγγα και η χώρα μας να υποστεί ενεργειακή ασφυξία. Επιπλέον η χώρα μας καθίσταται ενεργειακός κόμβος για την Ευρώπη.

(3) Σχέσεις με

Αλβανία

Ο κ. Καραμανλής επισκέφθηκε την Αλβανία στις 27 Απριλίου 2009. Μίλησε στην Αλβανική Βουλή και είχε συνομιλίες με την πολιτική ηγεσία, ενώ οι ΥΠΕΞ των δύο χωρών υπέγραψαν συμφωνία για τις θαλάσσιες ζώνες και την υφαλοκρηπίδα.

Το κόμμα της Ενώσεως Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, που εκπροσωπεί τη μειονότητα, θα συνεργασθεί για τις εκλογές της 28 Ιουνίου 2009 με το Σοσιαλιστικό Κόμμα, εγκαταλείποντας το κόμμα του κ. Μπερίσα, με το οποίο συνεργαζόταν μέχρι τώρα, γιατί αυτό προχώρησε σε συμφωνία με δύο μικρά κόμματα που θέτουν θέμα διεκδικήσεως εδαφών από την Ήπειρο, καθώς και ένα άλλο που εκπροσωπεί τους Τσάμηδες.

(4) Σχέσεις με

ΝΑΤΟ

Στο πλαίσιο αναδιοργανώσεως της Συμμαχίας καταργήθηκε το Κέντρο Συνδυασμένων Αεροπορικών Επιχειρήσεων (CAOC-6) στο Εσκή Σεχέρ και ο τομέας ευθύνης του υπήχθη στο

CAOC-7 που εδρεύει στη Λάρισα και θα έχει τον έλεγχο και του εναερίου χώρου της Αλβανίας, της Βουλγαρίας και της ΠΓΑΜ. Αντιδράσεις προκάλεσε η απόφαση για εναλλαγή Τούρκου και Έλληνα Διοικητή, γιατί δήθεν η Τουρκία με το δικό της Διοικητή θα μπορεί να ελέγχει το Αιγαίο. Αυτό όμως δεν ευσταθεί γιατί το Αιγαίο ελέγχεται από την ελληνική αεροπορία και όχι από το ΝΑΤΟ. Επίσης δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός ότι η Τουρκία θα μπορεί, μέσω του Τούρκου Διοικητή να γνωρίζει τι γίνεται στο Αιγαίο, γιατί αυτό το γνωρίζει και σήμερα μέσω του καταργούμενου CAOC-6 του Εσκή Σεχέρ.

ε. ΟΑΣΕ

Με τη συμμετοχή της κ. Χίλαρι Κλίντον και του ΥΠΕΞ της Ρωσίας κ. Λαβρόφ θα πραγματοποιηθεί το άτυπο Συμβούλιο των ΥΠΕΞ των δύο χωρών του ΟΑΣΕ στις 27 και 28 Ιουνίου στην Κέρκυρα. Η συμμετοχή ΗΠΑ και Ρωσίας αναβαθμίζει το επίπεδο του Συμβουλίου και αναμένεται ότι και οι υπόλοιπες 54 χώρες θα εκπροσωπηθούν στο υψηλότερο δυνατόν επίπεδο.

Η Ρωσία απέρριψε το σχέδιο της ελληνικής προεδρίας του ΟΑΣΕ, που προέβλεπε την αποστολή ενιαίας ομάδος παρατηρητών σε Γεωργία και Ν.Οσετία γιατί ήθελε χωριστές ομάδες, ώστε να σηματοδοτηθεί η ανεξαρτησία της Ν.Οσετίας.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Περιοδεία Αντιπροέδρου ΗΠΑ

Ο αντιπρόεδρος των ΗΠΑ κ. Μπάιντεν πραγματοποίησε περιοδεία στα Βαλκάνια από 19-21 Μαΐου 2009 και επισκέφθη κατά σειρά τη Βοσνία, τη Σερβία και το Κοσσυφοπέδιο.

Ο κ. Μπάιντεν που είχε ως στόχο το άνοιγμα νέας σελίδας στις σχέσεις των ΗΠΑ με τις χώρες των Βαλκανίων, εξασφάλισε την υποστήριξη της Σερβίας για την αποφυγή της αποσταθεροποίησης της Βοσνίας, με αντάλλαγμα την υποστήριξη των ΗΠΑ για την ένταξη της στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, καθώς και την ανάπτυξη των διμερών σχέσεων, χωρίς να αποτελεί εμπόδιο η μη αναγνώριση του Κοσσυφοπεδίου.

β. Σερβία - Κόσσοβο

Η Σερβία υπέβαλε στο ΔΔ της Χάγης την αγωγή για την απόσχιση του Κοσσυφοπεδίου, που αποτελείται από 300 σελίδες.

Η αστυνομική δύναμη της EULEX διέλυσε, κάνοντας χρήση δακρυγόνων και πλαστικών σφαιρών, διαδήλωση Σέρβων στη Μητροβίτσα, που διεμαρτύρονταν για την επισκευή κατοικιών Αλβανών στον βόρειο τομέα της πόλεως.

γ. Σλοβενία- Κροατία

Συνεχίζεται η διασυνοριακή διένεξη μεταξύ Κροατίας και Σλοβενίας, εξ αιτίας της οποίας η δεύτερη έχει μπλοκάρει το άνοιγμα 8 κεφαλαίων της ενταξιακής διαπραγματεύσεως της πρώτης.

δ. Βοσνία

Ως Ειδικός Εντεταλμένος της ΕΕ ορίστηκε ο αυστριακός κ. Βαλεντίν Ίνσκο. Με εισήγηση του κ. Σολάνα απεκλείσθη η υποψηφιότητα του Έλληνα Πρέσβη κ. Μαλλιά με το επιχείρημα ότι η Ελλάδα είναι φιλοσερβική και ότι οι Έλληνες υποστήριζαν τους Σερβοβόσνιους καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου.

ε. Αλβανία

Η κυβέρνηση του κ. Μπερίσα υπέβαλε στις 28 Απριλίου 2009 αίτηση εντάξεως της χώρας στην ΕΕ.

Η Ελλάδα πρέπει να θέσει ως όρο, για την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Αλβανία, την ρύθμιση όλων των σοβαρών θεμάτων που αφορούν στα δικαιώματα της ελληνικής μειονότητας, στις πάσης φύσεως διεκδικήσεις σε βάρος της χώρας μας και στο θέμα των τσάμηδων.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

α. Ε σ ω τ ε ρ ι κ ή Κατάσταση

Παράλληλα με τη δίκη για την πολύκροτη υπόθεση της "ERGENEKON" συνεχίζονται οι έρευνες και οι συλλήψεις υπόπτων για συμμετοχή σ' αυτή.

Στις 18 Μαΐου 2009 τουρκικό δικαστήριο αποφάσισε να

παρακάμψει απαλλακτική ετυμολογία της Γενικής Εισαγγελίας της Άγκυρας και να απαγγείλει κατηγορίες κατά του προέδρου κ. Γκιουλ, για διασπάθιση του δημοσίου χρήματος το 1998, που συμμετείχε στην κυβέρνηση του κ. Ερμπακάν.

Το κεμαλικό κατεστημένο βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση λόγω της "ERGENEKON" και γι' αυτό προσπαθεί μέσω των ΕΔ και της Δικαιοσύνης, που αποτελούν τους κύριους εκφραστές του, να αναγκάσει τον κ. Ερντογάν να διακόψει την προσπάθεια για πλήρη εξάρθρωση της οργάνωσης.

Την 1η Μαρτίου 2009 ο κ. Ερντογάν προέβη σε κυβερνητικό ανασχηματισμό. Καθήκοντα ΥΠΕΞ ανέθεσε στον κ. Νταβούτογλου, ο οποίος στο βιβλίο του "Στρατηγικό Βάθος - Η Διεθνής θέση της Τουρκίας", διατυπώνει, μεταξύ άλλων, την άποψη ότι η περιοχή στην οποία η Τουρκία βρίσκεται κοντά σε πόλεμο, είναι τα νησιά του Αιγαίου, τα οποία περιορίζουν, σε σημαντικό βαθμό, το ζωτικό της χώρας.

β. Ευρωπαϊκή Πορεία

Ο κ. Σαρκοζί και η κ. Μέρκελ εξέφρασαν ανοιχτά την αντίθεσή τους για την πλήρη ένταξη της Τουρκίας, τόσο στις προεκλογικές τους ομιλίες, όσο και με κοινό τους άρθρο στη γαλλική "Ζουρνάλ ντε Ντιμάνς" και τάχθηκαν υπέρ της "προνομιακής σχέσης".

Το Συμβούλιο Συνδέσεως ΕΕ-Τουρκίας που συνήλθε στις Βρυξέλες στις 19 Μαΐου 2009 διαπίστωσε την έλλειψη προόδου στο μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα της χώρας και γι' αυτό η Σουηδία που αναλαμβάνει την προεδρία της ΕΕ από 1 Ιουλίου σχεδιάζει από τώρα την αναβολή της προγραμματισμένης για το φθινόπωρο επανεξετάσεως συνολικά της ενταξιακής πορείας της Τουρκίας.

Η Τουρκία, έχοντας και τη θερμή υποστήριξη των ΗΠΑ, θα προσπαθήσει να ενταχθεί πλήρως στην ΕΕ, διατηρώντας όμως την αυτονομία της, για να μπορεί να προωθεί την "νέο-οθωμανική" πολιτική της και να καταστεί η μεγάλη περιφερειακή δύναμη του παρελθόντος και αν δεν το πετύχει θα αποδεχθεί την "προνομιακή σχέση" που της προτείνουν.

γ. Κουρδικό

Συνεχίζονται οι επιχειρήσεις των τουρκικών ΕΔ κατά των Κούρδων με τη συμμετοχή 5.000 στρατιωτών και Ε/Π COBRA.

Ο κ. Ερντογάν απέρριψε την πρόταση του ΡΚΚ για ειρήνευση με αντάλλαγμα την αυτονομία και ετοιμάζεται να εξαγγείλει αμνηστία για όσους καταθέσουν τα όπλα, ενώ η τουρκική δικαιοσύνη προχωρεί τις διαδικασίες για να κηρυχθεί παράνομο το κοινοβουλευτικό κόμμα των Κούρδων.

δ. Αρμενικό

Ο κ. Ερντογάν κάνοντας αυτοκριτική για την γενοκτονία των Αρμενίων δήλωσε ότι "ο διωγμός, όσων είχαν διαφορετική εθνική ταυτότητα, από την Τουρκία ήταν αποτέλεσμα φασιστοειδούς αντιλήψεως", προκαλώντας τις έντονες αντιδράσεις του κεμαλικού κατεστημένου.

Η δήλωση αυτή του κ. Ερντογάν αποτελεί μήνυμα φιλίας προς την Αρμενία, μήνυμα εξευρωπαϊσμού προς την ΕΕ και χειρονομία καλής θελήσεως προς τον κ. Ομπάμα, που ασκεί πιέσεις για την αποκατάσταση των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών.

Αρμενία και Τουρκία, με τη διαμεσολάβηση της Ελβετίας, συμφώνησαν στις 23 Απριλίου 2009, στον καθορισμό νέου οδικού χάρτη με στόχο την ομαλοποίηση των σχέσεών τους.

Αν δεν επιλυθεί το θέμα του Ναργκόντο Καραμπάχ, η Τουρκία δεν πρόκειται να ανοίξει τα σύνορα με την Αρμενία, γιατί αντιδρά η Αζερθία που απειλεί ότι, αν γίνει αυτό, θα στραφεί προς τη Ρωσία που προσφέρεται να αγοράσει το αέριό της σε ευρωπαϊκές τιμές, ώστε να ματαιωθεί η κατασκευή του αγωγού NABUCCO. Ευρωαμερικανικών συμφερόντων.

ε. Σχέσεις με ΗΠΑ

Οι ΗΠΑ ανέθεσαν από 3 Μαΐου 2009 τη διοίκηση της διεθνούς ναυτικής δυνάμεως, που έχουν δημιουργήσει για την προστασία των εμπορικών πλοίων από τους Σομαλούς πειρατές, στην Τουρκία. Η δύναμη αυτή αποτελείται από 12 πολεμικά σκάφη των ΗΠΑ, της Αγγλίας, της Τουρκίας,

της Δανίας και της Σιγκαπούρης.

Η ενέργεια αυτή εντάσσεται στη νέα πολιτική των ΗΠΑ που θεωρούν την Τουρκία ως ανερχόμενη περιφερειακή δύναμη με επιρροή από τα Βαλκάνια και τη Μ. Ανατολή μέχρι το Ν. Καύκασο και την Κεντρική Ασία και η οποία μπορεί να τους είναι χρήσιμη για την απαγκίστρωση από το Ιράκ, τον περιορισμό του Ιράν, την ανασχεση της ρωσικής επιρροής στον Καύκασο και στην αποκατάσταση των σχέσεων με τη Συρία και τον Αραβικό κόσμο.

4. ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

α. Σύνοδος Κορυφής

Πραγματοποιήθηκε στην Πράγα από 7-8 Μαΐου 2009 η Σύνοδος Κορυφής με αντικείμενο την "Εταιρική Σχέση", δηλαδή τη στενότερη οικονομική, πολιτική και ενεργειακή συνεργασία της ΕΕ με τα κράτη της πρώην ΕΣΣΔ, Αρμενία, Αζερμπαϊτζάν, Λευκορωσία, Γεωργία, Μολδαβία και Ουκρανία.

Μολδαβία και Λευκορωσία εκπροσωπήθηκαν σε χαμηλό επίπεδο, λόγω των αντιδράσεων της Ρωσίας, που αντιμετωπίζει με δυσπιστία τη διεύρυνση της ΕΕ προς ανατολάς.

β. Ιρλανδία

Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι το 52% των Ιρλανδών τάσσεται υπέρ του ΝΑΙ για το νέο δημοψήφισμα που θα διεξαχθεί το φθινόπωρο, για την επικύρωση της Συνθήκης της Λισαβόνας.

γ. Ιταλία

Διεθνή κατακραυγή έχει προκαλέσει η ενέργεια της Ιταλίας να απελαύνει, εν πλω, λαθρομετανάστες και να τους μεταφέρει στη Λιβύη με την οποία έχει υπογράψει σχετική σύμβαση. Ιδιαίτερη ανησυχία προκαλεί το ενδεχόμενο της κακομεταχειρίσεώς τους από τη Λιβύη, η οποία δεν έχει υπογράψει τη Σύμβαση της Γενεύης και δεν διαθέτει μηχανισμούς υποδοχής προσφύγων.

5. ΟΗΕ

Στις 20-22 Απριλίου 2009 πραγματοποιήθηκε στη Γενεύη η Σύνοδος για τον ρατσισμό, κατά τη διάρκεια της οποίας ο πρόεδρος του Ιράν κ. Αχμεντινεζάντ κατηγορήσε,

από του βήματος, το Ισραήλ ως το πιο σκληρό και ρατσιστικό κράτος. Αυτό προκάλεσε αναστάτωση και την αποχώρηση όλων των αντιπροσώπων των χωρών της ΕΕ, αλλά και δεκάδων άλλων χωρών.

Τη Σύνοδο μποϊκοτάρησαν εξ αρχής οι ΗΠΑ, το Ισραήλ, ο Καναδάς, η Ν.Ζηλανδία, η Γερμανία και η Πολωνία, γιατί διαφώνησαν με την απόφαση να μνημονευθεί στη διακήρυξη το τμήμα της προηγούμενης Συνόδου στο οποίο αναφέρετο το Ισραήλ ως ρατσιστικό κράτος.

6. ΗΠΑ

Το έργο των 100 πρώτων ημερών του κ. Ομπάμα κρίνεται ως ικανοποιητικό από το 72% των Αμερικανών, παρ'όλο που η έναρξη της θητείας του συνέπεσε με τη δίνη της οικονομικής κρίσης, τους πολέμους στο Ιράκ και το Αφγανιστάν και ένα περιβάλλον διεθνούς αστάθειας. Ιδιαίτερα ικανοποιητικές κρίνονται οι διπλωματικές του κινήσεις στο ίδιο διάστημα και κυρίως οι συνομιλίες για τα πυρηνικά με τη Ρωσία και ο στρατηγικός διάλογος με την Κίνα.

Ο κ. Ομπάμα με μήνυμά του προς τον ΟΗΕ στις 5 Μαΐου 2009, ζήτησε απ'όλα τα κράτη και ιδιαίτερα από την Ινδία, το Πακιστάν, τη Β.Κορέα και το Ισραήλ, να υπογράψουν τη συνθήκη ΝΡΤ, η οποία απαιτεί τη δέσμευση των χωρών που την υπογράφουν, ότι δεν θα επιδιώκουν την απόκτηση πυρηνικών όπλων, με αντάλλαγμα τη δέσμευση των πέντε πυρηνικών δυνάμεων (ΗΠΑ, Ρωσίας, Κίνας, Βρετανίας και Γαλλίας) ότι θα κινηθούν προς την ίδια κατεύθυνση.

Στις 19 Μαΐου 2009 άρχισαν στη Μόσχα οι συνομιλίες μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας για τη μείωση των ΠΟ και στις 24 Απριλίου 2009 άρχισαν στη Ρώμη οι διαπραγματεύσεις για την τροποποίηση της Συνθήκης START-1 για τον περιορισμό των στρατηγικών όπλων που λήγει στις 5 Δεκεμβρίου 2009.

Η πλήρης κατάργηση των ΠΟ, που είναι το όραμα του κ. Ομπάμα, δεν είναι εφικτή. Θα θεωρηθεί πολύ μεγάλη πρόοδος ο περιορισμός των πυρηνικών κεφαλών από 2.200 που διαθέτει η κάθε μία από τις δύο χώρες (ΗΠΑ και Ρωσία) σε 1.500 και ακόμη μεγαλύτερη αν πέσουν στις 1.000.

Ο ΥΕΘΑ κ. Γκέιτς ανακοίνωσε το νέο αμυντικό δόγμα, που

προσαρμόζεται στην αντιμετώπιση των ανορθόδοξων ανταρτοπολέμων, που θα αυξάνονται συνεχώς.

Ο κ. Ομπάμα απέφυγε, όπως ήταν αναμενόμενο, την αναφορά στη γενοκτονία των Αρμενίων και έκανε λόγο μόνο για θηριωδίες που οδήγησαν στο θάνατο 1,5 εκατ. Αρμενίων. Αλλά και αυτό ακόμη ενόχλησε τους Τούρκους, που χαρακτήρισαν απαράδεκτες τις δηλώσεις του.

Ο κ. Ομπάμα πραγματοποίησε περιοδεία από 3-6 Ιουνίου 2009 σε Μ. Ανατολή και Ευρώπη και επισκέφθηκε κατά σειρά τη Σαουδική Αραβία και είχε συνομιλίες με το Βασιλιά Αμπντάλα, την Αίγυπτο όπου μίλησε στο Πανεπιστήμιο, τη Γερμανία και τη Γαλλία όπου συνάντησε την κ. Μέρκελ και τον κ. Σαρκοζί και συμμετείχε στους εορτασμούς για την 55η επέτειο της νίκης στο Β'ΠΠ.

7. ΡΩΣΙΑ

α. Σχέσεις με ΗΠΑ - NATO - ΕΕ

Ένταση στις σχέσεις Ρωσίας-NATO προκάλεσε η απέλαση δύο Ρώσων Ακολουθών από τη Συμμαχία με την κατηγορία της κατασκοπίας και οι ασκήσεις στη Γεωργία.

Ο κ. Μπεντβέντεφ, με δηλώσεις του στις 15 Μαΐου 2009, κάλεσε τις ΗΠΑ, το NATO, την ΕΕ και τις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες για τη σύναψη ενός νέου συμφώνου ασφαλείας, αποκαλύπτοντας ταυτοχρόνως ότι το ίδιο θέμα το έχει θέσει και στον κ. Ομπάμα, κατά τη συνάντησή τους στο Λονδίνο.

Ο Ρώσος αναπληρωτής ΥΠΕΞ κ. Ριαμκόφ, αμφισβήτησε με δηλώσεις του, ότι οι ΗΠΑ επανεξετάζουν τα σχέδιά τους για την εγκατάσταση της αντιπυραυλικής ασπίδας.

Στις 20 Μαΐου 2009 πραγματοποιήθηκε, στο Χαμπάροφσκ της Ρωσίας (30 χλμ από τα σύνορα με την Κίνα), η Σύνοδος Κορυφής ΕΕ-Ρωσίας, κατά την οποία διεπιστώθη ότι το ζήτημα της ενεργειακής ασφάλειας, που ήταν το κύριο αντικείμενό της, παραμένει αγεφύρωτο.

β. Αγωγός

Η Ρωσία πέτυχε, κατόπιν πιέσεων του κ. Πούτιν προς τη Βουλγαρία και την Ελλάδα, την υπογραφή της συμφωνίας για την

κατασκευή του αγωγού South Stream, που θα μεταφέρει φυσικό αέριο στην Ευρώπη, δια μέσου Μαύρης Θάλασσας, Βουλγαρίας, Ελλάδος και Ιταλίας. Επίσης πέτυχε και την αγορά τεραστίων αποθεμάτων από Αζερμπαϊτζάν και Τουρκμενιστάν, στερώντας έτσι από τις ΗΠΑ τα αποθέματα που προορίζονταν για τον αγωγό NABUCCO, που θα μεταφέρει φυσικό αέριο από το Αζερμπαϊτζάν στην κεντρική και δυτική Ευρώπη μέσω Τουρκίας, Βουλγαρίας, Ρουμανίας, Ουγγαρίας και Αυστρίας. Κατόπιν αυτού οι ΗΠΑ, στράφηκαν προς το Καζακστάν και του Ουζμπακιστάν για την εξασφάλιση αερίου, οι οποίες όμως αρνήθηκαν να υπογράψουν για την ίδρυση του NABUCCO, γιατί οι σχέσεις τους με τη Ρωσία είναι πιο ισχυρές.

Οι ΗΠΑ επί του παρόντος βρίσκονται σε δυσχερή θέση, αλλά είναι βέβαιο ότι δεν θα παραιτηθούν της προσπάθειας για την κατασκευή του NABUCCO, δεδομένου ότι ακολουθούν και τα κοιτάσματα του Ιράκ και του Ιράν.

Η επίσημη έκθεση του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας της Ρωσίας αναφέρει ότι στο πλαίσιο του ανταγωνισμού για την ενέργεια ΔΕΝ πρέπει να αποκλειστεί η χρήση στρατιωτικής βίας. Αναφέρει δε ως πιθανές περιοχές συγκρούσεων τη Μέση Ανατολή, την Κασπία, τον Αρκτικό Κύκλο και την Κεντρική Ασία.

Η Αρκτική που αναφέρεται ως πιθανή εστία συγκρούσεως έχει καταστεί το μήλο της έριδος για Ρωσία, ΗΠΑ, Καναδά, Νορβηγία και Δανία, που διεκδικούν εκτάσεις στην επιφάνεια και τον πυθμένα με βάση την υφαλοκρηπίδα. Το θέμα όμως είναι τόσο σύνθετο, ώστε το σενάριο της συγκρούσεως, για τον έλεγχο των αποθεμάτων, να θεωρείται πολύ πιθανό.

8. ΓΕΩΡΓΙΑ

Ταραχές έχουν ξεσπάσει στη χώρα, λόγω της εκστρατείας που έχει εξαπολύσει η αντιπολίτευση εναντίον του προέδρου κ. Σακασβίλι, του οποίου ζητά την παραιτήση.

Στις 5 Μαΐου 2009 ξεκίνησαν στη Γεωργία ασκήσεις του NATO, στις οποίες αρνήθηκαν να συμμετάσχουν οκτώ χώρες της περιοχής, κατόπιν της αντιδράσεως

της Ρωσίας.

9. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Περιοδεία Ομπάμα κ.

Ο κ. Ομπάμα στις 3 Ιουνίου 2009 επισκέφθηκε τη Σαουδική Αραβία και είχε συνομιλίες με το Βασιλιά Αμπντάλα και στις 4 Ιουνίου 2009 μίλησε στο Πανεπιστήμιο του Καΐρου ενώπιον 3.000 καλεσμένων.

Με την ιστορικής σημασίας ομιλία του δεσμεύτηκε ότι θα συνεργαστεί με τις χώρες της περιοχής για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της. Έριξε γέφυρες προς τους μουσουλμάνους, αναφέροντας ότι η Αμερική δεν βρίσκεται και δεν μπορεί να βρεθεί σε πόλεμο με το Ισλάμ και διευκρινίζοντας ότι οι ΗΠΑ θα είναι ανελέητες στην καταδίωξη των βιαιών εξτρεμιστών, που απειλούν την ασφάλειά της. Έκανε τολμηρή αυτοκριτική για την αποικιοκρατία της Δύσεως και την ανατροπή της δημοκρατικής κυβερνήσεως του κ. Μωσαντέκ στο Ιράν. Κάλεσε το Ιράν σε διάλογο άνευ όρων, αλλά το προειδοποίησε ότι το πυρηνικό του πρόγραμμα έχει φθάσει σε κρίσιμο σημείο και ότι οι ΗΠΑ είναι αποφασισμένες να εμποδίσουν "μία κούρσα πυρηνικών εξοπλισμών στην περιοχή". Αναφέρθηκε στους ακατάλυτους δεσμούς της χώρας του με το Ισραήλ, αναγνώρισε τις ταπεινώσεις που υφίστανται οι Παλαιστίνιοι από την κατοχή και τάχθηκε υπέρ της δημιουργίας ανεξαρτήτου Παλαιστινιακού κράτους, ζητώντας από τον κ. Νετανιάχου να σταματήσει την εποικιστική πολιτική της χώρας του.

Η ομιλία του κ. Ομπάμα είχε θετική επίδραση στους μετριοπαθείς μουσουλμάνους, αλλά οι σκληροπυρηνικές οργανώσεις Χαμάς και Χεζμπολάχ την χαρακτήρισαν ως άνευ ουσιαστικού περιεχομένου. Το Ισραήλ την έκανε δεκτή με ανακούφιση γιατί υπήρχε ο φόβος ότι ο κ. Ομπάμα θα εξήγγειλε σκληρά μέτρα εναντίον του, αν δεν σταματήσει αμέσως τους εποικισμούς.

Γενικά η ομιλία του θεωρείται ικανοποιητική και αναμένεται να έχει θετικά αποτελέσματα στο προσεχές διάστημα.

β. Περιοδεία Πάππα

Ο Πάππας κ. Βενέδικτος ΙΣΤ΄ πραγματοποίησε 7ήμερη περιοδεία στη Μέση Ανατολή η οποία εκτός από τους θρησκευτικούς, είχε και πολιτικούς στόχους και κυρίως να αποκαταστήσει τις σχέσεις του με τους μουσουλμάνους, που ξεσηκώθηκαν εναντίον του, όταν το 2006 χρησιμοποίησε σε ομιλία τους απόφθεγμα του Εμμανουήλ Παλαιολόγου, που χαρακτήριζε τους διαδόχους του Μωάμεθ εγκληματίες, αλλά και με το Ισραήλ που τον κατηγορεί για την άρση του αφορισμού του Επισκόπου Ρίτσαρντ Γουίλιαμσον, που αμφισβητεί το ολοκαύτωμα. Τάχθηκε υπέρ ανεξαρτήτου παλαιστινιακού κράτους και τίμησε τους νεκρούς του ολοκαυτώματος, επισκεπτόμενος το Μουσείο Γιαν Βασέμ στα Ιεροσόλυμα.

γ. Ιράκ

Το χρονοδιάγραμμα του κ. Ομπάμα προβλέπει αποχώρηση 90.000 στρατιωτών από τις 140.000 που υπάρχουν μέχρι τον Αύγουστο του 2010 και των υπολοίπων μέχρι το 2011.

Οι Βρετανοί παρέδωσαν τον έλεγχο της Βασόρας στους Αμερικανούς και στις 3 Μαΐου 2009 αποχώρησαν και οι τελευταίοι 4.000 στρατιώτες από τις 46.000 που συμμετείχαν στην εισβολή.

δ. Ισραήλ - Παλαιστινιακό

Ο κ. Ομπάμα δέχθηκε στον Λευκό Οίκο τον πρωθυπουργό του Ισραήλ κ. Νετανιάχου στις 18 Μαΐου 2009 και τον πίεσε να αποδεχθεί τη λύση της δημιουργίας Παλαιστινιακού κράτους και να σταματήσει τους εποικισμούς, αλλά ο κ. Νετανιάχου έμεινε αμετακίνητος στις θέσεις του. Δέχθηκε επίσης και τον πρόεδρο της Παλαιστινιακής Αρχής κ. Αμπάς στις 4 Ιουνίου 2009 και τον διαβεβαίωσε ότι υποστηρίζει τη λύση για ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος.

Σε τροχιά σύγκρουσης βρίσκονται ΗΠΑ και Ισραήλ μετά την απόρριψη από την ισραηλινή κυβέρνηση στις 28 Μαΐου 2009 του αιτήματος της κ. Χίλαρι Κλίντον για κατεδάφιση των οικισμών. Διαφωνία υπάρχει και στο θέμα του Ιράν, που το Ισραήλ επιμένει ότι δεν πρέπει να αρχίσει διάλογος πριν λυθεί το Παλαιστινιακό, ενώ ο κ. Ομπάμα έχει ταχθεί υπέρ του

διαλόγου, ανεξαρτήτως της πορείας του Παλαιστινιακού, αλλά με τη δέσμευση, ότι ο διάλογος θα διαρκέσει μέχρι το τέλος του έτους και αν δεν βρεθεί λύση, τότε να επιβληθούν κυρώσεις.

Ο σκληροπυρηνικός ΥΠΕΞ του Ισραήλ κ. Λίμπερμαν, κατά την επίσκεψή του στη Μόσχα στις 3 Ιουνίου 2009, δήλωσε ότι η χώρα του δεν πρόκειται να βομβαρδίσει το Ιράν, το πυρηνικό πρόγραμμα του οποίου είναι πρόβλημα της διεθνούς κοινότητας και πρωτίστως των Αράβων.

Απέτυχαν οι συνομιλίες μεταξύ Χαμιάς και Φατάχ, που επανελήφθησαν στις 26 Απριλίου στο Κάιρο με στόχο τη γεφύρωση των μεταξύ τους διαφορών. Κατόπιν αυτού ο κ. Αμπάς προχώρησε στις 22 Μαΐου 2009 σε ανασχηματισμό της κυβερνήσεως της Παλαιστινιακής Αρχής, της οποίας τα μισά μέλη προέρχονται από τη Φατάχ.

ε. Ιράν

Τόσο ο κ. Ομπάμα όσο και η κ. Κλίντον έστειλαν κατ'επανάληψη το μήνυμα στο Ιράν ότι οι ΗΠΑ είναι έτοιμες να προχωρήσουν σε απ'ευθείας διάλογο, χωρίς τον όρο της δακοπής του πυρηνικού προγράμματος, αλλά με στόχο την εγκατάλειψή του. Επίσης ότι ο διάλογος, θα πρέπει να έχει περατωθεί εντός του έτους.

Η κ. Κλίντον δήλωσε στη Βουλή των Αντιπροσώπων στις 23 Απριλίου 2009 ότι σε δύο μόνο περιπτώσεις θα επιβληθούν κυρώσεις στο Ιράν : Αν απορρίψει τις προτάσεις για διάλογο ή αν αποτύχουν οι συνομιλίες.

Ο κ. Αχμεντινεζάν απέρριψε το διάλογο με χρονοδιάγραμμα, που πρότεινε ο κ. Ομπάμα, δηλώνοντας ότι μπορεί να συζητήσει για όλα τα θέματα εκτός από το πυρηνικό πρόγραμμα της χώρας του.

Στις 12 Ιουνίου 2009 διεξήχθησαν οι προεδρικές εκλογές στη χώρα τις οποίες κέρδισε ο κ. Αχμεντινεζάν με 63% ύστερα από σκληρή προεκλογική αντιπαράθεση με τον μετριοπαθή πρωθυπουργό κ. Μουσοβί, ο οποίος δεν αποδέχθηκε την ήττα του και κατήγγειλε τον αντίπαλό του για εκτεταμένες ατασθαλίες.

Μετά την επανεκλογή του κ. Αχμεντινεζάν δεν αναμένεται ουσιαστική αλλαγή στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν γιατί ο πνευματικός ηγέτης κ. Αγιατολάχ

Αλί Χαμενεί, που έχει τη μεγαλύτερη εξουσία στη χώρα, συμφωνεί με τον κ. Αχμεντινεζάν και στηρίζει την πολιτική του. Τα πάντα όμως θα εξαρτηθούν από την πολιτική του κ. Ομπάμα.

στ. Λίβανος

Με ανακούφιση δέχθηκαν ΗΠΑ και ΕΕ την απροσδόκητη ήττα, στις βουλευτικές εκλογές που διεξήχθησαν στο Λίβανο στις 7 Μαΐου 2009, του κόμματος της φιλοϊρανικής και φιλοσυριακής οργανώσεως Χεζμπολάχ από τον φιλοδυτικό συνασπισμό του οποίου ηγείται ο Σάαντ Χαρίρι, γιός του δολοφονηθέντος πρώην πρωθυπουργού Ραφίκ.

Οι διαπραγματεύσεις εθνικής ενότητας, όπως η απερχόμενη, θα είναι πολύ δύσκολες, γιατί οι μεν νικητές ζητούν τον αφοπλισμό της Χεζμπολάχ, ενώ οι ηττημένοι αξιώνουν να αναγνωριστεί η νομιμότητα του οπλοστασίου τους και ότι το Ισραήλ είναι εχθρικό κράτος.

Το Ισραήλ προειδοποίησε την κυβέρνηση που θα σχηματιστεί, ότι θα είναι υπεύθυνη για τυχόν επιθέσεις εναντίον του από το έδαφος του Λιβάνου.

10.ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Αφγανιστάν

Συνεχίζονται οι επιχειρήσεις των δυνάμεων του NATO κατά των Ταλιμπάν και οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί, που έχουν προκαλέσει την αγανάκτηση των κατοίκων, λόγω των απωλειών των αμάχων.

Οι ΗΠΑ αντικατέστησαν τον Διοικητή της ISAF Στρατηγό κ. Μακίρναν με τον Στρατηγό κ. Μακριστάλ.

Η αντικατάσταση αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι ο απερχόμενος Διοικητής επέμενε να αντιμετωπίζει τους Ταλιμπάν με μεθόδους τακτικού στρατού και όχι με ανορθόδοξες ενέργειες, όπως είναι το νέο δόγμα των ΗΠΑ.

Ο ειδικός απεσταλμένος του κ. Ομπάμα στην περιοχή κ. Χόλμπρουκ άρχισε να υλοποιεί το νέο δόγμα που περιλαμβάνει εκτός της ισχύος και άλλα μέσα, όπως πειθώ, διπλωματία, υποδομές, οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη. Η απόδοση του νέου αυτού δόγματος του κ. Ομπάμα θα φανεί, σύμφωνα

με δηλώσεις του Συμβούλου Ασφαλείας του προέδρου Στρατηγού κ. Τζόουνς, σε ένα χρόνο.

β. Κίνα

Δρακόντια μέτρα έλαβε η κυβέρνηση για να παρεμποδίσει τις τελετές μνήμης για την 20ή επέτειο της αιματηρής καταστολής των φοιτητικών εκδηλώσεων στην πλατεία Τιέν Αμέν του Πεκίνου, με τους χιλιάδες νεκρούς τον Ιούνιο του 1989.

γ. Πακιστάν

Ο Πακιστανικός στρατός ύστερα από εκτεταμένες επιχειρήσεις που άρχισαν στις 29 Απριλίου 2009 εξεδίωξε τους Ταλιμπάν από την Κοιλιάδα Σουάτ την οποία, παρά την συμφωνία ειρηνεύσεως με αντάλλαγμα την εφαρμογή της σαρίας σ'αυτή, ήλεγχαν απολύτως και απειλούσαν να εκστρατεύσουν και κατά της πρωτεύουσας Ισλαμαμπάντ. Οι επιχειρήσεις ανάγκασαν 2,5 εκατ. κατοίκους να εγκαταλείψουν τις εστίες τους. Ο κ. Χόλμπρουκ έκανε έκκληση σε όλες τις χώρες να βοηθήσουν για να αποφευχθεί μια ανθρωπιστική καταστροφή.

δ. Βόρεια Κορέα

Στις 25 Μαΐου 2009 η Β. Κορέα προχώρησε στη δεύτερη πυρηνική της δοκιμή, μετά την πρώτη του Οκτωβρίου 2006, προκαλώντας τις έντονες επικρίσεις της Διεθνούς Κοινότητας. Το ΣΑ των ΗΕ σε έκτακτη συνεδρίαση, υπό την προεδρία της Ρωσίας, καταδίκασε την ενέργεια, ως κατάφορη παραβίαση του διεθνούς δικαίου, ενώ τα 5 μόνιμα μέλη του (ΗΠΑ, Ρωσία, Αγγλία, Γαλλία, Κίνα) αποφάσισαν μαζί με την Ιαπωνία και τη Ν. Κορέα την επιβολή κυρώσεων.

Η πυρηνική δοκιμή, αλλά και οι συνεχιζόμενες απειλές της Β. Κορέας, για εκτόξευση και άλλων πυραύλων ικανών να πλήξουν ακόμη και την Αλάσκα, έχουν δημιουργήσει σκηνικό πολέμου στην περιοχή, με τις αμερικανικές και νοτιοκορεατικές δυνάμεις να έχουν τεθεί σε πλήρη ετοιμότητα.

Στις 12 Ιουνίου 2009 το ΣΑ/ΟΗΕ ψήφισε, με τη συμφωνία Ρωσίας και Κίνας, αυστηρότερες εμπορικές και διπλωματικές κυρώσεις εναντίον της Β.Κορέας με τις οποίες απαγορεύεται η εξαγωγή κάθε οπλικού συστήματος, που είναι η μόνη πηγή

συναλλάγματος ύψους 1,5 δις δολάρια το χρόνο και επιτρέπονται οι επιθεωρήσεις από κράτη μέλη του ΟΗΕ κάθε εμπορεύματος με προορισμό τη Β. Κορέα και την καταστροφή όσων εμπίπτουν στις απαγορεύσεις.

Στις 13 Ιουνίου 2009, μία ημέρα μετά την ανακοίνωση των κυρώσεων από το ΣΑ/ΟΗΕ η Β.Κορέα παραδέχθηκε, για πρώτη φορά επισήμως, ότι έχει πρόγραμμα εμπλουτισμού ουρανίου, ανακοινώνοντας ότι θα προχωρήσει στην παραγωγή του για στρατιωτικούς σκοπούς.

Ο κ. Κιμ με την προκλητική του στάση αποβλέπει, αφ' ενός μεν στο να εξασφαλίσει τη στήριξη των σκληροπυρηνικών στρατιωτικών στη διαδοχή του από τον 26χρονο γιό του Κιμ Τζογκ Ουν, όπως και αυτός διεδέχθη τον πατέρα του, και αφ' ετέρου στο να προκαλέσει τον κ. Ομπάμα να διαπραγματευθεί απ' ευθείας μαζί του, αποδεχόμενος τη Β. Κορέα ως πυρηνική δύναμη, αλλά και για να κερδίσει μεγαλύτερη οικονομική βοήθεια. Σύμφωνα με έγκυρες πληροφορίες έχει εξασφαλίσει τον πρώτο του στόχο και αναμένεται να ανακοινωθεί και επίσημα η διαδοχή. Όσο για το δεύτερο θα εξαρτηθεί από τη στάση του κ. Ομπάμα, ο οποίος επί του παρόντος φαίνεται διατεθειμένος να λάβει σκληρά μέτρα εναντίον της Β.Κορέας.

11.ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο κ. Ομπάμα κατάφερε να κερδίσει τους λατινοαμερικανούς ηγέτες και να ρίξει γέφυρες συνεργασίας μαζί τους, κατά τη διάρκεια της 5ης Παναμερικανικής διασκέψεως του Οργανισμού Αμερικανικών Κρατών (ΟΑΚ) που μετείχε. Ιδιαίτερη επιτυχία του θεωρείται η φιλική προσέγγιση με τον πρόεδρο της Βενεζουέλας κ. Τσάβες και η αποκατάσταση των διπλωματικών σχέσεων των χωρών τους.

Οι ΗΠΑ χαλάρωσαν το εμπάργκο κατά της Κούβας και επέτρεψαν στους Κουβανούς που ζουν στην Αμερική να επισκέπτονται τη χώρα τους και να στέλνουν όσα εμβάσματα θέλουν.

Εκτιμάται ότι ο κ. Ομ-

πάμα, με την πολιτική του, θα αλλάξει σε πολύ σύντομο χρόνο το κλίμα και ότι θα αποκαταστήσει τις σχέσεις των ΗΠΑ με το σύνολο των λατινοαμερικανικών χωρών.

12.ΑΦΡΙΚΗ

α. Ν. Αφρική

Το κόμμα του Κογκρέσου (ANC), του οποίου ηγήθηκε στο παρελθόν ο Νέλσον Μαντέλα, κέρδισε τις εκλογές που διεξήχθησαν στις 21 Απριλίου 2009, χωρίς όμως να αποσπάσει την πλειοψηφία των 2/3, που απαιτείται για την αναθεώρηση του Συντάγματος, όπως επεδίωκε ο ηγέτης του κ. Ζούμα, που κατηγορείται για διαφθορά και χωρίς την αναθεώρηση κινδυνεύει να βρεθεί στη φυλακή.

β. Σομαλία

Συνεχίζονται οι πειρατείες στα ανοικτά της Σομαλίας, παρά την παρουσία των ναυτικών δυνάμεων της ΕΕ και των ΗΠΑ, που έχουν αποτρέψει πολλές απόπειρες.

Οι πειρατές διαθέτουν πληροφοριοδότες στην Υεμένη, το Ντουμπάι, το Σουέζ, αλλά και στο Λονδίνο, σύμφωνα με έγγραφο της ευρωπαϊκής αντικατασκοπίας, που απεκάλυψε ραδιοφωνικός σταθμός της Ισπανίας. Από αυτούς παίρνουν πληροφορίες για τις κινήσεις των πλοίων και κυρίως για τα μέτρα ασφαλείας, που λαμβάνει κάθε εμπορικό πλοίο και γι' αυτό μπορούν και τα εξουδετερώνουν εύκολα.

13.ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Σύμφωνα με τις αμερικανικές υπηρεσίες πληροφοριών η Αλ Κάιντα έχει ενισχύσει την παρουσία της στο Αφγανιστάν, στρατολογώντας οπλαρχηγούς.

Συνελήφθησαν ως συνεργάτες της Αλ Κάιντα δύο Βρετανοί υπήκοοι στη Δαμασκό και δύο Γάλλοι στην Ιταλία.

Ο Αμερικανός πολίτης Ντάνιερ Άντρεα Σαν Ντιέγκο, 31 ετών, συμπεριελήφθη στη λίστα των καταζητούμενων τρομοκρατών της Αλ Κάιντα.

Στη Βρετανία συνελήφθησαν 12 ύποπτοι, κυρίως Παλαι-

στίνιοι, ως ύποπτοι για τρομοκρατικές ενέργειες.

Συνελήφθη ο Ομάρ Αλ Μπακαντί, που φέρεται ως ο αρχηγός της Αλ Κάιντα στο Ιράκ.

Ο Πακιστανός πρόεδρος κ. Αλί Ζαρνταρί ανακοίνωσε ότι ο Οσάμα Μπιν Λάντεν είναι νεκρός, σύμφωνα με Πακιστανικές υπηρεσίες πληροφοριών.

Στην Τουρκία συνελήφθησαν 28 άτομα κατηγορούμενα για επαφές με την Αλ Κάιντα.

Σύμφωνα με το περιοδικό TIME, υφίστανται φόβοι ότι ο δρ Καν, που ήταν επικεφαλής του πυρηνικού προγράμματος του Πακιστάν, είχε επαφές με την Αλ Κάιντα και ότι ένα μέρος της τεχνογνωσίας έχει περάσει στα χέρια της.

Ο πρώην μαχητής της Αλ Κάιντα, Αλία Μαρί, από το Κατάρ, ομολόγησε σε ομοσπονδιακό δικαστήριο των ΗΠΑ ότι την περίοδο 1998-2001 εκπαιδεύτηκε σε στρατόπεδο του Πακιστάν και ότι παρείχε υλική υποστήριξη στην οργάνωση. Επίσης ότι είχε συναντήσει στο Πακιστάν τον Χαλίλ Σείχ Μοχάμεντ, που θεωρείται ως ο εγκεφαλός των τρομοκρατικών επιθέσεων της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, και ότι εισήλθε στις ΗΠΑ την 10ην Σεπτεμβρίου 2001 και συγκέντρωσε πληροφορίες για την Αλ Κάιντα.

Την ώρα που ο κ. Ομπάμα έφθανε στην Σαουδική Αραβία στις 3 Ιουνίου 2009, το δίκτυο Αλ Τζαζίρα μετέδιδε μαγνητοσκοπημένο μήνυμα του Μπιν Λάντεν με το οποίο κατηγορεί τον Αμερικανό πρόεδρο, ως υπεύθυνο για την εκστρατεία στην Κοιλιάδα Σουάτ του Πακιστάν, που προκάλεσε φόνους, καταστροφές και τον εκτοπισμό ενός εκατομμυρίου μουσουλμάνων. Προειδοποίησε δε τους Αμερικανούς για τα δέοντα αντίποινα. Λίγες ώρες μετά την ομιλία του κ. Ομπάμα στο Κάιρο δημοσιεύθηκε σε ιστοσελίδα φανατικών ισλαμιστών και άλλο μήνυμα του Μπιν Λάντεν με το οποίο τους καλεί να προετοιμαστούν για έναν μακρύ πόλεμο εναντίον των απίστων.

Ηχογραφημένο μήνυμα σε ισλαμική ιστοσελίδα ανάρτησε και ο υπαρχηγός της Αλ Κάιντα Αϊμάν Αλ Ζουάχρι, που κάλεσε τους Αιγυπτίους να μην "γοητευθούν από τα ωραία λόγια του Ομπάμα και να του δείξουν ότι δεν είναι ευπρόσδεκτος".

Ο Πλάτων γνωρίζει ότι η κατάσταση που διαμορφώνεται σε ένα κράτος είναι συνάρτηση του ήθους: της αρετής και της δικαιοσύνης πρωτίστως των αρχόντων (αφού τελικά μόνον ατομικά προσδιορισμένοι άνθρωποι άρχουν κι όχι "οι νόμοι" ή "οι ιδέες" ή "ο λαός") αλλά και της ηθικής ουσίας που θα υπάρχει στους αρχομένους.

**ΣΥΝΤΟΜΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ
ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ, ΔΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ**

Η μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ (ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ)** ιδρύθηκε με την υπ' αριθ. 1772/5-10-94 καταχώρηση στο Πρωτοδικείο Πειραιώς, με έδρα τον Πειραιά, την δε 9-8-97 μετέφερε την έδρα της στην Αθήνα.

Η Εταιρεία δημιουργήθηκε από εν αποστρατεία Ανώτατα Στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων, και έχει διευρυνθεί και με προσωπικότητες από άλλους χώρους, όπως τον Πανεπιστημιακό, Διπλωματικό, Επιχειρηματικό και των Σωμάτων Ασφαλείας.

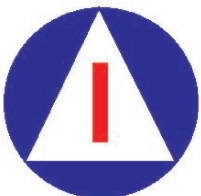
Πρόθεση της Εταιρείας είναι να λειτουργήσει συμπληρωματικά και όχι ανταγωνιστικά προς τα συναφή Ιδρύματα τα οποία υπάρχουν στην Ελλάδα.

Ο γενικός σκοπός της Εταιρείας είναι, η αντιμετώπιση προβλημάτων Στρατηγικού περιεχομένου στον εγγύς προς την πατρίδα μας γεωπολιτικό και γεωστρατηγικό χώρο και ειδικότερα:

- ▷ Η μελέτη, ανάλυση και έρευνα σε θέματα στρατηγικής όπως, ενδεικτικά, στα αφορώντα στην στρατιωτική στρατηγική, στη γεωστρατηγική, στην οικονομική πλευρά, τις επιπτώσεις στο περιβάλλον και λοιπά συναφή αντικείμενα που απασχολούν ή ανακύπτουν στον Ελλαδικό χώρο, το χώρο των Βαλκανίων αλλά και την γενικότερη περιοχή της Μεσογείου θαλάσσης και του Ευξείνου Πόντου.
- ▷ Η εξέταση των θεμάτων ασφαλείας που εμφανίζονται στον χώρο, ο οποίος αναφέρθηκε προηγουμένως.
- ▷ Η ενδυνάμωση κάθε προσπάθειας η οποία αποσκοπεί στην διατήρηση του Ελληνισμού στην Ελλάδα και την αλλοδαπή.
- ▷ Η παροχή σε φορείς της κρατικής μηχανής ή της ιδιωτικής πρωτοβουλίας των εκτιμήσεων και εισηγήσεων που θα προκύψουν από την ανάλυση των θεμάτων αυτών.
- ▷ Η ενημέρωση της Ελληνικής και διεθνούς κοινής γνώμης καθώς και του επιστημονικού ή ασχολουμένου με συναφή θέματα προσωπικού και Ιδρυμάτων της ημεδαπής και της αλλοδαπής.

Η υλοποίηση του σκοπού της Εταιρείας επιτυγχάνεται με :

- ▷ Διενέργεια ερευνών από τα μέλη της Εταιρείας ή και ανεξάρτητους ειδικούς μελετητές σε θέματα του ενδιαφέροντος της Εταιρείας.
- ▷ Παρουσίαση των θεμάτων αυτών, αλλά και λοιπών αναλύσεων, υπό μορφή διαλέξεων, σεμιναρίων, συνεδρίων, ημερίδων ή ανακοινώσεων στον Τύπο, η έκδοση εντύπων ή ειδικών περιοδικών ως και οργάνωση συνεδρίων για παρουσίαση θεμάτων τόσο στο εσωτερικό όσον και στο εξωτερικό.
- ▷ Συνεργασία με τους κρατικούς φορείς, οργανισμούς, αλλά και συναφή ιδρύματα του εσωτερικού και του εξωτερικού για την ανάλυση θεμάτων που αφορούν στην ανταλλαγή πληροφοριών και την από κοινού μελέτη θεμάτων κοινού ενδιαφέροντος. Η Εταιρεία ήδη συνεργάζεται με τα Υπουργεία Εξωτερικών, Αμύνης και Αιγαίου.
- ▷ Έκδοση διμηνιαίου περιοδικού με τον τίτλο "**Προβληματισμοί**" με θέματα συναφή με τον γενικό σκοπό της Εταιρείας, το οποίο και αποστέλλεται σε χίλιους και πλέον αποδέκτες.

**Μέλη της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.
σε εκδήλωσή της
στον Ναυτικό Όμιλο
Ελλάδος**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
(ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.)

HELLENIC INSTITUTE
for STRATEGIC STUDIES
(HEL.I.S.S.)

6ο ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2009

6th INTERNATIONAL CONFERENCE
STRATEGY 2009

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ
ΑΘΗΝΑ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2009

ATHENS WAR MUSEUM
NOVEMBER 2009